

Din învățăturile Părintelui Arsenie Boca pentru români

COLECȚIE DE SCRIERI ȘI MĂRTURII

Mănăstirea Brâncoveanu

Biserica Dragănescu

Mănăstirea Prislop

**Asociația SOS “Sprijin-Ocrotire-Speranță”
www.sos.pro-romanesc.ro**

**În colaborare cu
Părintele Grigore MARCHI**

**Din învățăturile Părintelui Arsenie Boca
pentru români**

COLECȚIE DE SCRIERI SI MEDITAȚII

TURDA, 2019

NOT ASUPRA EDIȚIEI

În 28 noiembrie 2019 se împlinesc 30 de ani de la trecerea la cele ve nice a P rintelui Arsenie Boca. Sinodul Mitropoliei Ardealului a finalizat dosarul pentru canonizarea P rintelui Arsenie i a înaintat în septembrie 2019, propunerea de canonizare c tre Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, care urmeaz s ia o decizie.

Pr. Ierod. Ieronim Coldea ne m rturise te c „*P rintele Arsenie nu era mul umit dac te duceai i nu f ceai ce- i spune. Spunea a a: „Eu, dac veni i la mine i stau de vorb cu voi, atunci ce v spun eu a vrea s i face i. Eu nu am timp de pierdut. Dac stau de vorb cu voi vreau s se simt ceva. Veni i la mine, apoi merge i acas i lumea nu tie c a i fost la mine. Vreau s spun lumea: omul sta nu mai e ca pân ieri”. „M-am s turat s tot aprind lumân rile i iar s cad , iar le aprind i iar cad’.*

Cartea de față încearcă să cuprindă câteva învățături folositoare pe calea mântuirii transmise prin viu grai sau scrise de P rintele Arsenie preluate dintr-o serie de c r i.

Viața mea s-a schimbat dup pelerinajul la M n stirea Prislop din a doua zi de Pa ti 2012 când am simțit „*lumin i bucurie,*” în suflet. i, de atunci, am început o continu i neobosit c utare i împlinire a rostului vieții pe pământ spre mântuire, pe care dragul nostru P rinte Arsenie îl descoper tuturor prin învățaturile sale, mijlocind c tre Dumnezeu pentru noi toți.

Nicoleta Rusu, Președinte Asociația SOS

CAPITOLUL 1 – INTRODUCERE

1.1. CUVÂNT ÎNAINTE

Fragment din cartea - Arsenie Boca, *Fericirea de a cunoa te calea*, ed. Credin a Str mo easc , 2006.

„*G si i aici o seam de cuvinte, r spuns la atâtea lacrimi... i unele i altele se adunau la m su a Sfintei Spovedanii, unde mila lui Dumnezeu str lucea în ele, ca soarele în picurii de rou .*

Str lucirile acelea, prinse din lacrimi, împreuna le d m - P rinte i p rin i – învățuri din vreme urma ilor, în neam i în neam, ca s nu mai orbesc iasc i ei în noaptea ne tiin ei i a lipsei de sfat, de unde vin toate relele, care chinuiesc pe oameni, întunec vremile i crunt p mântul.

Este i o cale mai senin : tr irea învățurii cre tine în toat adâncimea ei i în toat sinceritatea noastr . Asta e singura cale sigur , asta e C rarea.

D ruit cu p rinteasca iubire tuturor cititorilor i ostenitorilor.”

Arsenie Boca

1.2. ÎN LOC DE INTRODUCERE

„De la început e bine să plec m cu câteva lucruri tiute i anume c : to i oamenii, f r deosebire, suntem în acela i timp i fiii oamenilor i fiii lui Dumnezeu (Ioan I, 12-13).

Adic , dup trup suntem f pturi p mânte ti, iar dup duh f pturi cere ti, care însa petrecem vremelnic în corturi p mânte ti (II Corinteni 5, 1). De la Dumnezeu ie im (I Ioan 5, 19), petrecem pe p mânt o vreme i iar i la Dumnezeu ne întoarcem. Fericit cine se întoarce s-ajung iar Acas , rotunjind ocolul. Aceasta e c rarea.

Unii însa nu se mai întorc... Sunt cei ce ascult de o vraj vr jma , care îi scoate din cale i-i încâlce te în lume cu pofta pieritoare. Vraja aceea, a p catului, cu vremea le sl be te mintea i de a a fel le-o întoarce, încât ajung s zic r ului bine, i binelui r u (Isaia 5,20), i nu mai vor s se întoarc . Vremea li se gat , puterea li se stinge i a a îi prinde noaptea (Ioan 9,4) - moartea - r ma i r t ci i de Dumnezeu i neîntor i Acas .

Acesta este omul cel c zut între tâlhari, pe când se pogora din Ierusalim în Ierihon (Luca 10,30), adic Adam c zut din Rai în lumea aceasta, cu to i urma ii lui. Pentru el s-a pogorât din ceruri Samarineanul milostiv. El ne-a f cut datori s tim: ce suntem, cine ni-s P rin ii, de unde venim, ce-i cu noi pe aici, cum s ne purt m într-o lume cu viclene primejdii, cine ne cheam Acas i cine ne întinde momeli?

C de la cârma minții atârnă încotro pornim și unde să ajungem.”

Arsenie Boca

1.3. AUTOBIOGRAFIE

Declară ie autobiografic dintr-un dosar de anchet din anul 1945.

„Subsemnatul m-am n scut în 1910, septembrie 29, în Vața de Sus, jud. Hunedoara.

coala primar i liceul în or elul Brad, acela i jude . De pe atunci mi se remarcă o anumit înclina ie spre singur tate i spre probleme de religie, chiar peste puterile mele de atunci. A a spre pild am o carte a lui Immanuel Kant: „Religia în limitele ra iunii” isc lit : „Boca Zian cl. IV. lic.”

La intrarea în cursul superior de liceu am r mas orfan de tat , care era cizmar de meserie i foarte bun pedagog cu fiul s u. tiu pân ast zi c m-a b tut odat pentru ca s nu mai pierd timpul - ceea ce i-am f g duit cu lacrimi i n-am uitat pân acum, i de multe ori mi-a folosit în via .

În cursul liceului mi-au pl cut foarte mult: matematicile, fizica, religia, desenul i muzica.

Terminând liceul și luând bacalaureatul la prima prezentare, înclinam spre tiin ele pozitive, dar dac aveam avere sau garantau tutorii pentru mine intram la avia ie la Cotroceni ceea ce n-a fost, împiedicându-m s r cia. Drept aceea a biruit înclina ia contemplativ , sau speculativ și în 1929 m-am înscris la Academia Teologică din Sibiu.

În cursul teologiei mi-am vândut casa p rinteasc spre a-mi putea continua studiile.

Eram și bursier. Mamei nu i-am cerut niciun ajutor și nici nu m înduram. În timpul teologiei mi se l murea frumuse ea chipului vie uirii c lug re ti și doream s m instruiesc, pe cât puteam, mai temeinic, cu deosebire în latura mistic a vie ii. Cu prilejul acela aveam urm toarele note caracteristice: deprindeam pe mama cât mai f r mine și cât mai f r coresponden , ca oarecum s m uite și s nu-i vie greu când va afla c m-am c lug rit. Apoi, de la plecarea din Brad, mi-am pus o anumit disciplin auster , care avea mai multe am nunte greu de crezut. A a de pild mi-am propus ca toat vremea teologiei s nu fac nici o cuno tin cu fete. Ceea ce n-am reu it, întrucât tocmai în anul acela 1929 Ministerul îng duie și fetelor s studieze teologia, și m-am pomenit cu câteva colege. Dar cuno tin e în ora am izbutit s n-am. Asta am reu it toat vremea teologiei, de i f ceam parte și din „Reuniunea de muzic Gh. Dima” din Sibiu, de sub dirijorul N. Oancea, și care era mixt . Aveam problema voin ei în st pânirea sim urilor.

Mai mult chiar, m preocupa, studiind mistica comparat a diferitelor religii superioare, ca s v d prin proprie experien , cât se întinde sfera voin ei în domeniul vie ii suflete ti și biologice. M interesa s v d dac e adev rat ce afirm c r ile asupra actelor reflexe, și asupra instinctelor, c anume sunt independente de voin și controlul con tiin ei.

Experien a mea personal îns mi-a dovedit c ac iunea voin ei și a con tiin ei se poate întinde și peste instincte și actele reflexe dup o oarecare variabil . M ajutau la aceste adânciri și studiile ce le f cea pe vremea aceea Mircea Eliade la Ecutta, trimis de Universitatea din Bucure ti, pentru studii orientalistice. Iar parte de studii le tip rea în Revista de filosofie din Bucure ti, și mi parveneau pe această cale.

Toate acestea m interesau s le aflu și s le probez în vederea c lug riei. M ab ineam de la „voia în ora ”, ci stam în curtea colii cu poarta deschis . Cu colegii nu ie eam în ora decât dac trebuia în interesul colii, a vreunui profesor, sau înso și de profesori, cum era cazul cu reuniunea de muzic . N-am dansat și n-am înv at lucrul acesta. Îmi dase tata grija asta - și mai cu deosebire când eram teolog nu-mi puteam închipui s fac a a ceva.

De via a altora în afara zidurilor teologiei am fost în cea mai perfect indiferență și necunoștință. Toate preocupările mele erau și sunt până astăzi interioare, nu exterioare.

Vorbirea mi-a fost urâtă de când m-am născut. Chiar numele călugăresc l-am ales pentru că Avva Arsenie îmi alesese nevoia a tăcerii, prin care să-și desvârșească interiorul.

Teza de licență în Academia Teologică rezuma strădaniile mele spre aceea desvârșire interioară a omului, și purta titlul: „Încercări asupra vieții duhovnicești”. Terminam teologia prin 1933.

În vacanță mă ocupam cu pictura.

Pictura mi-a lungit școala. Când aflând Mitropolitul Nicolae Bălan că am talentul acesta, m-a trimis anul următor 1933/34 la Academia de Arte Frumoase din București, care am terminat-o în cinci ani. Profesori principali aveau pe dl. Francisc Sirato, Costin Petrescu și Fr. Reiner, ultimul de la Facultatea de medicină. La medicină de multe ori nu puteam merge din cauza frământărilor și grevelor studențești, care mă supărau pentru motivul că pierdeam vremea și cunoștințele de anatomie și antropologie cu profesorul meu, care de multe ori era pus în imposibilitatea să-și însușească cursul. Abia acum m-am lovit de mișcările politice studențești, care mi-au produs o impresie neplăcută. În mișcările studențești n-am intrat nici de fapt, nici de drept, întrucât Academia de Arte Frumoase nu era considerată în cadrul Universității, ci ca o școală aparte. Deci pe noi de la Belle-arte ne tratau ca fiind în afară de studenții ce se pot înscrie în centrul studențesc București. Am fost complet în afară de orice mișcare studențească sau înscriere în vreun mișcare politică.

Vremea în București am petrecut-o nelipsind de la școală niciodată. Bolnav încă n-am fost, că să lipsesc pe pricina asta. Lucram la atelier foarte mult. Primăvara mergeam de la 5 dimineața și mă întorceam la internatul Radu Vodă unde locuiam, seara la cina. Trei ani am stat la internat, că să fie o garanție pentru mine că nu mă ocup cu nici o pierdere de vreme. Pe-acolo mai veneau și studenții legionari care ne chemau cu ei. Nu m-am dus niciodată. Școala mă absorbea total și n-aveam vreme de pierdut. (Bătaia din copilărie pentru a nu pierde vremea mă urmărea ca un înger păzitor.)

Studiam foarte mult. Timpul ce-mi rămânea liber acasă îl foloseam citind și discutând teologie cu încă un coleg de-al meu care studia Conservatorul. Așa s-a întâmplat că odată, plângându-mi foarte mult scrierea mistică a sfântului Ioan Scărilor, am tradus-o în românește, în vreme de 5 luni. M-a ajutat foarte mult la încheierea convingerii mele de-a intra în călugărie.

În vremea aceea, mi s-a spus că era în toi și se discuta de ea în toate părțile. Eu, ca un independent de politic, nu mi-am găsit înclinarea către nici una din părți. Apoi s-a întâmplat că nici nu m-a mai chemat nimeni.

Singura mea participare a fost asta: când se întorceau din Spania, morții, Moșii și Marin, am ieșit cu colegii întâmplător prin curte până la trotuarul străzii „Calea Grivitei”, pe care trecea convoiul de la Gara de Nord spre Calea Victoriei. Căci Academia noastră era pe Calea Grivitei. Deci am privit o parte din convoi și pe cei doi morți. Atâta tot.

Colegii la coală am avut de toate soiurile și neamurile. Aveam, la alți profesori, pe unul Vulpescu; acesta era comunist, purta cravata roșie, în discuții n-am avut împreună niciodată. Aveam coleg de clasă pe un evreu Ithoc Steinberg - eram prieteni. Îmi spuneam câteodată: „Mai Steinberg, tu ești evreu și eu creștin, deci ar fi să fim unul împotriva altuia. Eu însă sunt fiu mai bun ca tine și tu n-ai să te poți supăra pe mine, dacă în felul acesta te voi concura în viață.”

Mai pe urmă, când am citit Biblia, am văzut că ultima misiune mondială e a evreilor, eventual a unei idei a evreilor.

Am terminat Belleartele cu bine, am făcut anul de practică, ce însă a fost mai scurt; am plecat, trimis de Mitropolitul Nicolae Bălan, în Sfântul Munte, ca să deprind călugăria de acolo. La plecare erau cele mai aspre cercetări că nimeni din cei ce-au fost legionari vreodată să nu poată ieși din țară. Eu, neavând absolut nimic la activ, am obținut pe aport de călugărie: în Europa „sans Russie”, de la Prefectura poliției din Sibiu.

Iar întrucât eram diacon, am obținut și încuviințările speciale de la cele trei Patriarhii: a României, a Constantinopolului și a Atenei, precum și a celor două guverne: român și grec, precum că n-am nimic suspect la activ, ci simpla chemare către trezirea interioară prin metodele călugăriei.

M-am întors în țară la 8 iunie 1938. În mintea aceea dată, că intrând în țară prin Moravia am văzut drapelul românesc, de acel 8 Iunie de odă.

De la data aceasta, până la Paștile anului viitor când am intrat în călugărie, mi-am adunat unelte de pictură, materiale, am mai învățat la Chișinău cu niște meșteri și poleitura cu aur „cicanca”, și alte lucruri trebuitoare unui atelier de pictură.

În Vinerea Izvorului după Paștile anului 1939, am fost tuns în călugărie primind numele Arsenie.

Un an m-am ocupat cu gospodăria, eram primul și singurul călugăr la Mănăstirea Brâncoveanu - Sâmbăta de Sus, județul Făgăraș. De pictură nu-mi mai rămânea vreme. Al doilea an la fel. Până când m-am luat de grijă că am învățat pictura degeaba. Se întâmpla în vremea asta că veneau oameni cu durerile lor și evlavie la Mănăstirea călugăriei.

Mai intrase în c luga P rintele Serafim Popescu. L-am rugat pe el s primeasc preo ia eu sim indu-m nevrednic. A primit-o. A a au început slujbele la M n stare dup puteri.

Într-o iarnă , probabil prin 1941, ne trezim cu o avalanșă de oameni de toate vârstele și treptele, năpădindu-mă și stăruind cu ei despre necazurile lor. Aci m-am trezit și fac duhovnicie cu oamenii, deși nu eram preot. tiam că tot ce părăsesc oamenii, li se trage de pe urma greșelilor sau păcatelor. Așa m-am vădit silit și primesc preoia și misiunea majoră a poporului dăruit lui Hristos Dumnezeu adevărat și Om adevărat, precum și a sfințirii omului, ca să aibă pacea lui Dumnezeu în sine, absolut în orice împrejurări să-și afle în viață. I-am învățat să fie curași și fidele de oameni și fidele de Dumnezeu; să dea Cezarului ce e al Cezarului (ascultare cetărească, dădăcie etc.) și lui Dumnezeu ce e al lui Dumnezeu (cuget curat, suflet purificat și trup curățat de păcătoși).

Despre această învățare, martori îmi sunt toți cei ce-au ascultat poveștile cele după Dumnezeu pe care li le-am dat: iubirea de Dumnezeu, iubirea de toți oamenii, fărândeosebie, și viața curată, care fac cu puțin reîntoarcerea noastră, a împlinitorilor, iar și în Împărăția de obșadă, de unde ne-a trimis Dumnezeu spre scurta cercare a cuminăeniei și a iubirii noastre, pe pământ, în stădă și arena vieții.

Asta îmi este toată misiunea și rostul pe pământ, pentru care m-a înzestrat cu daruri, deși eu sunt nevrednic. Pentru asta sunt solicitat în toate prilejurile, ca să propovăduiesc iubirea lui Dumnezeu și sfințirea oamenilor prin iubire. De alte gânduri și rosturi sunt străin.

Râmnicu Vâlcei 17 iulie 1945 Ieromonahul Arsenie.”

1.4. VIAȚA ȘI ACTIVITATEA P RINTELUI ARSENIE BOCA

P rintele Arsenie Boca s-a născut în satul Vașă de Sus la 29 septembrie 1910, din părinți creștini și dreptcredincioși, Iosif și Cristina care i-au pus numele de botez Zian, ca rod al rugăciunii. Spunea p rintele: „Mama mea când a rămas însărcinată cu mine, s-a uitat la icoana Maicii Domnului și a pictat-o în inima ei. A pictat-o rugându-se: „Maica Domnului, îmi cer un copil, fie parte bărbătească, fie parte femeiească, care să îmi slujesc și, Maicii Domnului și Domnului Iisus Hristos. Nu pentru mine îmi cer”.

P rintele spunea că tatăl său, care cunoștea meseria de pantofar, îl puneă și pe el să învețe să bată cuie de lemn, dar el neavând îndemânarea necesară le rupea și atunci tatăl său îl bătea iar, o dată fost bătuț, de tatăl său pentru că nu folosea bine timpul iar așa bătea și-a folosit toată viața.

Zian Boca face coala primar în satul natal (4 clase) i apoi intr la Liceul Na ional Ortodox „Avram Iancu” din Brad, al cincilea liceu românesc din Transilvania, ctitorie a Mitropolitului Andrei aguna, pe care-l absolv în 1929.

Colegul de banc , Romulus Neag, îl înf i eaz pe Zian ca „*Exceptional de înzestrat, de-o voin extraordinar , o memorie formidabil , o putere de munc i o tenacitate ie ite din comun*”.

«*Statur pozitivist* », exceleaz la matematic , fizic , chimie, biologie, are preocup ri care dep esc nivelul programelor colare în domeniul artelor: desen, caligrafie, muzic . Munce te suplimentar la desen i pictur , cânt la flaut.

Cu zestrea intelectual i spiritual dobândit la Brad, se înscrie la Institutul Teologic din Sibiu (1929-1933) unde este „*extrem de sârguincios i studios*”, încât între colegi are aureola unui „*Sfânt*”.

Nu l-a pasionat prea mult studiul limbilor str ine. Cuno tea totu i foarte bine limba francez i citea cu aviditate studii de psihologie, de caracteriologie, de grafologie, c utând s se adânceasc în descifrarea taini elor sufletului. A iubit de mic desenul, sculptura i mai ales pictura.

La interven ia profesorului Nicolae Popovici, proasp t reîntors de la studii din str in tate, P rintele Arsenie (Boca Zian), dup absolvirea Institutului Teologic (1933), este trimis cu burs la Institutul de Belle-Arte din Bucure ti. Aici urmeaz cursuri de medicin (în special cele de anatomie, ale Profesorului Rainer Francisc - cf. Pr. Nicolae Streza), particip cu interes la prelegerile de mistic ale lui Nichifor Crainic, i frecventeaz i alte cursuri în domeniul culturii i artei.

La pu in vreme dup terminarea Institutului de Belle-Arte, urmeaz o scurt perioad de ucenicie în monahism la Sfântul Munte Athos, timp de 3 luni. La reîntoarcerea în ar , aduce câteva manuscrise ale Filocaliei pentru fostul s u profesor de la Sibiu, P rintele Dumitru St niloae, cu care colaboreaz la traducerea în limba român a acestei monumentale lucr ri.

Zian Boca s-a închinoviat la M n stirea Brâncoveanu de la Sâmb ta de Sus în iunie 1939, fiind deja diacon celib. Dup aproape un an de zile, în 3 mai 1940, are loc tunderea în monahism, luând numele de Arsenie iar in 10 aprilie 1942 a fost hirotonit preot.

„*În anii de ctitorie la M n stirea Brâncoveanu de la Sâmb ta de Sus, se remarc în chip str lucitor ca «pictor de suflete dup modelul Domnului Iisus Hristos»* (Nichifor Crainic). Se reînvie acum o tradi ie a marilor pelerinaje la locurile sfinte. Chilia P rintelui din munte a r mas pân ast zi un loc de pelerinaj unde credincio ii se roag , pun o floare sau aprind o lumânare.

La 25 noiembrie 1948, mitropolitul de atunci al Ardealului, Dr. Nicolae B Ian (1929-1955), a adus personal la Prislop pe Ieromonahul Arsenie Boca. M n stirea era într-o stare jalnic , p r sit de ultimii trei vie uitori uni i. Poate c a fost o solu ie pe vremea aceea, pentru c P rintele începuse s fie prigonit i urm rit de Securitate.

Aici a fost numit stare i apoi duhovnic, punându- i pecetea de ziditor de suflete i ziditor de a ez minte.

Activitatea P rintelui Arsenie ca stare se încheie în 1950, pentru c între timp Prislopul devenise m n stire de maici cu via de ob te i el r mane preot-duhovnic pân în 1959 când este alungat de la Prislop i i se ridic dreptul de slujire ca preot. În această perioad P rintele Arsenie a fost ridicat de Securitate i dus la Ocnele Mari i apoi la Canal unde a stat 9 luni de zile.

În 1959 a început pribegia în Bucure ti. A fost angajat la Biserica Sfântul Elefterie ca pictor secund pe lâng pictorul Vasile Rudeanu, iar în 1961 a fost angajat la Atelierul de pictur al Patriarhiei de la Schitul Maicilor.

În 1968 a început pictura bisericii parohiale din Dr g nescu, de lâng Bucure ti, la care a lucrat vreme de 15 ani, pictând-o de 2 ori si devenind astfel "*Capela Sixtin* " a ortodoxiei române ti.

Dup izgonirea for at din m n stirea Prislop în 1959, ob tea s-a reorganizat într-un A ez mânt m n stiresc în ora ul Sinaia, care acum este metocul M n stirii Prislop. În acest a ez mânt P rintele Arsenie i-a avut chilia i atelierul de pictur din 1969 pân în 28 noiembrie 1989, când s-a s vâr it din via . Prohodit de o mul ime impresionant de credincio i, P rintele Arsenie a fost înmormântat în cimitirul M n stirii Prislop în 4 decembrie 1989. Vorba "*De dincolo v voi putea ajuta mai mult!*" înso e te miile de pelerini la mormântul s u.

CAPITOLUL II - MĂRTURII DESPRE PĂRINTELE ARSENIE BOCA

În acest capitol prezentăm fragmente din mărturiile unor persoane care l-au cunoscut sau care au primit ajutor de la Părintele Arsenie după mutarea la ceruri. Ne îndajduim ca aceste învățăturii și sfaturi să fie de folos pentru noi toți.

2.1. MĂRTURIE DE SUFLET A MAICII STARE E A MĂNĂSTIRII BIC, JUDEȚUL AJAJ - Stavrofora Marina Lupou - care ne-a împărtășit "Cuvinte Vii" auzite în tinerețe la Mănăstirea Prislop, în cadrul unei seri duhovnicești desfășurate la Turda, vineri 31 mai 2019 - "*Cum s-au trimis frumos!* - Sfaturi de la Pr. Ierom. Arsenie Boca"

Maica Marina este rodul rugăciunilor și al înrăuririi extraordinare pe care părintele Arsenie Boca a avut-o asupra vieții sfințitei sale. Toate faptele au izvorul sau se întresc cu cuvintele și cu pilda vieții dorite de Părintele Arsenie, care, așa cum știm, a luminat și luminează întregul neam românesc și de sus, din împărăția lui Dumnezeu și de la Prislop, dar și de la Hristos și din toate învățăturile pe care părintele le-a lăsat fie în scris, fie mai ales în sufletele oamenilor.

În continuare, Maica Marina ne va spune mai multe sfaturi și îndemnuri ale Părintelui de care este bine să luăm aminte.

.....
Eu l-am cunoscut pe Părintele Arsenie în 1975 și sunt vindecat de cancer. Atunci l-am vizitat pentru prima dată la București pe dânsul, acolo la Dr. Gheorghe Nescu, m-a trimis Maica Stare că eu eram la Govora în mănăstire și am fost așa de bolnav, iubiților, încât nu mai era nicio speranță de la doctori. Îmi făceau evacuare cât mai repede din spitale, timp de 10 ani numai prin spitale și stațiuni am fost.

Maica Stare era ucenică a părintelui Arsenie și a fost vindecată și dânsa de o boală gravă de plămâni în tinerețe și după ce m-a dus la spitale la București, Cluj, Timișoara, în 1975 mi-a zis că o să mă trimit la București. Chiar la ajungerea noastră în mănăstire a fost tot o minune a Părintelui că a trecut părintele pe la dânsa la Govora și i-a zis maică că nu are personal, că era perioada comunistă, și nu se intra în mănăstire, atunci era prigoană, dar tot mai intra tineret și maica se plângea la părintele și părintele i-a zis: "**Nu te necăji, maică, că - i vor veni!**" și peste o săptămână am fost noi 5 odată, 5 tinere, eu eram cea mai mare de 27 de ani, doar celelalte de 18 ani.

Deci în 1975, din iulie și până în octombrie am fost numai prin spitale: la București, Cluj, Sibiu, Timișoara. Nu mă înțelegeau mult și îmi făceau repede evacuarea că se temeau că voi muri pe acolo. Și îți spuneau la Maica Stare : **"Fata asta moare, duce i-o cât mai repede acasă !"** și când am venit acasă în octombrie m-a trimis la București cu cineva, că Părintele era următorul rit de securitate.

Aici vreau să vă spun, că și în elegeri și sfârșitul Părintelui, el spunea: **"Mă, eu frate vreau, mă, văd ce-i în voi"**, deci cunoștea și gândurile, cunoștea și ce-ai făcut cu 10-15 ani în urmă, cunoștea și familia ta și dacă aveai o ereditate cu câte grele, și spunea care rudenii unde sunt, care sunt în iad.

Când am ajuns acolo, la București, la Drăgănescu - a vrea să spun cum se manifesta Părintele, cum este un sfânt, nici noi nu înțelegeam că și noi eram tinere ca maici, nu puteai să-l înțelegi, să-l înțelegi vorbele, ideile, sfaturile - când intru la Drăgănescu acolo în curte m-am dus spre biserică și a ieșit în fața bisericii, și când punea mâinile asupra crucii, tiam că avea ceva important să spun .

Vorbele dânsului erau importante dar de data asta erau cutremurătoare. Și zice: **"Mă, în sfârșit ai venit!"**.

Părintele tăie de când am dorit eu să ajung la dânsul, extraordinar, că eu eram în Timișoara și eram frate serviciu și stăteam în chirie la o credincioasă care era din Sibiu și mi-a povestit, printre altele, despre un călugăr care era la Mănăstirea Sâmbăta și acel călugăr, acum a plecat la București și stă pe scară cu spatele către noi și pictează . Și îmi explica ea ce spunea la oameni. Ioane, Marie, îi chema cu numele și era cu spatele către ei. Și am văzut și eu treaba aceasta, cum m-a primit pe mine, fiind că mi-am dorit să ajung la dânsul de când aveam 17 ani, vădați seama?

Și merge în biserică și trage un scaun cu spatele la sobă și zice: **"Hai, mă, lângă sobă, nu vezi că e ti înghețat de frig?!"**. Eu eram minunat de vorbele Părintelui care punea tăie atâtea despre mine. Pentru că eu pe la vârsta de 15 ani m-am răcit prin pădurile noastre din Bihor și am înghețat prin pădure și am căpătat reumatism și m-am îmbolnăvit de picioare așă de tare, că am stat o jumătate de an internat foarte grav.

Pe urmă mă lasă și vorbește cu altă lume și se întoarce și spune: **"Mă, tu dă slavă lui Dumnezeu că ai venit la mănăstire. De-ai ajunge să rozi pietrele, de acolo să nu pleci!"**. Părintele tăie cât am suferit eu până am intrat în mănăstire, că tatăl meu vroia să mă căsătorească și eu am fugit la mănăstire și ... via a e ca un roman.

Iar vorbe te cu lumea i iar se întoarce ultima dată i spune: " **M , tu cu s n tatea e ti ca într-un azil de b trâni, dar e ceva ce nu tii tu i i spun o pild - un om era bolnav de cancer, asta i-o spun ie, i doctorii l-au dat acas c moare, asta i-o spun ie, i vine la mine i îi spun s se preg teasc de moarte, asta i-o spun ie, peste un an se duce la control i doctorii nu mai g sesc nimic, asta i-o spun ie**". Eu aveam cancer la ficat, stomacul aproape perforat, inima în pioaneze, insuficiență cardiacă, reumatismul ăsta grav. lubiților, numai mintea o aveam întreag . Deci mi-a spus c sunt pe moarte, atâta am în eles din pilda P rintelui, c am cancer, cuvântul cancer l-am auzit prima dată din gura P rintelui.

Dar când s plec m, eu am zis c m întorc s mai întreb odat , c a spus s m preg tesc de moarte. ti i dumnevoastr ce autoritate de sfin enie avea P rintele? Extraordinar . Nu c a fost dur cum zic unii, c a fost aspru, dar de sfin enia dânsului, nu îndr zneai s te apropii de dânsul. A a era p rintele Arsenie i nu îndr zneai oricum s -l întrebi ceva ce i-a spus odat dar eu am inventat o viclenie i m-am întors i m-am pref cut c -i s rut mâna i am zis: " **P rinte v rog s m ierta i dar ce zice Sfin ia voastr , mai am de tr it sau nu?**". i atunci m-a scuturat de mân c-am crezut c toat m împr tii i zice: " **M , pân mai e nevoie de tine ai s mai tr ie ti, când nu..., i când te doare m garul sta - a f cut la mâna dansului, referindu-se la trup – zi c îmi pare bine c m scap de tine.**".

Prima re et grozav , i a doua re et de via valabil pentru toi, a zis a a: " **i orice necaz în via vei avea s nu te prea nec je ti i orice bucurie cât va fi ea de mare, s nu te prea bucuri.**". Asta m-a ajutat, iubi ilor, toat via a.

A vrea s v spun c dup ce am plecat de la P rintele, pe nesim ite, au început s nu m mai doar mâinile i picioarele i am început s muncesc, s m nânc, i-am înviat din mor i. Iat s n tatea i via a mea este pe scurt datorit acestui mare Sfânt.

V spun ni te lucruri folositoare despre via a noastr împreun cu P rintele la Prislop. P rintele ne vorbea despre rug ciune..., zicea P rintele Arsenie c : "**Rug ciunea este respira ia sufletului precum aerul este respira ia trupului. Un suflet care nu se roag este mort, precum un trup care n-are aer este mort, pe catafalc, n-ai ce s -i faci, este mort.**".

Vreau s fac o parantez , în dialogurile mele cu lumea i cu necazurile oamenilor, întâlnesc foarte mult lume care nu se roag lui Dumnezeu. Nu se roag ! Orice ne d dracu de lucru dar s ne rug m nu ne las .

i P rintele Arsenie spunea c ̃n ziua judec ̃ii vom r ̃spunde i de vorbe i de g ̃ndurile f r ̃ rost i de tot timpul petrecut f r ̃ rost ̃n fa a lui Dumnezeu.

i v ̃ spun, a a o bucurie ̃ncurajatoare care m-a ̃nt rit ̃n credin ̃! Era o diminea ̃ dup ̃ ce am ie it de la mas ̃, toate maicile i P rintele venind printre noi, se opre te a a i ̃ntreab : „**M ̃, c ̃te sunte i aici? – a r ̃ spus careva c ̃ eram pe vremea aceea 25 de maici - voi crede i m ̃ c dac voi 25 c ̃te sunte i aici, face i ce trebuie, aici, Dumnezeu ̃ine pacea ̃n lume?**”. Deci o comunitate ̃ntr-o m n ̃ strire, sau o comunitate ̃ntr-o parohie s ̃ fac ̃ ceea ce-i place Lui Dumnezeu, El s ̃ ̃tin ̃ă pacea ̃n ̃ntreaga lume! Ei, dar cum trebuie s ̃ fie aceia, iubi ilor, c ̃a Dumnezeu pentru aceia 25 s ̃ in ̃ pacea ̃n ̃ntreaga lume? Nu-i posibil! S ̃ vede i de ce, adic ̃ cum trebuie s ̃ fim noi i cum s ̃ fie rug ̃ciunea noastr ̃? A ̃ntrebat cineva pe P rintele care rug ̃ciune e mai primit ̃ la Dumnezeu, i i-a explicat c ̃ toate rug ̃ciunile sunt primite: acatiste, paraclise, Psaltirea. Dar se ̃ntoarce P rintele spre noi i zice: „**Da ti i voi, m ̃, care-i cea mai primit ̃ rug ̃ciune la Dumnezeu? C ̃nd toat ̃ via a ta, c ̃nd toat ̃ fiin a ta o aduci ca o rug ̃ciune lui Dumnezeu**”.

Avea i umor c ̃nd vorbea, la cap ̃i zicea cutie de maimu e unde b ̃ntuie i bune i rele, iar la minte ̃i zicea minte cutr ̃, c ̃nd cu Dumnezeu c ̃nd cu dracul, c ̃ acuma ne ̃nchin m, apoi ̃njur m sau cine ̃tie ce g ̃nd ne zboar ̃, c ̃ nu-i statornic . Eu nu ̃n elegeam cum s ̃ fie toat ̃ via a ta, toat ̃ fiin a ta, m ̃ fr m ̃ntam. i zice p rintele: “**Hai s ̃ v dau un exemplu de rug ̃ciune: acolo la Dr ̃g nescu eram singur ̃n altar i nu m ̃ vedea nimeni i intr ̃ ̃n biseric ̃ o femeie, se uit ̃ ̃ntr-o parte, ̃n alta i vede c ̃ nu-i nimeni.**”

Apoi se-arunc ̃ cu fa a la p ̃ m ̃nt ̃n mijlocul bisericii i spune cuvintele „Doamne scap -m , Doamne nu m ̃ l sa, Doamne scap -m , Doamne nu m ̃ lasa!”. i se ̃ntoarce p rintele spre noi i zice “**Ce lec ie! Aia rug ̃ciune, m ̃, c ̃nd te rogi, s ̃ fii traversat de Domnul Hristos. i c ̃nd te rogi s ̃ nu ai nici umbra g ̃ndului r ̃ u asupra cuiva ca rug ̃ciunea ta s ̃ fie luat ̃ ̃n seam ̃ de Dumnezeu.**”

Grav situa ia, c ̃ noi suntem compromi i p ̃n dincolo. Apoi ne d ̃ un exemplu de rug ̃ciune c ̃nd ̃ntr-o diminea ̃ opre te o persoan ̃ care trecea i ̃i zice: “**M ̃, n-ai nimic, nimic esut pe inima ta din toate rug ̃ciunile pe care le faci**”. Iat ̃, iubi ilor, a a a spus P rintele la capitolul rug ̃ciune, deci rug ̃ciunea s ̃ nu fie compromis , p ̃tat , dac ̃ eu m ̃ rog i nu te pot ierta, rug ̃ciunea mea nu e bun ̃ dar dac ̃ nu m ̃ rog deloc, e i mai grav, pentru c ̃ p rintele Arsenie a zis c ̃ noi atunci c ̃nd ne na tem, venim ̃n lume cu o mo ̃tenire ereditar , cum ne-au fost p ̃rin ii...

A zis p rintele c tre ni te tineri c educa ia unui copil se face cu 20 de ani înainte s se nasc i trebuie s-o aib p rin ii c s poat s dea educa ie la copil. Iar c tre p rin ii care se plângeau de copiii c sunt r i, c nu ascult , c -s obraznici i de toate câte sunt stric ciuni i rele în lume, P rintele Arsenie a zis a a „**Cine are minte s ia aminte! Copiii vostri, sunte i voi! Cum i-a i n scut, a a-i ave i!**”.

P rintele ne vorbea mereu despre superficialitate, adic o via de suprafa , indiferentism i c umbl m cu dou fețe: una c tre Dumnezeu i una c tre dracul. Suntem oameni duplicitari care pe faț spunem vorbe dulci i pe la spate facem r u altora.

Alt problem este c nu în elegeam de ce p rin ii î i pierd copiii, fie în ar , fie în str in tate, nu mai tiu ce s fac cu copiii, nu-i pot duce la biseric , nu-i pot ine în frâu, nu-i pot educa, s -i salveze de la anturajul desfrânat. i m-am rugat la Dumnezeu s -mi arate, s -mi descopere aceasta. Dragii mei v spun cauza foarte grav , de ce v pierde i copiii i voi, copiii, s lua i aminte, voi din anturajul blestemat nu ave i ce înva a. Dumneavoastr p rin ii v pierde i copiii c nu-i ine i aproape de Dumnezeu i de rug ciune i aproape de dumneavoastr . Mama cu serviciul i buc t ria, tata cu serviciul i televizorul, copiii cu internetul i tableta i telefonul i nu se roag deloc i azi a a, mâine a a i vine moartea i cu ce ne prezent m în fa a lui Dumnezeu?

Dac v v d pe dvs. c v a eza i în genunchi i v ruga i, a a fac i ei i dac merge i cu ei la biseric în fiecare duminic îi ine i aproape de Dumnezeu i de dvs. i îi st pâni i i pot s fac i studii i orice, dar cu Dumnezeu i cu rug ciunea, f r Dumnezeu nu ajunge i departe ... decât în iad.

P rintele Arsenie spunea c oamenii sunt ademenți de puterea satanei i de împrejur rile i necazul vie ii.

Dac voi v ruga i i merge i i v spovedi i înainte de examene sau de alte greut i o s ave i mintea s trece i cu bine. C din discotecii i din baruri nu ies oameni de viitor în ar , din biseric i din coal , da.

i v spun s fi i buni i s ave i grij de suflet c a zis p rintele Arsenie: **“Citi i Scriptura, m , c -i cuvântul lui Dumnezeu viu i într în venele i în sângele vostru, într în fiin a voastr !”**.

Ne-a spus odat P rintele despre fericirile de la Matei capitolul 5 pân la 7, acolo sunt poruncile noului testament i zicea: **„M , dac v alegeți o fericire, numai una s o împliniți că le-ați împlinit pe toate! Alege i-v o fericire i o urma i! Ferici i cei milostivi, ferici i cei ce plâng, ferici i cei cura i cu inima c -l vor vedea pe Dumnezeu. Alea nu-s puse acolo în c r i s le cânte cânt re ul la stran i Evanghelia s o spun p rintele în fa a altarului.**

M, este cuvântul lui Dumnezeu viu, când vede i preotul c cite te Sfânta Evanghelie în fa a altarului, l-a i v zut i l-a i auzit pe Hristos!". Acesta s fie rostul nostru de a merge la biseric ...

Era o pild , un dialog între un c lug r p mântean i un înger trimis de Dumnezeu pe p mânt Era în pustie un c lug r care se ruga lui Dumnezeu i a fost vrednic s vorbeasc cu îngerul care îl întreaba cum e lumea, merge la biseric , se roag lui Dumnezeu? i r spune c lug rul c sunt pline bisericile. i îl duce pe înger în cea mai mare biseric , care-i mai plin de lume s se uite cât se roag cei care sunt acolo. Încep s vin oamenii la primele ore, se închin i fiecare se roag : **"Doamne ajut -mi s -mi mearg afacerile, Doamne ajut -mi s fac a a, Doamne ajut -mi s -mi iau ma ina de nu tiu câ i cai putere"** i îngerul tace... c lug rul "auzea" toate rug ciunile din mintea oamenilor. Era o doamn îmbr cat decent, cu p l rie, nu vopsit , nu machiat , nu despuiat i merge în fa a icoanei i gândea: **"Uite ce fust are aia, uite ce papuci are aia..."**. i zice îngerul dup ce se umple biseric: **"Fiule, din toat biseric cea plin , nimeni nu s-a rugat cu adev rat, hai s mergem s vedem dac g sim la ie irea din Biseric pe cineva care se roag cu adev rat lui Dumnezeu, cu o rug ciune pl cut Lui"**. Spre ie irea din biseric , în spate, acolo, era o feti de vreo 15-16 ani ori, tot a a, îmbr cat decent cu batic pe cap i plângea la icoan i zicea: **"Doamne lisuse i M icu Sfânt ajut -i la tat l meu s se lase de b utur i s n-o mai bat pe mama, ajut -i s poat munci i s nu ne mai bat i s ne scoat în frig, fl mânzi pe drumuri i noaptea. Scap -ne de acest p cat"** i plângea fata i- i spunea durerea. Îngerul s-a oprit lâng fat i i-a zis c lug rului: **"Din toat Biserica ce ai spus tu c -i plin doar acest copil s-a rugat cu adev rat lui Dumnezeu"**. Iat , iubi ilor, c degeaba mergem la Biseric i inima noastr e departe de Dumnezeu.

Dar spunea p rintele Arsenie a a de frumos: **"Ce crede i voi, m , c sfin ii acolo de pe perete sunt numai vopsele i picturi? Sfin ii sunt vii, sunt prezen i, ei sunt fra ii no tri mai mari. i ans de sfin enie to i avem. Ei nu s-au n scut sfin i ci au devenit sfin i prin iubirea lor c tre Dumnezeu i c tre aproapele"**.

Iadul i raiul depinde de noi, zicea P rintele Arsenie într-o sear la mas : **"Hai s v descriu iadul. Ce crede i voi, m , în ce const iadul? Crede i c ard cu orele în ir, în pucioas ? Nu! Ard în patimile i în pasiunile lor"**. Eu m întrebam cum or fi alea patimi i pasiuni, tiu c -s p cate, tiu c ard acolo în foc în diferite chinuri ale iadului, i fiind sfânt tia ce bântuie prin minte i ne zice: **"Hai, m , s v descriu o patim de actualitate."**

Uita i-v la be ivii care alearg toat via a pân g sesc paharul, î i dau i pâinea de la prunci, î i dau i haina de pe ei i duc a a o via i-i prinde moartea i ajung dincolo i acolo nu mai au cum s bea, dar acolo e pofta ve nic , dorin a de a bea”.

lubi ilor, atunci am în eles, cuvântul „ve nic” înseamn f r sfâr it. P rintele ne-a descris o singur patim , a be iei, c dincolo, dac ne prinde moartea cu ea sau cu altele, aceea va cre te ve nic. Cuvântul “ve nic” nu are sfâr it. Evita i mereu lucrul acesta..... lubi ilor, cuvintele acestea, cum ne-a descris iadul, m-au marcat pentru toat via a. i nu pot s tac s nu spun. i a continuat p rintele: **“Desfrânatul cât e în via se t v le te în mocirla p catului, î i face toate poftele iar de-l prinde moartea nespovedit, neisp it, ajunge dincolo cu patima aceasta i se chinuie ve nic”**. Acestea sunt patimi ale trupului, dar vin patimile min ii. A zis p rintele s ne ferim de r utate, ca de focul care arde, s ne ferim de desfrânare, de toate p catele, c sunt îngrozitoare. R utatea, a spus P rintele Arsenie, e suma tuturor f r delegilor, mai sus de ea nu este decât mândria i egoismul, r d cina tuturor f r delegilor. Ne descrie patimile min ii: mândrie, r utate, du m nie, desfrâu, be ie, l comie i a a mai departe i apoi zice: **“M , v zur i, acesta-i iadul! Deci raiul i iadul îl începe i de aici!”**. Via a de dincolo, matematic, este o continuitate a tot ceea ce facem aici cât am tr it.

Apoi ne-a vorbit despre rai. Avea umor, s ti i, ne spunea sub form de umor, spunea în glum sau ca pove tile, dar cuvintele dânsului aveau mare adev r. i zicea: **“Ce crede i voi c -i raiul, m ? Raiul este acesta. Dac ai avut bun tate cât ai tr it, bun tatea ve nic cre te, dac ai avut mil , mila ve nic cre te, dac ai iubit pe Dumnezeu i pe oameni, iubirea ve nic cre te. Acesta este raiul, m ! Iadul i raiul îl începem de aici”**.

i s ajungem la cuvintele P rintelui, care le-a i citit, care ave i cartea P rintelui “Cuvinte vii”, ne spune într-o predic faptul c noi, cre tinii, am uitat de trei lucruri.

Nu vorbim de ateii, de satanii sau homosexuali care sunt victimele iadului i sunt de plâns. Noi cre tinii am uitat de aceste trei: am uitat de moarte, am uitat de iad i de Judecat . Dragii mei, când m uitam la V mile V zduhului i v spun c sufletul face închinare când iese din trup. Prima închinare la tronul lui Dumnezeu. P rintele la groapa când pecetluie te mormântul i spune: **“Mormântul acesta este pecetluit pân la a doua venire”**, atunci sufletul î i s rut trupul pentru ultima dat , î i ia r mas bun i face a doua închinare la tronul lui Dumnezeu, i începe c l toria prin V mile V zduhului. A zis P rintele Arsenie: **“ Cur a i-v mintea de gunoaie, m , ca o s ave i mari greu i la V mile V zduhului, c vame i sunt foarte r i i b trâni.**

V mile sunt p catele iar vame ii reprezint iadul". Este groaznic s mori i s treci V mile V zduhului f r ajutor. De aceea, când moare cineva se fac 40 de zile de pomenire la Sf. Liturghie, nu numai la biserica de care apar ine i, da i pomelnic la cât mai multe. Dac s-a întâmplat i a murit nespovedit i cu p cate grele e foarte grav. Cei r ma i da i Sfintei Liturghii în mai multe biserici i s citi i Psaltirea de 24 de ori, împ r it între voi, în cele 40 de zile dup moarte.

La capitolul Psaltire sunt multe de spus, multe i frumoase minuni face Psaltirea. P rintele Arsenie spunea c atunci când ave i probleme grele alege i o zi când va permite timpul i citi i Psaltirea i citi i cu lumânarea aprins , toat Psaltirea într-o zi.

Tot legat de aceasta a zis P rintele: „**M , atât mai ține Dumnezeu lumea pân mai e cineva care ține legatura cu El. Numai Sfânta Liturghie mai ține lumea în picioare și sufletul în oase**". Deci semnal de alarm la rug ciune. Mai spunea P rintele Arsenie „**Trageti de voi c tre cre tinism, m , c numai cu haina aceasta nu v puteți prezenta la V mile V zduhului. Aveti predica de pe Munte la Matei cap.5**".

P rintele ne-a tras un semnal de alarm : „**M , tr im vremurile de la apusul istoriei într-un mod foarte primejdios, nuclear. B gați de seam , m , c v culcați seara și vă treziți la Judecată. E destul ca un nebun s apese pe buton i s-a terminat cu omenirea. i te duci pe vecii vecilor în împ r ția în care ai trăit pe pământ. F r delegile oamenilor atrag pustiirea pe p mânt. i când se împline te m sura f r delegilor vin m surile lui Dumnezeu**". Le tr im, iubiților.

Biserica poate ajuta mult, fie pentru problemele trupe ti sau suflete ti: depresii, neîn elegeri, du m nii, bolii, vr ji, pagube, indiferent ce ave i face i a a: întâi to i din cas s v spovedeti, to i s merge i la biserica , to i s v ruga i i da i pomenire la 40 de Sfinte Liturghii, nu numai la biserici ci i la m n stiri i face i Sfântul Maslu în cas . Sf. Maslu nu se face numai pentru bolnavi, se face pentru orice problem trupeasc sau sufleteasc ave i.

Zicea P rintele Arsenie: „**Nici Dumnezeu nu te poate ajuta dac tu nu te sile ti**" i despre spovedanie spunea: „**Voi ce crede i m , c merge i s spune i la preot verzi i uscate i gata m-am spovedit? Dac n-ai v rsat o lacrim pentru p cat, cu toat spovedania i te-ai i împ r it cu nevrednicie, te duci în iad**".

Iubi ilor pune i la suflet, s nu fi i superficiali. A spus P rintele c rug ciunea pe care o faci, dac nu a trecut i prin minte i prin inima e nul , sau dac nu-i curat , ci e p tat cu du m nie, cu desfrânare, ... c ci a zis P rintele : „**Om f r p cat nu exist , de-ai fi p c tos ca un drac, totul este s rupem cu p catul i s nu mai facem**".

S revenim la sulfetul celor adormi i cum spunea P rintele Arsenie: **“Pe firul genetic când ne na tem aducem în noi, în fiin a noastr , toate genera iile din urma noastr , de la Adam, dar noi cu faptele noastre, dac sunt bune le scoatem din iad iar dac sunt rele îi b g m i pe ei i pe noi”**. i mi-a zis personal asta când eram la Prislop c am avut ni te necazuri mari cu familia, mama i sora mea erau bolnave de cancer i spunea: **“M , f tu ce trebuie aici în m n stare i în m sura comport rii tale de aici, Dumnezeu le va rezolva i problemele celor de acas , a celor vii i a celor mor i”**. Vede i dragii mei cât de matematic ni se rezolv problemele noastre trupe ti i suflete ti în func ie de purt rile noastre i de faptele noastre!

Referitor la ceea ce se petrece acum în M n stirea Prislop, v spun c pe vremuri nu prea erau vizitatori. Noi lucram la iconițe, la pirogravura i vara mergeam s le vindem la m n stirile mai mari s strângem un ban. Preg team deci iconițele, întinse prin iarba, date cu lac. i P rintele v zându-ne a zis: **„Vor veni ei la voi, m ”**. M gândeam eu atunci c cine s vin la noi c nu prea venea lume. **„Vine vremea m , când dealurile i v ile acestea vor fi pline”**. Iat c acum sunt pline de oameni, de cre tini, de ma ini...

Spunea P rintele c : **“Oricine va veni la mine sau la mormântul meu m car o dat , îl înso esc toat via a pân -n ceasul mor ii i la Judecat ”**. Legat de taine, a vrut P rintele s v m rturisesc c ne-a spus în anul mor ii 1989: **“Am s plec i-mi pare r u c plec, c am multe taine pe care n-am cui s le spun acum i m duc cu ele”**. Am plâns i m gândeam c unde va merge i de ce nu ne spune acum acele taine.

Prin 2009, cum m duc la parastas la Prislop i intru acolo lâng mormânt i stau acolo i era mult lume, pân la izvor. Era frig i veneau tineri, copii, b trâni, bolnavi i se rugau la mormânt, la cruce. i auzind de la fiecare ce minuni au p it, ce au sim it, ce le-a f cut P rintele, c a venit necredincios i a plecat crezând în Dumnezeu. i am în eles c acum descoper P rintele la fiecare persoan tainele cu care a plecat.

i s tie lumea c au fost persoane care au m rturisit c l-au v zut pe P rintele Arsenie într-o hain alb , sau într-o raz de lumin , stând într-un col sau lâng o u în timpul mai multor cuvânt ri ce le-am avut în Italia, la Oradea, la noi la Bic...

.....

Mul umim înc o dat lui Dumnezeu în primul rând i Maicii Stare e i P rintelui Arsenie care ne-a dat în felul acesta un semn a fost cu noi aici i a pecetluit cuvintele rostite în aceast sear . AMIN!

2.2. MĂRTURII DIN ȚARA FĂGĂRAȘULUI

Fragmente din cartea - Cismileanu Ioan, *Mărturii din Țara Făgărașului despre Părintele Arsenie Boca*, ed. Agaton, 2004

Mama Părintelui Arsenie

„Eu am fost pictat din păntecele maicii mele”

Ne spunea Părintele: „Când eram copil, în casa mamei mele era o icoană a Maicii Domnului care-mi plăcea, foarte mult. Odată am întrebat-o pe mama:

- De ce îți place așa de mult acea icoană? Iar ea mi-a spus:

- Ei, dragul meu, cât te-am purtat în păntecele, foarte mult m-am uitat și m-am rugat la această icoană”.

Altădată ne-a spus: „Mama mea când a rămas însărcinată cu mine, s-a uitat la icoana Maicii Domnului și a pictat-o în inima ei. A pictat-o rugându-se la Maica Domnului, cum se rugau Sfinții Ioachim și Ana: **„Maica Domnului, îmi cer un copil, fie parte bărbătească, fie parte femeiească, care să îmi slujească, Maicii Domnului și Domnului Iisus Hristos. Nu pentru mine îl cer”**. Eu deja am fost pictat din păntecele maicii mele. Când mama mea mergea să lucreze la câmp, înaintea ei apărea icoana Maicii Domnului datorită rugăciunilor ei. După ce-am terminat studiile, mama credea că-am să mă stabilesc ca orice om la casa lui. Când a aflat ce intenții am (să mă călugăresc), mi-a luat capul în mâini, m-a sărutat și m-a binecuvântat zicându-mi: „O, dragul meu și scumpul meu, de când mă rog eu pentru asta!”

De aceea a fost Părintele Arsenie omul lui Dumnezeu, pentru că a fost cerut prin rugăciune, crescut cu rugăciune. Și spunea Părintele. „De ce nu facei și voi la fel?! Dar care din voi se roagă când sunteți însărcinate: Doamne, dă-mi un copil bun, cuminte, care să îmi slujească; pentru Tine Doamne? Care din voi a citit în timpul sarcinii Acatistul Maicii Domnului și alte cântări bisericești? Voi zice că n-aveți timp să vă rugați. Cereți la Maica Domnului și la Domnul Iisus Hristos și vă vor da. Dacă nu faceți rele, vă iese și copilul așa cum îl doriți”.

Apoi, unei femei care îi murise copilul atins de un tren i-a spus: „Tată de ce l-ai atins trenul? Pentru că l-ai iubit mai mult decât pe Maica Domnului. Întâi trebuie să-L iubești pe Dumnezeu și apoi pe copil”.
(Milosan Vionela, 71 ani, Recea)

Părintele Arsenie... un Moise care ne-a deschis Marea Rosie

Părintele Arsenie a fost un om extraordinar, un om al lui Dumnezeu, un mare părinte al Bisericii noastre. Pentru mine personal, cel mai mare din veacul nostru...

Despre P rintele Arsenie trebuie s vin vremea, cât mai curând posibil, s se scrie mai mult, s se vorbeasc mai mult; i eu sunt absolut sigur, i m rturisesc cu toat responsabilitatea mea de episcop c va veni timpul rânduit de Dumnezeu, când P rintele Arsenie Boca va fi canonizat... Despre P rintele Arsenie înc se vorbe te în termeni prea lume ti. Dar se va vedea mai târziu. Eu îndr znesc s spun c P rintele Arsenie Boca a fost pentru România asemeni Sfântului Serafim de Sarov pentru marea Rusie.

...Aflându-te în prezen a i în apropierea P rintelui Arsenie, sim eai prezen a lui Dumnezeu, Îl sim eai pe Hristos tr ind i vorbind în P rintele Arsenie. Era i este un lucru extraordinar - cum spunea cineva - în via a noastr , în via a oamenilor, s întâlhim un sfânt. Eu pot s spun c acest lucru l-am sim it i l-am tr it i sunt absolut convins i responsabil de ceea ce spun acum.

P rintele Arsenie tia c la tinere e se pune temelia vie ii omului, a dezvolt rii omului pentru mai târziu i pentru totdeauna i de aceea era înconjurat de tineri. **(PS. Daniil Parto anul)**

Un fost cânt re de la M n stirea Sâmb ta î i aminte te c , atunci când P rintele Arsenie era stare ul m n stirii, într-o diminea , ie ind cu P rintele Arsenie din vechea m n stire spre Altarul din p dure pentru a s vâr i Sf. Liturghie, el uitându-se în urm ca s vad dac vine P rintele, s-a cutremurat i a zis: „*Vai P rinte, sunte i tot, foc!*”. „*Am sim it eu c m arde ceva*” i atât; s-a ferit s comenteze sau s comunice i altora st rile de har a milei lui Dumnezeu, care nu l-au p r sit niciodat .

Ne spunea P rintele c ne tie toate p catele noastre i ale neamului nostru; c a vorbit cu sfin ii care-i picteaz . Cei care mergeau la el îi sim eau puterea i ajutorul i pe mul i îi vindeca pe loc.

Prima întrebare pe care o punea P rintele la fiecare era: „*Câ i copii ave i?*” i „*De ce nu v face i copiii? Vede i voi, m - spunea P rintele - to i cei care v feri i de copii, o s suferi i*”. **(Pr. Todor Nichifor - Sibiu)**

P rintele Arsenie spunea c Domnul Iisus Hristos vine în via a noastr din vreme în vreme, ca persoan , ca s nu se uite adev rul absolut al existen ei Sale reale. i el l-a întâlnit de câteva ori, iar asta l-a i schimbat, ca om. A fost trimis în Basarabia la Chi in u, ca s înve e metaloplastia, s fac icoane din acelea acoperite cu metal. Atunci a avut loc i cedarea Basarabiei c tre Rusia (1940). Ru ii au l sat o singur zi în care cine voia putea s plece. P rintele a ajuns la ultimul tren. Oamenii se împingeau dispera i s ajung în tren, renun au i la bagaje numai s nu r mân la ru i. i el avea un mic bagaj i o franzel care s -i in de foame pân ajunge la m n stire.

Se uita cu mila oamenii, când a văzut aproape de el pe cineva înmbrăcat și răscios și care se uita la el cu atâta milă la acei oameni cum nu mai văzuse în viața lui ceva. Atâta durere exprimau ochii lui încât primul gest al Părintelui a fost să se aplece și să ia frânzele și să-i-o dea lui. Dar, în acele fracțiuni de secundă când s-a aplecat și să ia frânzele acel om a dispărut pur și simplu.

Când a întins mâna acela nu mai era! Atunci a avut un fior, un înțeles adânc: era Hristos! Era chipul de care vorbea Isaia, chipul durerilor, mielul care ia pe cățele noastre.

A spus Părintele Arsenie că atunci a înțeles multe lucruri, ceea ce într-o viață întreagă, chiar duhovnicească, n-ar fi putut înțelege. Când îl vezi pe Hristos viu și adevărat, atunci și credința devine vie, de nezdruccinat. Nu te clătini la orice vorbă a unora, nu te sminteți la orice faptă, ci rămâi cu Hristos și în Hristos. **(Pr. Ciprian Negrean)**

Ne-a spus odată cum a văzut pe Domnul Hristos în garaj la Ploiești. Plângea Părintele când își amintea și plângea și lumea din sală. Spunea că l-a văzut pe Domnul Hristos plin de bube, amărât și răscios. S-a uitat la el și s-a gândit și-i dea căciula lui de călugăr. „M-am întors și-i-o dau, dar nu l-am mai văzut”. Ne spunea că de amărât a ajuns Domnul Hristos din cauza peccatelor noastre (atunci era și comunismul în floare) și ne sfătuiă: „*Faceți milostenie, dați la săraci, dați la neputincioși, la orbi, la chiopi. Cercetați bolnavii, dați-le de mâncare, dați-le apă ...Dacă voi nu faceți bine, cum de ați teptat binele? La iganii tineri să nu le dați carne pe cat. Toți tinerii pot munci*”. **(Paraschiva Anghel - Dejani)**

Când l-am văzut eu pe Părintele Arsenie la Drăgășeni, era mârșit, și avea de ce se fi. I se luase dreptul de a sluji Sfânta Liturghie la Prislop și cea mai mare durere a Părintelui Arsenie a fost că asta: că ne-a descoperit nouă multe taine, la toți, la multă lume și n-am urmat nimic din ele. Asta a fost cea mai mare mârșnire.

În 1946 când a fost seceta cea mare, aici la Sâmbăta, s-a urcat sus în munte să se roage și i-a găsit un loc prielnic (la chilia Părintelui Arsenie, cum îi spunem acum). S-a rugat cu lacrimi multe. Și i-a apărut un înger care i-a vorbit și i-a spus așa: „*i-am ascultat rugăciunea, du-te că voi da ploaie, și spune la lume să se întoarcă din căile rele*”, iar după ce a coborât, a început să plouă până s-a umflat pe mântul de apă. După care a spus Părintele Arsenie: „*Spre mârșnirea mea, nu s-a întors lumea la credință*”. Din momentul acela cum să mai fie bucuros când vezi că te zbași pentru îndreptarea omului și el tot rău este. Și totuși Părintele nu a fost supărat pe noi, pe nici unul, că ne-a ajutat și ne ajută mereu.

Cu rug ciunea, P rintele Arsenie i-a blocat pe sovietici de n-au putut s vin la noi în ar . Spunea p rintele Daniil ca în 1968 el era la Dr g nescu i-l-a trimis pe Pr. Bunescu s -l cheme din biseric . Tocmai se zvonise c urmeaz un r zboi (invadarea Cehoslovaciei). S-a dus acolo, a intrat în biseric , dar nu-l g sea; s-a dus în altar i-l-a g sit în genunchi, plâns.

S-a ters repede la ochi. P rintele Bunescu s-a dus în locul unde a fost P rintele i era umed locul de la plânsul P rintelui. L-a întrebat mai târziu de ce a plâns. Nu i-a r spus, dar mai apoi i-a zis c ru ii sunt la grani ele rii. A plâns P rintele pentru neamul românesc. (**Gheorghe Silea**, 45 ani - Sâmb ta de Sus)

Ne spunea odat : „*Vin oameni la mine pentru c au necazuri. Le spun: Zice î dup mine «A a ne trebuie!».* Nu vroia s zic nici unul, dar sta-î adev rul. *Dac nu vrem de bun voie, vrem de nevoie. Trebuie s pl tim pentru p catele noastre... Ce ne d , a a ne trebuie”* (**Morar Gheorghe** - Ucea de Sus)

I-a spus P rintele cuiva care avea un mare necaz: „*Ce te mai minunezi de n cazul sta al t u, c ci al 4-lea str mo al t u a f cut cutare p ca!*” - i i-a spus ce p cat a f cut. E drept c în Evanghelie spune c se las numai pân la al 3-lea neam. Dar p catul pe care l-a f cut, înainta îi lui n-au putut s -l isp easc , au f cut în schimb alte p cate, i r d cina p catului de acolo s-a tras. (**Gheorghe Silea**, 45 ani - Sâmb ta de Sus)

Sfaturi i îndemnuri ale P rintelui Arsenie:

- *P catele se înregistreaz în codul genetic al fiec ruia.*
- *S nu crede i c ve i intra dup moarte întru Împ r ia în care n-a i tr it pe p mânt!*
- *Sufletul e trimis de Dumnezeu în momentul conceperii i Dumnezeu singur, tie ce va fi cu copilul acela, cu ce capacit i ar fi venit în lume i ce va fi i ce va face în lume.*
- *Numai te treze ti la b trâne e cu isp irea pentru copiii pe care nu i-ai l sat s se nasc sau chiar i-ai avortat.*
- *Cei ce cred, nu au voie s nu cread . De aceea, când fac r u, Dumnezeu îi pedepse te, ca s nu mai poat lucra nimic, pentru ca s - i vin în fire i s - i revizuiasc pozi ia, atitudinea fa de Dumnezeu.*
- *Numai cât necaz îi trebuie omului ca s se mântuiasc d Dumnezeu omului. Este cu dreptate s tragi scurta (necazul) pentru necredin . Când omul î i revizuieste te pozi ia fa de Dumnezeu, fa de Domnul Iisus Hristos, fa de Biseric , atunci i Dumnezeu va fi cu el. Va fi mai greu de copiii celui ce nu- i revizuieste te pozi ia fa de Dumnezeu.*

- Nu-l judeca pe cer etor c fumeaz .
- Diavolul prezint patimile din om ca pl cute i u oare.
- Nu suntem din maimu ; dar mergem cu pa i repezi spre ea.

Acestea sunt scrise în biserica din Dr g nescu de P rintele Arsenie: „Spovedania, taina Poc in ei, prin care puterea lui Dumnezeu dat preo ilor terge biruin ele diavolului asupra omului, c ci p catul este o conspira ie între diavol i minte împotriva lui Dumnezeu sau împotriva unei porunci a Lui, la ascultarea omului de Satana, i nu de Dumnezeu. Când aceste biruin e sunt spovedite i isp ite prin canon i necazuri, acelea nu mai au nici o greutate la cântarul judec ii particulare. Când sunt spovedite dar numai pe patul mor ii i n-a mai r mas timp de canon i îndreptare, ei (diavolii) vin i înfrico eaz sufletul cu necaz i urgie mare; dac îns omul le-a ars pe p mânt m car cu o lacrim , acesta nu se pierde, ci poate atrage mila lui Dumnezeu. Când biruin ele lor ramân consim ite toat via a i ne terse de taina poc in ei, omul acela, de i botezat, s-a f cut fiul aceluia de care a ascultat. Biruin ele lui au toat greutatea f r delegii. Cei cumpli i au câ tigat sufletul Omului. Sufletele drep ilor îns , ca un uvoi de foc urc la cer, ca unele ce s-au îmbog it în focul Duhului Sfânt”. (**Ana Ritivoiu** - Sibiu)

P rintele nu prea d dea canon la spovedanie. Era odat cineva la spovedit i a spus: „P rinte, nu ne da i canon?”. „Ba v dau, s nu mai face i ce a i f cut” E un canon destul de greu. Nu-i u or s te la i de obiceiuri. Odat un obicei înr d cinat în om nu u or îl stârpe ti, î i trebuie lupt . În c r ile sfinte e o pild c dac e un pomi or mic, când e mic, prinzi de el i-l sco i, dac e un pom mare, atunci trebuie s sapi cu târn copul pân îl dezr d cinezi i pân îl po i scoate.

Nu-mi amintesc s dea cuiva **canon** s fac ceva deosebit, decât poate în cazuri deosebite. P rintele Arsenie n-a pus baza numai pe post, rug ciune sau numai pe milostenie; a pus baza pe toate la un loc. Pentru c zice: „Ferici i cei milostivi...”, dar dac e ti milostiv nu înseamn neap rat c te mântuie ti, dac tu nu e ti curat cu inima.

Ca s te mântuie ti trebuie s împline ti toate legile.

La Vladimire ti l-au trimis pe p rintele Cleopa, apoi pe P rintele Arsenie. P rintele Arsenie a mers acolo i le-a g sit pe m icu e într-o stare jalnic . Un post întreg, Postul Mare, a stat acolo. Le-a dat un canon: „Ca s v trezi i i s v vin mintea la cap, s nu mânca i carne, ulei i zah r un an de zile”. Cine vrea. i a a bine s-au sim it de sunt i acum m icu e care in acest canon. (**Gheorghe Silea**, 45 ani - Sâmb ta de Sus)

Alt dat ne-a spus: „*M i, eu iubesc pe aceia care se spovedesc de ase ori pe an: câte o dat în cele dou posturi mici (ale Sfintei M rii i ale Sf. Ap. Petru i Pavel) i de câte dou ori în cele dou posturi mari. Pe aceia eu îi iubesc.*”

P rintele îi selec iona pe care s -i spovedeasc i pe care s nu-i spovedeasc . Unul spunea c a omorât un om i ca P rintele nu vrea nicicum s -l spovedeasc . Insista îns spunând c se c ie te i de ce nu-l spovede te. „*No hai m , dac tu chiar vrei a a de mult.*” Dar când l-a întrebat: „*M , î i pare r u c l-ai omorât pe omul acela?*”, „*Nu-mi pare r u, P rinte!*”, „*P i vezi, nu i-am spus c degeaba vorbesc cu tine?*” (**Morar Gheorghe** - Ucea de Sus)

În timpul spovedaniei, privind starea moral i de p c to enie, intervenea acolo unde socotea necesar, uneori ajutând pe penitent i amintindu-i de fapte pe care fie c le uitase, fie c le inea sub t cere. [...] Acest dar al „*înainte vederii*”, P rintele Arsenie îl folosea numai în cazuri mai deosebite, spre folosul duhovnicesc al peniten ilor. Când era vorba de un om mai în vârstă, cu o via mai tumultoas i cu probleme mai deosebite, spovedania acestuia dura chiar ore întregi, numai i numai spre a descifra tot r ul din via a acestuia i spre îndreptarea lui.

Celor care se spovedeau o dat la Sfin ia Sa, le cerea s se spovedeasc apoi, în toate Sfintele Posturi, în s rb torile mari i s vin la scaunul Spovedaniei, ori de câte ori simt c -i necesar, sau au o problem spiritual mai deosebit .

O aten ie deosebit d dea celor c s tori i i uneori îi chema împreuna la Spovedanie, spre a limpezi problemele ce se ivesc, adesea, între so i. C lug rilor, studen ilor în teologie, intelectualilor, le d dea o aten ie sporit i trata pe fiecare dup gradul lui de cultur .

Recomanda tuturor schimbarea vie ii, printr-o con tiin cre tin precis i c uta s vad , la urm toarea spovedanie, progresul f cut. Avea o memorie excep ional , recunoscând pe fiecare ce mergea a doua oar sau de mai multe ori i tia ce progres a f cut, dând din nou recomand rile tiute: rug ciune, post, cercetarea sfintelor biserici în duminici i s rb tori, s nu lucreze în zilele de s rb tori (mai ales ranilor liberi), s nu înjure de Dumnezeu, s nu-l pomeneasc pe cel r u. Spunea adeseori, c „*oamenii caut minuni i pe a a-zi ii f c tori de minuni, dar cea mai mare minune este schimbarea vie ii, dup modelul Domnului Iisus Hristos*”. (**Pr. Nicolae Streza**)

La spovedit, atâta te îneca sub patrahir, până îți aduceai aminte de toate p catele. Te îneca acolo sub patrahir și o oră și două până ce îți aduceai aminte tot. Și erau foarte mulți oameni la spovedit, stăteau la rând și câte două zile.

După spovedanie îți dădea un canon, după p catele tale (de citit de 5 sau de 10 ori Psaltirea, sau acatiste și postești) și după ce-ți făcea canonul, te duceai din nou la Mărturisire și apoi te împărtășea. Dar nu de prima dată! Niciodată nu împărtășea de prima dată. Făcea așa că și în timp dușii sufletești, se convingeau și te lași de ce-ți rău.

Părintele îți spunea că trebuie să citească Psaltirea de atâtea ori cât din cauza asta este bolnav, că a purtat dușmănie, sau a batjocorit, sau a clevetit.

Era un om din Bucium care îi plăcea foarte mult să cânte. Cânta în cârmă. Când a ajuns la spovedit a zis că, spovedindu-se, se vedea pe el însuși sub patrahir, ca într-o oglindă, cum era fața lui urât, întunecat. După ce s-a spovedit, i-a dat Părintele canon, să citească de 10 ori Psaltirea și, după ce a citit de 10 ori Psaltirea, s-a dus din nou să se spovedească și i-a văzut fața luminată. Deci vădăți seama! A fost puterea lui Dumnezeu de să văzută pe el însuși cât este de păcătos. (**Milosan Vionela** - Recea, 71 ani)

Părintele nu era mulțumit dacă te duceai și nu făceai ce-ți spune. Spunea așa: „Eu, dacă veni în la mine și stau de vorbă cu voi, atunci ce vă spun eu a vrea să și faceți. Eu nu am timp de pierdut. Dacă stau de vorbă cu voi vreau să se simtă ceva. Veni în la mine, apoi mergeți acasă în lumea nu ție că a fost la mine. Vreau să spun lumea: omul stă nu mai e ca până ieri”. Mai zicea: „M-am săturat să tot aprind lumânările și iar să cad, iar le aprind și iar cad”. (**Ierod Ieronim Coldea**)

Sfaturi și îndemnuri ale Părintelui Arsenie:

- Atâta vreme cât înem p catele nemărturisite, ascunse cu voia, atâta vreme atâră pedeapsa lor asupra noastră, ca o sabie care stă să cadă peste viaa noastră. De îndată înșă ce mărturisim p catele în vinovăție, primejdia morții o înlătură Dumnezeu de deasupra noastră.

- Toți avem o genă oncogenă și ne putem îmbolnăvi de mai multe ori în viață, dar prin spovedanie sinceră și împărtășirea cu Sfânta Euharistie ne refacem. Trebuie să ne înțărăm cu Sfintele Taine, cu energie duhovnicească, capabile să stăvilească anarhia din creier și din organismul nostru. Factorul supranatural se dovedește că e capabil de atâtea ori să ne scape din multe încercări.

- Cea mai primejdioasă este mândria sfântului, de aceea sfinții adevărați sunt cei care nu țiu că sunt sfinți, ce în morții că-s păcătoși.

- Nici o patim nu vrea s p r seasc firea f r nevoie, adic silin e ale con tiin ei înt rite de voin . Din pricina acestei lupte între convingeri i patimi, c lug ria e d t toare de har i num rat la Taina Poc in ei.

- Cât ascult i de Dumnezeu, atât ascult i Dumnezeu de tine. Cea mai lung cale este calea care duce de la urechi la inim .

Post i rug ciune - „Mai mare este omul în genunchi, decât în picioare”

Nou ne-a spus c cea mai puternic rug ciune este „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluie te-m pe mine, p c tosul”.(Gheorghe Silea, 45 ani - Sâmb ta de Sus)

P rintele spunea despre via a de dincolo: de ceea ce nu te po i l sa în via a p mânteasc , când te duci dincolo pofta cre te i nu mai exist posibilitatea st pâririi i nu mai po i s te duci s - i cumperi ig ri, spre exemplu. Astea sunt chinurile de dincolo, c dore ti un lucru cu care ai fost obi nuit aici pe p mânt. Te duci dincolo i dore ti lucrul sta, dar zice c dorin a e a a de mare încât te arde. Dore ti s ai lucrul sta i nu-l po i ob ine, c nu mai exist materia. Chinul sta nu e u or, e ca i când i-ar fi sete. Vii pe o c ldur a a mare i i-e sete a a de tare, de sim i c ai bea o fântân întreg , dar nu ai de unde s o bei.

Spunea c oamenii care sunt credincio i cred i f r s vad , dar care sunt necredincio i chiar dac v d focul iadului tot nu cred pân ce nu ajung, acolo. Spunea c oamenii cred c Dumnezeu e numai o poveste. „Dumnezeu nu e o poveste, e o realitate. Acum e pe crezute, atunci va fi pe v zute!”. (Ierod. Ieronim Coldea)

Ne sf tuia s ne odihnim, c trupul e templul sufletului i dac e obosit nici rug ciunea nu e f cut bine. Cel târziu la ora 10 seara s te pui în pat s te odihne ti. Niciodat s nu te culci dup 12 (24.00), c acela nu e somn odihnitor. C dac te culci înainte de 10 te po i trezi i la 3 i la 4 i e ti om, dar dac te culci dup 12 te treze ti i la 10 i la 12 ziua. Eu ziceam: “P rinte, m doare stomacul de la varz , de la cartofi”; „M i, nu mânca, pentru c bolnavii nu au post”. Spunea s mânc m tot timpul lapte ca s avem echilibru de calciu în organism s nu se produc deregl ri. Recomanda la majoritatea s consume brânz de vaci, lapte crud i zicea c din moment ce calciul scade încep s apar deregl ri i tot felul de boli” (Ana Ri ivoiu - Sibiu)

Sfaturi i îndemnuri ale P rintelui Arsenie:

- Toate rug ciunile sunt bune; e mai bun rug ciunea vame ului: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluie te-m pe mine p c tosul”. Ia-o în bra e în orice moment.

- Mai bine o rug ciune pentru cel care înjur , decât o observa ie.

- Înainte de o primejdie mare s se citeasc Acatistul Mântuitorului trei zile, timp în care s nu se m nânce i s nu se bea nimic.

- Mai mult rug ciune c tre Sfântul Înger P zitor.

- Mai mare este omul în genunchi, decât în picioare.

- Solu ia nu e de a aduna totul în tine, de a încerca s rezolvi tu totul; f r ajutorul supranatural te va face s explodezi.

- Mi se pare ca factorii esen iali ai vie ii sunt instinctele primordiale, profunde, ale omului: de înmul ire, de nutri ie, de îmbr c minte, de foame, uneori mult mai puternice decât ra iunea i credin a. De aceea trebuie s inem seama de ace ti factori esen iali ai vie ii, inându-i în echilibru cu ra iunea i credin a. Solu iile de mijloc nu pot dep i crizele existen ei, tragedia omului.

- Fapt e c credin a e o ascez a ra iunii.

- Lep darea de lume are dou trepte. Întâi ne lep d m de lumea din afar i de tot ce ne-ar putea ine lega i de ea. În al doilea rând ne lep d m i de toate asem n rile noastre l untrice cu lumea. Acestea sunt patimile, n ravurile i toate sl biciunile noastre personale. S des vâr im lep darea de lume cu lep darea de sine. Lep darea de lume e o convingere, pe care po i s-o ai i-n mijlocul lumii stând, precum po i s n-o ai în adâncul pustiei petrecând.

- Mântuirea se lucreaz numai pe ruinele egoismului.

- To i cei ce umbla dup pl ceri, de orice fel, nu vor sc pa de primejdii, c ci sub orice pl cere e încol cit un arpe.

- S nu vorbe ti niciodat despre proiectele tale, c ci cel r u tie doar ce vorbe ti nu i ce gânde ti i i le nimice te.

- Dreapta socoteal îi mai mare ca postul, dar cu ascultare de duhovnic... Iar dac va veni asupra ta vreo furtun i vreo cl tinare, acestea vor fi pe m sura neascult rii tale. C ci pe cel ce asculta cu adev rat, nici diavolul însu i, spun P rin ii, nu-l poate v t ma.

- Când e ti împr tiat, nu-i bine.

- P strarea capacit ii de încadrare în disciplin a unui suflet, face dovada armoniei i valorii sale.

- Un organism topit cu postul nu mai are putere s schimbe convingerile con tiin ei.

- Mai bine de jum tate din num rul patimilor sunt ale min ii. Postul lucreaz i asupra acestora.

- S -mi in Dumnezeu credin a de copil.

- S c ut m Ierusalimul din noi, nu cel din Israel.
- Cel cu un talant, din Sfânta Evanghelie, are numai botezul i talantul lui i se va da celor f r botez, dar cu fapte.
- Bolile încep de la suflet, de la minte, de la concep ia despre lume, de la dezechilibrul mintal.
- Paralizia love te de obicei pe cei nes tui de avere i poate fi mo tenit .
- De obicei p timesc de cancer cei care nu postesc niciodat . Cancerul înc nu are leac i apare f r alte explica ii, decât ca o frâna pedepsitoare a desfrân rii stomacului. Se vede ca prin el se pedepse te l comia mânc rilor i obâr ia desfrân rii.
- B trâne ea-i un cavou ajut tor... S nu cârtim la necazuri.
- Fumatul sl be te nu numai pl mâinii, ci i mintea omului, încât credin a nu o mai vezi atât de curat.
- Cei bolnavi s in regimul bolii în loc de post.

C s toria - „Copiii nef cu i stric pe cei f cu i”

P rintele spunea c în momentul în care o femeie avorteaz , ceva bun din ea se pierde i copiii care vor urma o s aib de suferit ca urmare a acestei lipse generate de avort. (**Mariana P** - F g ra)

Dânsul era împotriva avorturilor. I-a spus unuia: „*Du-te repede acas , ca nevast -ta vrea s mearg acuma s - i fac chiuretaj (avort), du-te repede c înc o prinzi i s nu fac p catul acesta*”.

A mers odat la sfin ia sa o femeie cu un copil bolnav, i i-a zis femeii: „*Copilul sta te chinuie te cât ceilal i 9 pe care i-ai omorât*”.

Când cineva are în cas un be iv, atunci tu, ca preot, te lup i ca s nu destrami o familie, dar P rintele spunea deseori: „*Las -l, c uite, te omoar , se întâmpl ceva. Mai bine las -l!*”

i atunci în elegeau tinerii c s tori i sau mai în vârst , s se despart , pentru c s-ar fi ajuns la o crim în familia aceea; tia P rintele ce le spune. (**Pr. Ioan Ciungara** - Cop cel)

P rintele Arsenie se bucura foarte mult de tineri, s -i uneasc , s -i binecuvânteze, s le dea pove e ce s fac ca s aib copila i cura i, s mearg pe calea lui Dumnezeu.

Pentru asta a luptat mult P rintele. Mi-a zis odat : „*M-am silit mult i cu rug ciunea i cu predica i cu toate, dar tot n-am putut face ce-am vrut eu. Omul ascult , dar tot cum tie el face*”. (**Ci ma Gheorghe** - F g ra)

Ne spunea P rintele: „Dac vre i s ave i copii cura i, s ave i împreunare cu b rbatul numai mari i joi, pentru c celelalte sunt zile oprite; s nu fi i b u i. Odat ce ai r mas gravid s nu mai ai împreunare cu b rbatul. Nici cât timp al ptezi”. (Parashiva Anghel - Dejani)

Vede i c azi Irod e în fiecare familie. Noi îl judec m pe Irod (i în colinzi) c a omorât copiii, dar îl accept m aproape în fiecare familie. Ne omorâm singuri copiii prin avorturi. i omorâm ale i ai lui Dumnezeu. De aceea neamul nostru nu progreseaz .

Când, dup revolu ie, am auzit c tia liberalizeaz avorturile, am zis: „Îi gata cu noi”.

Zicea P rintele c “din cauza avorturilor ne vor st pâni iganii”. i printre ei sunt cre tini. Da, cre tini adev ra i! Iar noi am ajuns „mai r u decât necredincio i”. (Pr. Petru Vanvulescu)

Sfaturi i îndemnuri ale P rintelui Arsenie:

- Pe cei necununăți să nu-i împ rt e ti.
- P rul pe ochi la b ie i i fete le stric i mintea.
- Copiii - colari s se culce la ora 10 (22) seara i s se scoale la ora 5 diminea a, ca s poat înv a. i s se fereasc de prietenii rele. (numai în timpul somnului dintre orele 22-24 organismul uman produce un hormon de cre tere i refacere a celulelor). Când dormim în afara acestor ore, celulele (i organismul întreg) se odihnesc, dar nu se repara, nu se refac. Rezultatul: cei ce nu dorm între 22-24, îmb trânesc mai repede i nu au atenție (spontaneitate) fizică și mentală]
- Cine face curte nu face carte;
- Onania are urm ri foarte grave.
- Tinerele fete, dup 20 de ani s se c s toreasc , s nasc copii, c ci ispitele sunt mari. Singur tatea nu e bun : i o fat poate c dea u or.
- Examenele se iau mai u or în stare de înfrânare, de castitate, pentru c se convertesc mai u or energiile în inteligen .
- Se tie c marii savan i î i convertesc, endocrin, energia lor aproape total i nu au avut nevoie de femeie.
- C s toria e sacul cu p cate, m rit -te i ia-l în spate.
- În timpul sarcinii, mama s nu stea în fum i s nu ia medicamente.
- Dac nu-i d pace la copil în vremea sarcinii, copilul va avea precocitate sexual .
- Decât cancer mai bine copii. Iobagii aveau câte 16 copii. i erau slugi!
- Copiii n scu i numai dup distrac ii i destr b l ri au ie it r i.
- Copiii nef cu i stric pe cei f cu i.

- Cei care opresc copiii de la credință sunt osândiți mai rău ca sinucigașii.

- Dacă nu poți vorbi cu copiii despre Dumnezeu, vorbește cu Dumnezeu despre ei.

- Că să toria-i pentru mântuire în națările de prunci, nu pentru plăceri și desfrânare.

- Din cauza avorturilor ne vor să pănișii.

- Tinerii să se mute de la bătrânii care le strică casa.

- Pantalonii la femei - mult mai grav ca lipsa de basma la rugăciune.

- Abținerea sexuală să vigoare, dar din când în când, rar, trebuie să se împeuneze, în afară de posturi (Sfântul Ap. Pavel). Femeia (luată din bărbat) are nevoie de completare endocrină, prin contact, de la bărbat.

- Vrei copii pușini? Nu lasă bărbatul să se atingă de tine. Înșel, ca să poți face lucrul acesta, trebuie să vă înfrânați cu postul, iar eu zic cu foamea. Căci trupului acestuia de pe noi nu-i pas dacă ne bagă în focul iadului. De aceea ar trebui ca nici nou să nu ne pese de poftele lui, ci să le mai ucidem cu postul.

- Femeia e necesară să fie căsătorită, de la vârsta împlinirii fiziologice, după 20 de ani. Pentru meninerea sănătății are nevoie de combustibil masculin, care se poate obține numai în viața conjugală, legală civil și bisericească; ce se face prin desfrânare este spre pedeapsă. Femeile care nu primesc combustibil masculin, fie din lipsa căsătoriei, fie că se abțin de la raporturi conjugale, ajung la anxietate (stare de neliniște, de a teptare încordată, însoțită de palpitații, jena în respirație etc, întâlnită în unele boli de nervi), nevroze, idei de sinucidere, agresivitate etc. Acestea pot fi și efecte ale viciului forate (moartea prematură a soarelui) sau ale sterilității.

Pastile antiavort!

- „Domnul stă la judecată cu locuitorii pământului, fiindcă nu mai este credință, nici iubire, nici cunoaștere de Dumnezeu în lume. Toți jur strămb, mint,ucid, fur și sunt desfrânați...”

Voi pedepsi purtarea lui [poporului], iar faptele lui le voi întoarce împotriva lui. Vor mânca dar nu se vor sătura; când se vor desfrâna nu se vor înmulți, că au purtat pe Domnul' (Osea 4).

- România este fruntașă a Europei la numărul de avorturi: 0,5-1 milion/an (din 3 prunci, unul se naște și doi se avortează). Una din 5 femei rămâne sterilă în urma avortului, una din 5 femei nu se mai poate mântui prin nașterea de copii (Când se vor desfrâna nu se vor înmulți, că au purtat pe Domnul). Prințesa Arsenie Boca spunea că viitorul unui neam este cu atât mai negru cu cât numărul de avorturi este mai mare.

- Juristul italian Rafael Ballestrini: „Cea din urm dovada c un popor a ajuns la cel mai de jos punct al dec derii sale morale va fi atunci când avortul va fi considerat c ceva obi nuit i tolerat de societate”

- La o întâlnire interna ional a medicilor, unul din ei a spus: „Eu sunt cel mai mare criminal al omenirii. Am ucis 600.000 de suflete prin avort. În momentul în care m apropiam de bisturiu ca s tai cordonul vie ii, copilul se retr gea c utând salvarea. A a c eu sunt împotriva avortului. Am ucis prea mult”.

- În unele ri europene se pl te te o amend dac se ucide vrabia sau privighetoarea în ou. Sute de animale sunt ocrotite prin lege de aciunea omului. Omul însa e liber s - i ucid mo tenitorii înc din pântece. „A împiedica na terea înseamn a te gr bi s ucizi” (Tertulian).

- „Ea [femeia] se va mântui prin na tere de fii, dac va st rui, cu în elepciune, în credin , în iubire i în sfin enie” (I Tim. 2, 15).

Dac vre i preo i buni, na te i copii cre tini

Au venit odat ni te studen i de la teologie la P rintele Arsenie la Sâmb ta: „P rinte, ie im i noi preo i dac Dumnezeu ne va rândui. Cu ce putem noi s demonstr m la lume c exist Dumnezeu?”. A zis P rintele: „Foarte bine, bun întrebare, dar s -mi r spunde i voi mie cu ce demonstra i c exist Dumnezeu”. S-au apucat, au luat dup Scriptur , nu r zbeau nicicum; i-a l sat P rintele pân seara i n-au putut s spun r spusul perfect. La care P rintele Arsenie le spune a a: „M , prezen a voastr trebuie s demonstreze existen a lui Dumnezeu, când te vede lumea pe tine, s zic c exist Dumnezeu”. Mai zicea P rintele Arsenie: „Dac vezi un preot beat în an , ridic -l i du-l acas i a doua zi du-te i te spovede te la el, c harul nu i se ia”. (**Gheorghe Silea**, 45 ani - Sâmb ta de Sus)

P rintele d dea sfaturi de convie uire conjugal cre tineasc , sfaturi de moralitate, de l sare a poftelor rele, de felul cum trebuie adu i copiii pe lume: în credin i în rug ciune.

Le spunea oamenilor: „Dac vre i s ave i preo i buni, aduce i pe lume copii buni, din care s ias preo i buni” (**Pr. Ioan Sofonea**)

Pe cei ce furau îi descoperea; pe femeile vopsite le certa; pe fum tori îi oprea de la fumat; pe preo ii care fumau îi certa aspru i le zicea: „Voi sunte i purt tori de Hristos c v Împ rt i i i-l ave i pe Hristos în voi, i voi îi pune i lui Hristos igara în gur . Foc îi da i lui Hristos, foc v va da i El vou !” (**Ierod. Dometie** - M n. Brâncoveanu)

Odat mi-a spus: „*Mi s nu cumva s judeca i pe preo i, c ci cei ce judec pe preo i ajung la judecata lui Dumnezeu. i ei gre esc, i ei sunt oameni. Dac zice cineva ceva r u de preo i, s m dai exemplul pe mine...*” „*Bate-voi p storii i se vor risipi oile*”. Biserica f r preo i nu exist i nici preo i f r Biserica . (**Morar Gheorghe - Ucea de Sus**)

Spunea P rintele Arsenie: „*Cre tinul adev rat este de tot timpul, n fiecare clip trebuie s -l ntruchipezi n propria ta persoana pe Iisus Hristos*”. (**Pr. Prof. Simion Todoran**)

Sfaturi i ndemnuri ale P rintelui Arsenie

- *Vine timpul, i e foarte aproape, cnd toi preo ii vor repara bisericile, iar al ii vor construi altele noi, dar nelucrând ei la sufletul omului, vor r mâne bisericile goale, cucuvelele vor cânta într-însele. Roadele sl birii n dreapta credin a teologilor n facult i i seminarii vor fi preo ii, care vor fi i mai slabi ca nvtorii lor; mai ales n Transilvania ortodoxia aproape c va dispare, ultima redut va fi Sibiul, dar va c dea i acesta. Dumnezeu nu for eaz mântuirea nim nui. Cine are minte s ia aminte.*

Sfâr itul lumii depinde de purtarea lumii

P rintele Arsenie spunea c sfâr itul lumii depinde de purtarea lumii, nu de Dumnezeu, c Dumnezeu nu vrea moartea p c tosului, ci s se întoarc s fie viu, dar noi prin faptele noastre îl for am pe Dumnezeu s ne gate odat , c nu ne mai poate suporta.

Am auzit c ar fi l sat la maicile de la Sinaia un buchet de lumân ri, pentru 3 zile i 3 nop i, cnd va veni vremea sfâr itului. Dar nu tim cnd va fi acesta. Dac tr im mai mult poate-l prindem. Dumnezeu are un plan, dar Dumnezeu nu m soar timpul n ani, zile; El n-are timp. i cum a f cut Dumnezeu cu profetul Iona din pântece i nu i-a pedepsit pe oameni pentru c a v zut credin a lor, a a i noi dac ne c im, Dumnezeu poate s mai in lumea mii de ani. (**Gheorghe Silea, 45 ani - Sâmb ta de Sus**)

Sfaturi i ndemnuri de la P rintele Arsenie

- „*Nu este st pânire f r numai de la Dumnezeu*” (Rom. 13, 1). *Deci primim divinul st pânirii, dar refuz m p catul ei... S fi i deci preg ti i s pune i capul pe butuc dac credin a o va cere.*

- *Unei st pâniri de stat (sau ef), care nu se supune lui Dumnezeu, nici Sfânta Biserica (i slujitorii ei) nu trebuie s i se supun .*

- *Din toate timpurile se tie c , atunci cnd puternicii vremii ridicau mâna asupra slujitorilor lui Dumnezeu, n-a mai d inuit puterea lor.*

- *Ungurii vor mai mult decât Ardealul.*

- Vor veni necazuri mai mari decât Munții Ferganului
- Rugăciunile și jertfa Sfinților Brâncoveni m-au adus pe mine pentru
ara aceasta a noastră .

- Va lua țara foc din Prislop [e vorba de „focul” Duhului Sfânt: Lc. 12,
49]

- Nu va putea avea omul pace pe pământ de nu va avea pace cu
Dumnezeu! (I Tesaloniceni 5, 3; Luca 21, 55; Isaia 39, 11). A adărat în
numele lui Hristos și rugămintea cum Dumnezeu v-ar ruga prin noi:
împăcați-vă cu Dumnezeu (II Corinteni 5, 20).

- Sărbătorim de seamă că nu cumva creștinismul să se ia de la noi.
Pe simplul motiv că noi, creștinii, nu aducem roadele acestui creștinism:
oameni după chipul lui Iisus.

- Mântuirea nu se câștigă cu o faptură zădărnice, ci presupune o față
socială; nimeni nu se mântuiește singur; de mântuirea sa se mai leagă o
mulțime de oameni.

- Mântuirea noastră nu e numai un dar de la Dumnezeu, ci și o faptură
a libertății noastre.

- Cei vechi știu pricina pentru care nu se arată Antihrist în zilele lor,
căci Sfântul Pavel vorbește despre taina aceasta în chip ascuns, dar n-o
numește (II Tesaloniceni, 2, 3). E Sfânta Liturghie sau Jertfa cea de-a
pururi, despre care a grăit Domnul prin Daniil (Daniil 12, 10) și apoi Însuși
ne-a învățat. Ea este cea care oprește și nu se arată Antihrist sau omul
nelegiurii (II Tesaloniceni 2, 3) decât în vremea îngăduinței lui de
Dumnezeu. Căci pentru mulțimea fraților delegaților, de mult ar fi trebuit
Dumnezeu-Tatăl să sfârșească lumea, însă Dumnezeu-Fiul, Cel ce este
iubirea de oameni și de toată firea, mereu Se aduce pe Sine Jertfă Sfântă
înaintea lui Dumnezeu-Tatăl, mijlocind milostivirea de la El.

- Precum Taina Păcii în ei e un dar al cerului, sub chip smerit, pentru
mântuirea fiecărui suflet în parte, așa Sfânta Liturghie, marea taină,
ascunsă iarăși sub chip smerit, mântuiește lumea sau o ferește de urgiile
lui Antihrist. Iată de ce, toată lumea ar trebui să vie la Sfânta Liturghie, că
pentru dăruirea lumii e darul acesta pe pământ.

- Sfânta Liturghie mai bine lumea.

- Când frații delegații vor încleșta mintea și inima oamenilor și-i vor
sclăvici așadar de tare, încât vor zice că nu le mai trebuie Dumnezeu și
Biserica și preoții, încât va fi sclăvicită și nebunia urii (Lc. 6, 11) peste tot
pe pământ, atunci vine sfârșitul.

- Pentru o alunecare a omului **de la numele la număr**, au sădea
seama tot în zestră lui Dumnezeu, cei cu daruri, cu răspunderi, cu mări,
cu puteri și cu tot felul de haruri. Regele David, înzestrat deodată cu darul
stăpânirii și cu darul proorociei, a căpătât o strănică pedeapsă, numai
fiindcă a îndrăznit să numere poporul (II Regi 24).

Darul proorociei i s-a luat o vreme, iar din popor i-au murit 70.000 de oameni - i doar el gre ise, nu poporul (II Regi 24,17). Deci, înaintestatorii i de in torii puterii au s dea seama, chiar de venirea sabiei dup dreptate.

- Neamurile au un destin ascuns în Dumnezeu. Când î i urmeaz destinul, au ap rarea lui Dumnezeu. Când i-l tr deaz , s se g teasc de pedeaps .

- El e „acela” care va veni în numele s u - nu al lui Dumnezeu - evreu de neam, care va tir ni sub ascultarea sa tot p mântul. C ci „acela” va primi s fie împ rat peste str lucirea tuturor împ ra iilor p mântului (Mt. 4, 8-9)... Cel r u vrea s ocupe scaunul lui Dumnezeu.

2.3. NOI M RTURII DESPRE P RINTELE ARSENIE

Fragmente din cartea - Cismileanu Ioan, *Noi m rturii despre P rintele Arsenie Boca* , ed. Agaton, 2005

O via închinat schimb rii vie ii noastre

Din umilin i din smerenie, p rintele n-a vorbit foarte deslu it niciodat despre ce i s-a întâmplat în 1939, la Sfântul Munte. Decât odat , i chiar i atunci, pu in.

Ucenicii lui povestesc c , mergând el acolo, pe munte, prima dat s-a dus într-o p dure deas , s se roage. i s-a rugat mult la Domnul Iisus Hristos, Mântuitorul nostru, s -i trimit un duhovnic, un pov uitor bun, s -l îndrume pe calea cea grea i f r de prihan a c lug riei, spre mântuire. Dup un timp P rintele Arsenie a început s se roage mai cu osârdie, singur, acolo, în p dure, la Maica Domnului. i, dup cum a povestit chiar P rintele însu i, Maica Fecioara i s-a ar tat coborând dintre nouri, i venind la el, l-a luat de mân i l-a urcat pe un munte a a de înalt, c nici nu puteai s prive ti în jos. i acolo, pe creasta muntelui aceuia ame itor, l-a l sat Maica Domnului pe mâna unui sfânt. Era sfântul Serafim din Sarov (1833), ce vie uise pe p mânt cu vreo dou veacuri în urm .

Dup care, Sfânta Fecioar s-a topit în v zduh tot a a lin cum se ar tase. Vreme de 40 de zile P rintele a primit pe acel munte înv tura de la Sfântul Serafim, urcând în fiecare zi, f r team , creasta dintre abisuri. i în tot acest r stimp de 40 de zile, P rintele a postit încontinuu post negru, c -l înt rea Maica Domnului. Dup patru luni de zile, când s-a întors la M n stirea Sâmb ta, era cu totul alt om: c p tase darul acela al s u faimos, al proorociei, i puterea lui cea mare, c dac se uita la tine, te cutremurai i te umileai pe loc.

i- i tia pe dat toate gândurile i numele, f r s te cunoasc , i faptele toate, p c toate sau bune, c nu puteai s le ascunzi. A a s-a schimbat via a P rintelui Arsenie, i mai apoi, vie ile noastre, pe lâng a sa. (**Valentin Iacob**, în „Buletinul parohiei Sfânta Cruce” -USA, vol.XIII, nr. 9/ 2004)

P rintele Arsenie ne-a spus odat cum a început el activitatea la Sâmb ta. Era în postul Cr ciunului i picta o icoan a Mântuitorului, pe care n-a terminat-o. În timp ce picta a auzit o voce tainic : „**Arsenie, nu M mai picta pe icoan , c vremea s-a apropiat. Mergi i picteaz în inimile oamenilor, prin cuvântul t u. Spune-le c vin peste ei necazuri i suferin e**”. Atunci a auzit din nou: „... Vei fi mut... Dar asta î i va aduce mult lume”. Îmboln vindu-se cu coardele vocale, nu mai putea s vorbeasc .

A stat a a de la Cr ciun pân în joia din S pt mâna Mare, în postul Pa tilor (în acest timp a scris însemn rile numite „Gura mutului”, într-un carne el pe care-l are maica Pahomia de la Sâmb ta). Atunci, când se împ rt ea (era diacon, numai în acea prim var l-a f f cut preot), primele cuvinte ce le-a rostit când i-a venit vocea, cuvinte ce le-a auzit i lumea din biseric , au fost: „*Cred Doamne i m rturisesc...*”, cu o voce ce a cutremurat biserica, c ci oamenii, când au auzit vocea lui, to i au c zut în genunchi i au plâns i au l udat pe Dumnezeu c i-a dat vocea, pentru c mult lume venea dup sfat. Astfel, a început din nou s stea de vorb cu oamenii, la clopotni a din fata m n stirii.

P rintele se str duia mult pentru regenerarea poporului român prin schimbarea vie ii.

Minunea cea mai mare a P rintelui Arsenie era schimbarea vie ii noastre. În predici ne vorbea mai mult referindu-se la Vechiul Testament (Saul, David, Solomon etc.). Fiind întrebat de ce nu ne vorbe te mai mult din Noul Testament, a r spus c via a cre tinilor de acum se aseam n mai mult cu cea a celor din Vechiul Testament, c n-avem progresul celor din Noul Testament “*dac nu tr im sub har, c dem sub legea veche*”.

La început, P rintele Arsenie avea o via foarte aspr : mânca o dat pe zi (pâine i ap) i dormea pe jos. Uneori pleca câte o s pt mân la munte, doar cu Biblia. Sâmb ta seara cobora pentru a ine duminica Sfânta Liturghie, pe care o slujea în lacrimi. Nu puteai s nu plângi la Liturghia lui. Dup predic , iar pleca în munte. Ducea o via extraordinar , de pustnic. (**Pr. Sofonea Ioan** - Sibiu)

S nu calci legea iubirii - Bilet scris de P rintele Arsenie c tre Maica Teoctista din Voila, atunci când nu putea vorbi:

„Tu f bine i a teapt r ul. Binele i-l va r spl ti Dumnezeu. Dac oamenii, rudele, i-ar face bine, ie ce cruce i-ar mai r mâne?

Tu e ti c lug ri i, ca atare, trebuie s te bucuri de neazuri, ca s câ tigi plata de la Dumnezeu pentru tot ce suferi - cu bun tiin i r bdare - de la fra i.

Deci roag -te pentru cei ce te blast m , f bine celor ce- i fac r u; celui ce- i cere - nedrept - d -i tot ce-i trebuie lui, din l comie. Cu alte cuvinte, nu te împotrivi r ului când te asupre te cu nedreptate, ca s nu calci legea iubirii de Dumnezeu i de oameni, indiferent cum sunt ei. Tu fii cum trebuie.

Tu s ai grij s nu zici r u absolut nim nui, indiferent ce nedreptate i-ar face, - pentru c iertându-le toate, a a urmezi lui Iisus, - a a ii (împotriva firii, sau mai bine zis mai presus de fire) legea lui Dumnezeu - a iubirii. C to i sunt fiii lui Dumnezeu, chiar dac ei t g duiesc asta, iar tu trebuie s tii c i ei au un suflet de mântuit”.

„Cine vine i m caut , nu vine degeaba!”

Spunea P rintele Arsenie c „cine vine i m caut , nu vine degeaba”. Eu am fost de vreo 300 de ori la P rintele, timp de 20 de ani. Apoi am fost la toate parastasele lui.

L-am visat de multe ori, dar în ultimul timp nu l-am mai visat. Mi-a zis odat P rintele: „S povesti i despre mine, ca eu sunt între voi”. (**Chi Aurelia**, 93 ani - com. Boiu, jud. Mure)

P rintele Arsenie spunea: „M , nu veni i numai voi. Aduce i-i, i pe cei care nu au fost aici niciodat . Este destul dac a i venit o dat sau de dou ori, ca la dreapta judecat am i eu un cuvânt de spus. Unde ve i fi, pun mâna în capul vostru i v scot afar . Dar este o condi ie: s fi i buni, s face i fapte bune, s merge i pe linia Bisericii i s fi i tot timpul preg ti i, cum v înva preo ii Bisericii”. (**Maria Matronea** - Sibiu)

P rintele a spus c „este mai mare pacea ca dreptatea”. (**Burs Maria** - Ucea de Sus)

„Be ivii au urm ri i pân la al treilea neam: p rin i, bunici, str bunici. Ce este de f cut? Rug ciuni, milostenii, Sfinte Liturghii, sfinte masluri, parastase, dezleg ri. Toate f cute cu în elegere i cu drept judecat ” - a zis P rintele Arsenie. (**Maria Matronea** - Sibiu)

Minunat lucru ne vorbea P rintele Arsenie despre ceea ce cugetam în tren. Noi trebuie s l s m s împlinesc Dumnezeu mila Sa cu noi. S l s m s se nasc copiii, s nu recurgem la practici pe care, noi fiind asisten i medicali, le cuno team bine. i ne-a exemplificat mijloacele „anticoncep ionale” din vremea aceea. Asemenea unui medic des vâr it, ne-a explicat fiecare metod la ce patologie duce, dintre bolile expuse cea mai grav fiind cancerul. De asemenea, ne-a spus c lipsa unor rela ii normale în familie duce la starea rea de nervozitate, tulbur ri psihoafective, deregl ri endocrine sau leg turi extraconjugale.

Iar ca un preot des vâr it, ne-a explicat faptul c avortul este un mare p cat i c odat f cut, vom suferi prin copiii pe care îi avem prin boli i neputin e, ca să ne dăm seama de păcatul săvâr it. (**o credincioas** - Sibiu)

P rin ii mei au fost la o nunt în erc i a (satul natal al mamei) i pentru c eram rude apropiate mama a participat cu 3 zile înainte la ajutor la nunt . Într-una din zile a mâncat 2 ochiuri, ou le fiind inute într-o zeam de var ca s in mai mult. Aceste ou i-au afectat tot organismul, în special ficatul. Dup nunt , la vreo 2-3 zile, mama f cea ni te crize asem n toare cu cele de epilepsie.

Sâmb ta s-a deplasat împreun cu tata la Bucure ti la Dr g nescu, la P rintete Arsenie. L-au g sit pe P rintele pictând. Când au intrat pe u a bisericii P rintele i-a îndreptat privirea spre ei i a strigat c tre mama: „Ce zic doctorii din F g ra ca ai, m ?”. Mama i-a r spus: „Epilepsie, P rinte”. Dânsul a zis: „M , tia te omoar cu zile. Nici ei nu tiu, dar nici tu nu tii. tii de unde i se trage ce ai?”. Mama a zis: „Nu tiu, P rinte”. P rintele a zis: „Adu-i aminte când ai fost la nunta asta la tine acas , ai mâncat dou ochiuri?”. „Da, P rinte, am mâncat”. „Ochiurile pe care le-ai mâncat au fost ou b gate în var. S te duci s -i spui celei pe care le are s le arunce pe toate ca s nu mai îboln veasc i pe al ii. Tu ai fost mai sensibil i i-a îboln vit ficatul. Ficatul t u fiind foarte bolnav nu- i mai poate reveni i nu se mai poate regenera decât dac mai faci un copil”.

Apoi s-a uitat la tata i i-a spus: „Dac vrei ca fetele tale s aib mam în continuare trebuie s mai faci înc un copil c ci numai a a i se va regenera corpul”. Tat l meu a zis c dac asta e situa ia o s mai fac un copil. La care P rintele i-a spus c i a treia va fi tot fat , de i tata î i dorea un b iat. I-a spus c poate s fie mul umit de fete pentru c -l vor asculta i vor fi în jurul p rin ilor. Au mai avut, într-adev r, înc o feti , c ci suntem trei surori. Mama i-a revenit i e s n toas . (**Penciu Georgeta** - F g ra)

Dac plec, v ajutor mai mult!

Eram odat la M n stirea Cernica, în chilie la P rintele Nicodim Bujor. Acolo a venit i P rintele Arsenie. Era îmbr cat în alb i avea ochii alba tri ca stelele. A zis:

„*Pentru amarâta asta am venit*” i apoi: „*S - i iei crucea i s -mi urmezi i s nu m p r se ti toat via a ta. Dup ce mor s strigi la mine, ca eu am „clopo el” i te aud. Spune i la al ii, c atunci când dau de un necaz, s zic de nou ori Tat I Nostru*”. Apoi, P rintele Arsenie a disp rut f r urm . L-am întrebat pe P rintele Nicodim unde-i P rintele Arsenie, dar Sfin ia Sa a ridicat din umeri i m-a dus la mas . **(Ana Bichi - Sibiu)**

Într-o zi, când tocmai m întorsesem dintr-un pelerinaj la mormântul P rintelui, m sim eam ostenit , pân aproape de cap tul puterilor. În aceea i noapte, p rintele Arsenie mi s-a ar tat în vis i mi-a spus: „*Prislopul i mormântul meu sunt departe de tine. Tu m po i g si oricând ai nevoie de mine în bisericu a de lemn de lâng casa ta, chiar în stânga altarului, la stran . Este un loc ales, ce a g zduit o mare tr ire duhovniceasc . S îngrije ti biserica, s o îmbraci, s o împodobe ti, dup puterile tale, c ci face parte din mântuirea sufletului t u*”. Din acea zi, am devenit binef c toarea acestui loca , dând ascultare înc o dat înv torului meu. De câte ori simt nevoia s stau de vorb cu marele duhovnic, urc cei câ iva pa i, în deal, descui bisericu a i m a ez într-o stran . În singur tatea lini tit a acelui loc, de unde se vede toat valea pâraului inca, m întâlnesc cu sufletul P rintelui i-mi amintesc de fiecare dat vorbele pe care mi le-a spus la ultima întâlnire: „*Un sfânt se cunoa te abia dup trecerea timpului. Cu cât se adaug mai mul i ani dup mutarea sa pe lumea cealalt , cu atât va veni lumea spre el mai mult, dac a fost cu adev rat un slujitor al lui Dumnezeu*”. **(Lucia Chima - inca Veche)**

Sfaturi date de P rintele Arsenie:

- *Pentru rinichi este nevoie de ceaiuri multe, de lichide multe, pentru sp larea lor.*

- *Dac la i tabacul, trece stomacul. Dac merge moara, toate merg mai bine.*

- *Cine este prieten cu paharul, nu are rezultate bune în via . Alcoolul omoar regiuni întregi de celule nervoase din creier. i ajungi s te împrietene ti cu oameni cu mai pu in judecat . **(Maria Matronea - Sibiu)***

Sfaturi pe care ni le-a dat P rintele, pentru noi i urma ii no tri:

- *Orice lucrare facem, s o facem ca pentru Dumnezeu, indiferent c este vorba despre prieteni sau du mani.*

- *S fim mai buni azi decât ieri.*

- S nu p r sim credin a ortodox ca s mergem la alte credin e sau secte, c nu e bine. La poc i i este p cat s mergem, pentru c ace tia s-au lep dat de primul botez, de Sfintele Taine.

- S nu mergem la vr jitori, c ci ace tia sunt ucenicii diavolului. (**Mo Nicolae** - Sibiu)

Postul i rug ciunea - Spovedania i împ rt ania

P rintele Arsenie Boca ne-a spus: „S v usca i anafura c omul lui Dumnezeu tr ie te o zi cu o bucat de anafura i o înghi itur de agheasm ” i: „M , s nu be i mult vin; pune i vin de dou degete i restul ap . Înv a i-v cu frigul i mânca i cu linguri a”.

Cu alt ocazie, P rintele a spus c „celor mândri, Dumnezeu le st împotriva, iar celor smeri i le d har” - (1 Pt. 5, 5). (**o credincioas** - Sibiu)

O femeie din Gurahon venise pentru o slujb de pomenire, fiindc îi murise b iatul în armat , cu numai dou s pt mâni în urm . P rintele a dojenit-o parc mai blând: „Aminte te-i p catele tinere ii tale i s -i mul ume ti lui Dumnezeu c i-au mai r mas înc patru copii în via , al turi de tine, cu care te vei ajuta la b trâne e.

Nimic nu se petrece la întâmplare, cum crede omul. R ul se abate asupra noastr , dup m sura faptelor s vâr ite. Ce r mâne nepl tit pe lumea asta, pl tim pe lumea cealalt ”. Apoi s-a adresat tuturor celorlal i, care a teptau în biseric , ridicând vocea: „Ruga i-v la Dumnezeu s v pedepseasc în aceast via pentru faptele nespovedite de voi sau nedezlegate de duhovnicii vo tri, c ci în via a de apoi, amarnice sunt pedepsele Celui de Sus”. Parc ne-a trecut un fior pe ira spin rii i s-a auzit, a a c un murmur, printre oamenii ce se aflau în biseric ... Ne înfrico aser m to i. Atunci am în eles, mai bine c niciodat , de ce i se spunea P rintelui „Biciul lui Dumnezeu”, cum îmi povestise mama în copil rie. (**Lucia Chima** - inca Veche)

„Merge i i la preo ii vo tri, ca ei tiu necazurile mirenilor i greut ile voastre. Voi ave i preo i buni la Sibiu. Nu merge i la m n stiri s v spovedi i, c v dau canoane mari. Dar s merge i la m n stiri pentru rug ciuni, liturghii i dezleg ri” - a zis odat P rintele Arsenie. (**Maria Matronea** - Sibiu)

Spunea P rintele Arsenie s ne spovedim i împ rt im mai des, c va sosi timpul când se va lua Sfânta Liturghie la cer i nu se va mai s vâr i pe p mânt. (**Septimia Manis**, 80 ani - Codlea)

„Preoii i Biserica” în scrierile P rintelui Arsenie:

- Preoia Bisericii urmează să ca năci unul din fiii Tatălui său să nu se învârbăie în sine însuși, sau să se rupă din obteia din duhul dragostei lui Hristos. Căci El e Cel ce unește obtea laolalt, deci nimeni nu se mântuiește r zleându-se de Biserica, oricât ar crede că într-însul s lăluie te Duhul lui Hristos.

- A osândi pe preoie lucrul cel mai uor și cel mai f r rost. Să fim drepți: slujba preoilor e sfânt, darul lor e de la Dumnezeu, e sfânt. Că, firea lor p mântuiește mai d uneori prilej de sminteală, iar să fim drepți: neavând cum să vină altfel decât prin na tere din trupuri p mântuiește în care mi un pornirile f r delegilor ca erpii și rod inclinările patimilor ca viermii, sigur că ei vor fi covârșiți de mo tenirea aceasta și nu-și vor putea îndeplini f r umbră trimiterea lor de la Dumnezeu. Chemarea le este înv luit, vor ovăși în hot râri (Isaia 28, 7), biruindu-se de lume, în loc ca ei să biruie lumea. Sigur că aceștia, prin viaa lor, nu vor lăsa poporul să creadă că a se vor s lbatăci oile asupra p storului și vor face bucurie lupilor, în jurul lor se va întări întunericul a toată neștiința și va începe foametea, nu de pâine, ci de cuvântul lui Dumnezeu, pâinea cea din Cer.

Sarea p mântului o vor călca-o oamenii în picioare și a a vine că: „i preotului și se va întâmpla că și poporului”(Isaia 24, 2). Dar, de toată starea asta rea a lucrurilor are să dea seama și poporul, căci toată decăderea e de la p rini începătură.

- Mult pagubă face un preot în averea de p cate a oamenilor, tergându-le cu darul și toate datorile agonisite diavolului, capitalizate în om.

- Este un duh vrjma care întunecă mințile oamenilor și îi r scoală pe unii împotriva neputințelor omenești ale p storilor, dându-le impresia că nu sunt obligați să asculte de ei (de preoii), fiindcă au p cate. Iisus nu a avut nici un p cat, cu toate acestea, ce puini l-au ascultat!

- Este un cerc vicios, în care se încurcă sufletul multora, a prea multor oameni: cercul r t cirilor. Aceștia, din anumite „motive”, nu vor să asculte de preoii Bisericii. Drept aceea, neascultând învătura dreptei credințe și a vieții în Dumnezeu, își strică mințile cu p rerile lor. A a se cufundă în p cate, din neascultare. Omul se întunecă dinspre adevăr și ia r t cirea de bună. Unii se trezesc că au trăit în r t cire. Vrjmaul, de care prin amgire au ascultat, nevrând să-și piardă din gheare, le pune înaintea neputințele oamenilor, ale slujitorilor legali ai Bisericii, acoperindu-le darurile și harurile.

și a a îi duce de mințe, să-și facă singuri „credință”, care trece peste taina pocăinței, administrate valid exclusiv prin preoii și arhierii, indiferent de neajunsul lor de oameni.

- Ceea ce odinioară era corabia lui Noe peste puhoaiile potopului, aceea e Biserica lui Hristos - Cel cu cruce - peste puhoaiile pierzării. Deosebirea e aceea că corabia lui Noe a fost închisă pe dinafară de Dumnezeu și nimeni n-a mai putut intra (Facere 7, 16), pe când corabia Bisericii - corabia cu crucea pe catarg - are intrarea deschisă și mai pot intra oameni învâșiți de puhoai. Acolo era Noe, aici Hristos, iar în valuri ucigașii, înecând pe oameni.

Se întâmplă însă ceva de neînțeles: că cei ce se chinuiesc în valuri, deși tot înșiși sunt, totuși nu totuși vor să scape în corabie. Mai mult chiar, scuipe mâinile ce li se-ntind de la intrarea corabiei. Iar mâinile sunt brațele pînțele: brațele celor apte Sfinte Taine ale lui Dumnezeu care izbăvesc pe oameni din potop, nescându-i din trup în Duh (Coloseni 2, 12), din amară viață la viața cerească.

- Fraților, ascultați de Biserică, fiindcă cei ce ascultă de preoții ei, a acelor cum sunt, de Dumnezeu ascultă.

Măicuța Zamfira - Singurul meu ucenic!

Fragment din „Cuvântul la priveghere” rostit de Prea Sfințitul Pînțel Dr. Daniil Stoenescu, Episcop-Loctiitor de Vârșeș

„... Se va vorbi despre măicuța Zamfira de acum înainte, că și pînțel acum, de fapt, atîta vreme cît se va vorbi de preacuviosul pînțel nostru Arsenie. Pentru că, nu întâmplător, prin anii '77 -'78, aflându-mă numai cu Pînțel și Măicuța aici, în casa de vizavi, în chilie de dincolo de ușa acestei sfinte biserici, mi-a spus Pînțel, fiind de față și sfințel sa, maica Zamfira, că este „**singurul meu ucenic**”. Și că Pînțel nostru nu se juca cu cuvintele și a rostit această mărturisire, pe care iată, socotesc de cuviință să v-o destăinui în această seară de priveghere, de taină, de întâlnire și de despărțire deopotrivă de măicuța Zamfira.

„**Singurul meu ucenic**”..., cuvinte pe care ni le-a spus pînțel Arsenie despre măicuța Zamfira. Iată ce recunoaște! Iată ce însemnătate! Și ce greutate au aceste cuvinte. „**Singurul ucenic**” pe care Pînțel și l-a recunoscut cu puțin înainte de plecarea la Domnul a fost și este măicuța Zamfira; poate de foarte mult și neînțeleasă, poate și de noi, uneori. Iată a adă, că această seară este potrivit pentru că, prin rugăciune, prin cântare, prin lacrimi și prin priveghere, cu toții să odihnim dincolo, cum n-am reușit în această viață, sufletul și duhul măicuței Zamfira, care a trecut la Domnul, ca să se roage pentru noi, ca să se roage lui Dumnezeu și Maicii Domnului și ca să ducă mesajele inimilor noastre pînțelului nostru Arsenie, împreună cu care se află acum în lumina lui Dumnezeu și a Duhului Sfânt și „**să ne fie nou bine**” în anii sau puțin ani pe care îi vom avea fiecare, după rânduiala lui Dumnezeu, pe acest pământ.

io a doua tain pe care v-o descop r în această sear i pe care e bine s o ine i minte toate maicile i surorile acestei m n stiri, vie uitorii, ostenitorii, închin torii... Ori de câte ori ve i privi icoana Maicii Domnului de aici de pe catapeteasm , s ti i c mâinile Maicii Domnului au fost pictate de p rintele Arsenie dup mâinile M icu ei Zamfira! Privi i! Cei i cele care a i cunoscut i a i v zut i v-a i oprit privirea asupra mâinilor m icu ei Zamfira, privi i aici mâinile Maicii Domnului care-L in pe Mântuitorul Hristos în bra e. Iat cum a în eles p rintele nostru Arsenie destinul m icu ei Zamfira, iat ce rol i ce importan i-a recunoscut pentru via a noastr , pentru Ortodoxia româneasc , pentru monahismul românesc i, în mod cu totul deosebit, pentru Sfânta M n stare a Prislopului... ”

Câteva înv turi de la P rintele Arsenie - Pr. Simion Todoran Cuvânt la Parastasul din 28 noiembrie 2007 -

1. *„Fiecare dintre noi duce un ateu în spate, trupul pe care-l avem. De la starea aceasta trupestic pân la a face din trup «Templu al Duhului Sfânt» (I Corinteni 3, 16), de a face din el «Biserica lui Dumnezeu», este de luptat, de cele mai multe ori, o via întreg ”* spunea P rintele. Deci, trebuie s tim c lupta aceasta nu este o lupt de o zi, de dou , de trei, ci c trebuie s avem r bdare, îng duin i o via întreg ne trebuie ca s ajungem la m sura des vâr irii.

2. *„Firea trupului fiind oarb , surd i mut , nu te po i în elege cu trupul decât prin osteneal i foame. Aceasta, îns , trebuie s fie condus dup dreapta socoteal , pentru c s-au f cut i s-au v zut i tim din Pateric c foarte mul i au c zut i în dreapta, adic atunci când s-au luptat, vrând s ajung la des vâr ire au c zut în p cat, în mândrie, în slav de art ”.* De aceea, spune c trebuie condus dup dreapta socoteal ca s nu ne d uneze s n t ii. Postul i rug ciunea sunt dou lucruri pe care le avem i cu care putem s alung m poftetele din noi. A a cum spunea i P rintele foarte pe scurt, dar i din Sfânta Scriptur i din via a noastr „foamea îmblânze te fiarele”. Când în elegem postul ca pe o stare în lupta spre des vâr ire înseamn c începem urcu ul nostru duhovnicesc.

3. *„Când dreptatea lui Dumnezeu se întoarce asupra noastr a sosit vremea de plat sau isp irea”.* De multe ori venim, aici la Prislop la P rintele, i, în general, avem necazuri, avem încerc ri.

„Isp irea nu-i o pedeaps de la Dumnezeu, ci un mijloc de în elep ire, o îndreptare mai aspr . Iar fiindc dreptatea lui Dumnezeu mereu se ine între fapt i r splat , putem vorbi chiar de o lege a drept ii, ca de o lege milostiv pentru care ne cur im de petele, faptelor rele.

Dacă rătăcirea necazurile de bună voie, neumblând cu ocolirea, ne ajută Dumnezeu, iar de nu vrem să primim cele ce vin peste noi că nu le înțelegem, nu ne ajută Dumnezeu, deși El ar fi vrut”.

Cu alte cuvinte, Părintele spunea aici că soluția încercarea ca o binecuvântare. Dânsul a luat în viață toate încercările ca o binecuvântare și când a fost în închisoare și când a fost scos din mână din stare; a stat 30 de ani, ca să nu slujească pentru că a fost ascultare, deși au fost voci care au spus că trebuia să slujească pentru că putea. N-a putut pentru că a ascultat de ierarhie și a cum se cuvine pentru că a depus votul ascultării. Un călugăr se remarcă, mai ales, prin voturile pe care le are asupra lui și, mai ales, dacă le respectă. Părintele Arsenie a fost, deci, un exemplu și din acest punct de vedere.

4. *„Ești tu că pentru a scoate un gând rău din inimă trebuie să o învâți de mai multe ori în cuvântul cel bun ca să o izbăvești din robia gândului rău. Asta e calea cea mai lungă: calea de la minte la inimă”. Ca să-l faci pe om să înțeleagă trebuie să te adresezi inimii. Inima, ca să poată să fie luminată, trebuie să fie așezată în minte.*

5. *„Când auzi pe cineva făcându-te tobă de blesteme, nu te pripi cu mintea și nu sări cu gura, răspunzându-i ce nu trebuie. Nu-l întreba pe el: «De ce mă ocărăști?», ci întreabă-l pe tine: «Oare de ce mă ocărăște omul acesta?». În orice caz, răspunde Dumnezeu pentru păcatele mele”.*

Personal nu l-am auzit niciodată pe Părintele să vorbească de rău pe cineva. N-a vorbit de rău niciodată, ci dacă a putut să spună a spus doar cuvinte de mângâiere și dacă a putut să ajute pe cineva, a fost cu lucrul acesta. Părintele îi spunea păcatul în față, pentru că avea această putere duhovnicească deosebită. Părintele Arsenie avea un dar deosebit. Părintele Arsenie era un om instruit, a studiat: Teologie, Belle Arte, cursuri de medicină și a fost un om care citea cu o plăcere deosebită.

Într-o situație la București, când m-a vizitat cu ocazia sfârșirii bisericii de la Drăgănești, a stat la mine acasă și l-am văzut cu câtă pasiune citește și se interesează de tot ceea ce este nou. Îl preocupau, mai ales, problemele de antropologie creștină și faptul că o familie, cum a fost familia Sfântului Vasile cel Mare, a putut să aibă copii numeroși și mulți sfârșiți. Se interesa și se întreba: oare cum este posibil să se facă lucrul acesta? Tot cu lucrarea lui Dumnezeu.

6. *„Încercările nu sunt o pedeapsă, ci o coală, lumină pentru mine și milă de la Dumnezeu. Căle simțim noi că suferim? Spune Părintele: De nu le simțim ca atare, n-am învățat nimic.*

Precum plăcerea e dascălul păcatelor, așa durerea e dascălul înțelepciunii. Iar din odihnă până acum n-a ieșit ceva de folos”. A fost cu lucrul acesta și toate încercările și toate ispitele care i-au venit în viață a le-a luat și le-a pus în seama lui Dumnezeu.

7. „Toate necazurile ne vin de la greșeli, nu de la Dumnezeu. El numai le îngăduie și știe că ele vinovățiile noastre. Oamenii nu în aleg că vindecarea prin necazuri nu dovedește pe Dumnezeu”. Adesea auzim: m-am pășit Dumnezeu, m-a bătut Dumnezeu că am atâtea necazuri în viață. Atunci când ai necazuri cu Dumnezeu se milostivește de tine: „Ba chiar prin aceea că Dumnezeu are grijă de noi, dacă avem necazuri”. Mântuitorul spune: „În lume necazuri veți avea. Îndrăzniți, Eu am biruit lumea” (În. 16, 33).

8. „Nu fericiți pe cei care n-au necazuri în lumea aceasta, că cunoscându-i Dumnezeu că n-au minte și-l înaleagă căile, nu le rânduiește o îndreptare prin încercări în lumea aceasta, ci osândă în celălalt”.

9. „Până nu vom ajunge de aceea și părere cu Dumnezeu despre viața noastră pășim, despre celălalt de pe celălalt timp, nu vom avea liniște în suflet, nici unii cu alții și nici ștință în trup și nici în orânduirea omenească”. Acest lucru ar trebui să-l citim și-l în alegem foarte bine. Deci, trebuie să ne punem de aceea și părere cu Dumnezeu. Nu pe Dumnezeu să-l punem de acord cu noi, ci noi trebuie să fim de acord cu Dumnezeu. Până nu vom face lucrul acesta nici noi, nici între noi și nici în societatea noastră nu va fi pace.

„Trebuie să ne plecăm în elepciunii atotștiutoare a lui Dumnezeu, Care, în tot ceea ce face, urmărește în eleptă firea noastră, ori pricepem, ori nu pricepem aceasta. Când plecăm capul și vrem și noi ce a vrut Dumnezeu, în clipa aceea că pășim liniștea sufletului, orice ar fi dat peste zilele noastre”. Atunci când Îl ai pe Dumnezeu, orice greutate devine o binecuvântare și este foarte ușoară.

Mântuitorul spunea: „Luați jugul Meu că este ușor și sarcina mea că este ușoară”. De ce? Pentru că Dumnezeu este Cel ce ne poartă și pe noi și greutatea noastră.

10. „Credința este un risc al răzvrătirii, dar nicidecum o anulare a răzvrătirii; ci, dimpotrivă, o iluminare a ei. E o absolvire a sufletului într-un «dincolo» al lumii acesteia, în spațiul divin al existenței ei. Conștient de această dezamăgire și fiiți morți deloc în lume, experimentați, trageți intensiv și noaptea sentimentul libertății spiritului. Acum scapiți de frică. Va urma, apoi, o realitate de o evidență absolută”. Astfel în alegea Părintele subtil ce este credința, care este această iluminare, această angajare că să treci dincolo. În momentul în care ești un om credincios, pășit de Dumnezeu, orice s-ar întâmpla cu tine, vei învinge!

Am văzut oameni din toate părțile, din străinătate, din întreaga țară care sunt prezenți aici cu ocazia acestui sfânt parastas. Știm că Părintele, de acolo de unde este, ne binecuvântează și se roagă pentru noi.

Sunt convins i de acele cuvinte pe care le-a spus P rintele, c „Va lua țara foc din Prislop” - i de la alte m n stiri, focul spiritual al rena terii noastre. (Pr. Simion Todoran)

Apoi, a venit la mine i a zis, f r ca eu s -l fi întrebat ceva: „P catele, f cute aici, pe p mânt, aici se vor isp i; c nu le vor trage cei ce le-au f cut ci se vor duce pân la al nou lea neam, c le vor isp i cei nevinova i. Are Dumnezeu grij de ei, le va r spl ti El!”. i s-a dus mai departe.

Apoi P rintele a cerut un scaun, s-a urcat în picioare i a zis: „V spun un cuvânt de înv tur la to i, c nu e timp s stau cu to i de verb . Majoritatea a i venit pentru c s toriile copiilor: o fat , când vorbe te cu un b iat, s nu se c s toreasc pân nu merg p rin ii fetei s se intereseze de b iat - dac merge la biseric , dac poste te, dac p rin ii lui merg la biseric , dac postesc... Tot a a i p rin ii b iatului, s se intereseze de fata cu care vorbe te b iatul - dac fata merge la biseric , dac poste te i p rin ii la fel. i dac -i a a, s fie de acord cu c s toria lor. Iar dup ce se c s toresc, s fac copii, dac vor s fie s n toase. Uita i-v la cele cu rochii crete (la ig nci): sunt ro ii în obraji i s n toase, c ele nasc to i copiii. Se vor înmul i ei i vor acoperi na ia noastr . Al ii a i venit obseda i de vr jitori; nu v mai fie team de ei! Dac merge i la biseric i ine i posturile, n-au nici o putere. i l sa i-v de desfrâu ast zi! Dumnezeu pedepse te desfrâul cu moartea (SIDA). Gata! Trebuie s plec! E aproape ora unu i vine clopotarul s fac curat în biseric . Hai, pleca i!”. i s-a îndreptat c tre u .

În anul 2000 a avut loc o sfin ire de biseric în apropiere de Bra ov, dar noi nu ne-am dus. Noaptea l-am visat pe P rintele Arsenie, care mi-a spus: „S merge i la sfin iri de biserici, c acolo, în timpul sfin irii, se pogoar Duhul Sfânt în toat plin tatea Lui peste cei prezen i i v e de mare folos”. (Preoteasa Ramba Ileana - Bra ov)

P rintele Arsenie Boca - eram i eu preot - mi-a zis printre altele: „P rinte, s tii c acolo unde sunt doi sau trei aduna i i vorbesc despre mine, sunt i eu acolo cu ei, numai c ei nu m v d. i cei care m pomenesc, atunci când va fi s treac dincolo, eu am s m ar t lor i am s -i ajut s treac dincolo”. (Bogdan Juncu – F g ra)

Tot P rintele Arsenie spunea lumii s nu se z misleasc copii la praznice mari c ies anormali; acum le spune handicap a i. Pe atunci nu se tia de handicap a i, ci de anormali.

Zilele îng duite pentru z mislirea pruncilor sunt: mar ea i joia, dac vrem s avem copii s n to i i buni.

îi atât cât purtăm sarcina și mergem regulat la biserică ca să le fie și lor dragă biserică și credința. Ne mai spunea că de mari sunt patimile, moartea pe Cruce și Învierea de a treia zi - minunea cea mai mare a Domnului Hristos. Moartea și Învierea Mântuitorului ne-a scos din robia păcatului strămoșesc și a descuiat raiul și ne-a lăsat Sfânta Împărăție la Cina cea de Taină. De aceea, trebuie să ne pregătim înainte de Paști cu post, cu rugăciune și smerenie și să ne împărtășim cât mai des, să nu trecem dincolo neșpovediți și neîmpărtășiți, căci acolo nu mai vine nici un preot cu Potirul și înțelesul Sfânta Împărăție în iad. Să știm că Sfânta Împărăție este o taină mare, a primi pe Domnul Iisus Hristos în toate mădularele noastre. Mulți bolnavi s-au făcut sănătoși după Sfânta Împărăție.

Celor necununați la preot le spunea să se cunune la biserică pentru că aceea e adevărata cununie în fața altarului, să nu trăiască în curvie. Cununia de la primărie este ca o idulă pe o viață. Mulți copii suferă din cauza părinților. Părintele Arsenie spunea că păcatele părinților cad asupra copiilor, căci precum sunt părinții așa vor fi și copiii. (**Preoteasa Lucreia Urea și Paraschiva Anghel** – Dejani).

Zicea Părintele: „Mă, eu dacă mă duc dincolo, sunt viu și acolo. Strigă la mine că te aud și te scot din orice boală și necaz”. Sau: „Mă, aici nu am timp de voi și nu am odihnă, căci veniți toți aici de nu știu ce să-mi mai fac cu voi. Dar când voi muri, de acolo de sus o să am răgaz și vă voi vedea pe toți și vă voi ajuta”. Se ducea lumea la Părintele cu fel și fel de necazuri, iar dânsul le spunea că nu s-au rugat destul, de aceea pășesc atâtea.

Zicea părintele: „Mă, mie mi-a dat Dumnezeu un dar pe care voi nu-l aveți; eu sunt văzător sufletește, voi sunteți văzători numai cu ochii, dar sufletul vostru e încărcat de toate relele”. Și: „A fi credincios înseamnă mai mult decât apartenența la doctrină, la cretinism. A crede în Iisus înseamnă a te strămuta din tine în El, înseamnă a-L face pe El viața ta. Înseamnă și să ai un moment în care să-L întâlnești real pe Iisus”. **Maria Andru** - Arpa ul de Jos

Câteva din sfaturile Părintelui Arsenie:

- Prin discreția evlaviei se pot evita multe conflicte de familie. Actul de evlavie este ceva ce privește numai sufletul și pe Dumnezeu; nu trebuie arătat în public și nici propovăduit decât de cei care au poruncă de la Dumnezeu să vorbească. Ce să vă fac dacă nu știți să vă acoperiți evlavia voastră?

- Dacă aveți necazuri în cas, în familie, strigați la Maica Domnului, lăsați gospodăria voastră în grija Maicii Domnului.

- Citiți Noul Testament mai des.

- Când nu v în eleg so ii vo tri vorbi i mai pu in cu ei despre Dumnezeu, dar vorbi i mai mult cu Dumnezeu despre so ii vo tri.

- P catele sunt inute în dubl evidentă, se înscriu de Cer, dar se înscriu i în urma i (în s mân a de om).

- Când un b rbat a venit îndurerat c -i moare so ia (ambii credincio i vechi ai P rintelui) i-a zis, mângându-l: „Las , m , c ai s-o vezi în curând”. B rbatul, ca s se îndrepteze, a întrebat: „Dar dup ce am s-o cunosc acolo pe so ie...” P rintele a privit în zare i i-a zis: „În via a de dincolo oamenii se vor cunoa te dup dragoste; cei ce s-au iubit dup Dumnezeu vor fi aproape unii de al ii i aproape i de Dumnezeu”.

- Când era am rât de relele noastre, zicea: „To i profesorii se bucur când elevii lor promoveaz ; numai c unii au r mas tot la buchia c r ii (clasa I)”.

- Un credincios din Ucea, când a fost la m n stare la Sâmb ta, a spus c P rintele Arsenie, înainte de a începe o predic , s-a urcat pe o mas i a zis: „Când Dumnezeu va judeca lumea eu am s fiu la dreapta Lui i atunci ori v sunt de folos ori v sunt acuzator”. Atunci Dumnezeu îmi va zice: „Arsenie, de ce nu le-ai spus?”. Eu am s zic: „Doamne, eu le-am spus, dar nu m-au ascultat!”. A a v-am devenit acuzator, iar de folos v sunt dac face i ce v spun”. Amin

Când a murit P rintele, l-au dus, l-au înmormântat, i când s trag p mânt pe sicriu, ie eau aburii ca de la un canal cu ap fierbinte: era smirn i t mâie. Toat lumea s-a umplut de smirn i t mâie. i atunci p rintele Daniil a zis: „Nu tiu dac ti i pe cine am înmormântat. Am avut un om care umbla prin v zduh i vorbea cu îngerii. Un om sfânt pe care l-am avut noi pe p mânt”. Atunci toat lumea s-a mirat. Mi-a r mas în hain , un an de zile, mirosul de smirn i de t mâie. În dreptul mormântului, pe un copac mare, s-a format Sfânta Cruce, care ar ta tot puterea dumnealui i semne pe care s le vad lumea i s le în eleag .

Zicea: „Tu, dac sunte i doi sau trei in i undeva, i povesti i de mine, eu sunt lâng voi i eu v ascult i v ajut”.

Lelea Aurelia din Boiu ne spunea de multe ori c spunea P rintele c cei care mor în accidente de ma ini, au p cate grele (în familie) pe care nu le pot duce. Sunt p catele mai grele decât ei. Ace tia mor în accidente.

Spunea: „Nu merge i la joc! Stai jos i uit -te cum joac al ii i nu juca! S te ui i cum joac diavolii i se schimonosesc, c jocul nu-i de la Dumnezeu, jocul e de la diavol i to i care nu-l au pe Dumnezeu, se înjunghie, se omoar . Ace tia sunt to i cei care n-au nici o s mân de la Dumnezeu, au numai s mân a de la acela r u”.

De aceea e bine, cei care suntem creștini ortodocși, care mergem la biserică, să știm sfaturile p rintelui, că vor veni vremuri grele, și vor veni vremuri când nu ne mai putem ruga și nu mai avem unde. Tot p rintele spunea că „vine vremea când o bucă de anafora și o gură de apă sfințită o să-ți duci întreaga zi și nu o să-ți fie foame, că vin vremuri antihristice”.

De aceea, cei care suntem cu Biserica și cu Dumnezeu, să avem mare credință, că Biserica ne ocrotește, ne păzește și ne apără de duhul rău care e îngăduit la sfârșitul veacurilor.

Despre beie P rintele a spus: „Decât să scoți pe diavol dintr-un beiv, mai ușor scoți un suflet din iad”. L-am întrebat pe P rintele unde-i mama mea și a zis: „În iad”. Și despre tatăl meu a zis la fel, pentru că a băut și a fumat toată viața. (**Leti ia Suciul, Anca Săncu s.a.** – Dăbrăveni)

Odată a strigat: „Veni și la mine, veni și la mine. Dar nu veni și să ziceți: „Ierta-i-mă P rinte, ierta-i-mi păcatele”. Veni și numai ca să vă măriți fetele, să vă însurați feciorii. Că v-a luat din grădina, că nu v-a dat tot pământul... Dar ca să veniți și să ziceți: „Ierta-i-ne că suntem păcătoși”, nu veniți”. Atunci am strigat: „Iartă-mă, p rinte”.

„Omul zgârcit e urât de Dumnezeu”, așa ne spunea. Și mai spunea P rintele Arsenie: „Când vorbiți de mine, eu sunt între voi”. (**Chi Aurelia** – Boiu).

CAPITOLUL III - DIN SCRIERILE P RINTELUI ARSENIE

3.1. – DESPRE CĂSĂTORIE ȘI VIAȚA DE FAMILIE

Fragmente din cartea - P rintele Arsenie Boca, *Pravila albă. Sfaturi pentru cei căsătoriți*, ed. Agaton, 2006

Mesajul strădănia de o viață a Pr Arsenie Boca este aceasta - "Căsătoria nu este o aprindere de trupuri, ci este chip al unirii sufletului cu Dumnezeu - ridică și căsătoria din desfrânare".

„Numai atât este nunta binecuvântată de biserică cât este spre nașterea de prunci, restul este desfrânare.”

„Dumnezeu vestește acum pe oameni, că toți, de pretutindeni, să se pocăiască” (Fapte 17, 30). Adică să vină la viață curată, după învățătura dreptmăritoare a Bisericii lui Hristos, iar când vremea le-o va cere, să le mărțurisească cu prețul vieții, netemându-se de moarte.

În alt fel nu se poate ridica o stavilă pustiirii ce se întinde peste bieții oameni. Iar ridicarea stavilei este ridicarea cortinei din desfrânare, la înălțimea de Taină, între cele 7 Sfinte Taine, tocmai ca oamenii să nu îngâduie într-înșea mulțimea erpărilor delegilor.

Cine, în vremea noastră mai crede asta? Cortina nu este numai o aprindere de trupuri, iar unde este numai atâtă vine ura și face vrajbă! Nunta este mai mult decât aceasta, este chip al unirii sufletului cu Dumnezeu. De aceea numai când cei doi soții sunt uniți cu sufletul în Dumnezeu, dinuiește și unirea cea trupească și aduce roade după Dumnezeu: copii curați, trageți spre El.

O mare dizarmonie a căsătoriei constă în faptul că instinctul bărbatului este în conflict cu instinctul femeii. Instinctul bărbatului vrea mereu femeia, ca prilej al descărcărilor sale genezice. Instinctul femeii însă este maternitatea. Copilului, până se desprinde de mamă, îi trebuie doi ani, deci, după rânduiala firii, trebuie să fie lăsat în pace.

Deci, ce va face bărbatul? Sau își va perverti soția, fie când-o șumește ea după plătirea timpului, căutând să scape de rostul firii sale, sau o va face criminală, punând-o să-șiucidă în păntecele ființelor rare, sau va practica scârba onaniei cu femeia sa (Facere 38, 9), păzind-o de rostul zămislirii, dar necinstind-o, cum nu se mai poate spune.

Alții recurg la sterilizare, alții la aventuri, sau la lupanare. Un atare bărbat nu-și va mântui soția prin nașterea de fii (1 Timotei 2, 15), ci o va osândi cu ucigașii și curvarii, printre care și el de asemenea va fi. Prea puțini sunt bărbații care-și stăpânesc instinctul irațional, prin puterile raționale ale sufletului, reglementându-l potrivit cu rostul său originar. Și iarăși, puțini sunt cei ce convertesc energia prin înfrânare, slătând sensul firii la rosturi mai presus de fire.

Viața curată a CĂSĂTORIEI, după cinstea ei de Taină, este aceasta:

1. Binecuvântat este numai rodirea (și darea) de copii; tot ce este în afară de rostul acesta, în privința trupească, este desfrânare și pe cât posibil nu se mai face. Iată unde duce blestemul ferelii de zămislire: la îmbolnăvirea nervilor interni ai soției, care răspund cu un capăt înăle, încât femeia nu mai poate ridica de jos nici un braț de lemn și nu mai poate merge.

Vin durerile de stomac și de runchi, și acestea urează căpătarea diferitelor boli, care greu se mai vindecă, printre care și „poala albă”. Iar a treia suprare este căstric toată rânduiala dinlăuntrul femeii, și ajunge desvârșit neroditoare.

2. Vremi îng duite pentru chemarea copiilor sunt numai zilele între posturi, îns numai dac amândoi so ii sunt învoi i, pentru rostul s dirii de copii.

3. Vremi oprite sunt acestea:

- cele patru posturi de peste an;
- cele trei zile de post pe s pt mân : luni, miercuri i vineri.
- s rb torile i zilele asupra s rb torilor;
- vremea necur iei
- vremea de sl biciune sau de boal a unuia din so i;
- vremurile de tulbur ri i r zboaie, precum i orice vreme dup acestea, pentru cei ce au luat parte la ele;

4. Vremea oprit cu mare asprime este toat vremea sarcinii, precum i toat vremea al pt rii. Iat pentru ce e oprit toat vremea sarcinii:

- o dat , pentru c nu mai are rost.
- apoi, pentru c toate sim urile celor doi p rin i, dar mai ales ale mamei, prin care trece în vremea aceea, se întâp resc cu deosebire, în mugurele ce s-a pl m dit.

Deci iat o mare cheie a lucrurilor: precum au fost purt rile i toate sim mintele mamei în vremea celor nou luni, a a va fi i mo tenirea copilului ce se va na te pe toat via a sa. Iar când se va na te, pân nu ajunge s priceap se va juca cu sora „*de-a mirele cu mireasa sa*”, i înc de la apte ani. Mai târziu va încerca la dobitoace sau se va deda la curvie cu mâna, pe urm la curvie în toat regula, patimi care-i vor omorî milioane de celule nervoase.

Când so ul nu d pace sarcinii (zice el c nu poate, sau nu vrea altfel, sau se declar st pân pe legile naturii) atunci copiii vin pe lume cu predispozi ia precoce spre sexualitate. Aceasta îi face înd r tnici i foarte greu educabili (sunt certa i cu disciplina, unii genetic prezint cromozomul criminalit ii i, chipurile, circumstan e atenuante în justi ie). Fug de la coal i încep aventurile. Deci tot în r spunderea so ului se soldeaz i aceste necazuri. Explica ia biologic : au crescut în mediul uterin hr ni i cu sânge prea îmbibat cu testosteron, hormon sexual masculin.

5. Cei ce se dovedesc neroditori, s se în eleag la petrecerea fr easc , evitând p catul. Înainte de c s torie întreba i medicii cum sta i cu aceasta (cu rodirea sau nerodirea pântecelui). Iar de nu a i f cut-o pân la c s torie, întreba i-i ce se mai poate drege.

6. De la încetarea semnelor femeii, înceteaz i datoria c s toriei, a chem rii de copii.

7. Urmând acestea nu se mai întâmpl :

a) crime de avort; avortul este un păcat strigător la cer. Crima de avort este mai mare decât simpla crimă, pentru că ea se face contra unui copil fără păpărire. De aceea cere cap de mamă și de tată. Sângele lor strigă la Cer pentru zădărnire, și puștii sunt cei ce scapă de această zădărnire. În momentul în care o femeie avortează, ceva bun din ea se pierde și copiii care vor urma o să sufere ca urmare a acestei lipse generate de avort.

b) blestemul la ferelii; c) fără delegea desfrângerii - și alte spurcăciuni. Nu aparăi desfrângerea că nu are nici o păpărire. Ea nu întreține, ci mai curând sau mai târziu macină dragostea dintre soții și duce la ură și zădărnire, ca orice păcat

lat cu ce rânduială să fie soții de un înțeles. De ce a așa? lat în muriri:

O căsătorie creștină nu este cu puțin decât între creștini convinși. Tot ce este sănătos în părinți înclină spre Dumnezeu, iar tot ce este păcătos sau bolnav înclină spre începutul rătăcirii iar în copil se bat cap în cap aceste înclinări potrivnice. Necredințioșii în Dumnezeu nu pot avea parte de Taina lui Dumnezeu, în care nu cred. Până când cineva este în afara credinței creștine dreptmăritoare, tot ce face e păcat și păcatul îi este lege. Cu necredințioșii nu e cu puțin viața curată. Prin răbdarea chinurii de la ei, pot fi biruiți de Dumnezeu și înviați din moartea în care trăiesc.

Ajută-i-le, răbdând toate de la ei, dar împotrividu-vă păcatului, chiar dacă ar fi aceasta o mucenicie continuă, neîntreruptă. Deci: „*Femeia să se teamă de bărbat*” când Hristos este capul bărbatului, dar când capul lui este păcatul și „*dumnezeul lui e stomacul*”, nu are ce sfat de mântuire lua de la dânsul. Fără Hristos e mort, iar sfatul morților duce sigur la moarte; acolo să nu mergeți. De mori să nu aveți frică. De cei ce nu se tem de Dumnezeu, nici vouă să nu vă fie teamă. Toată teama să vă fie de păcat, căci pe aceasta au avut-o și Sfinții.

Vrei copii puștii? Nu lăsa bărbatul să se atingă de tine. Înșură, ca să poți face lucrul acesta, trebuie să vă înfrânați cu postul, iar eu zic cu foamea. Căci trupului acestuia de noi nu-i pas dacă ne bagă în focul iadului. De aceea ar trebui ca nici nouă să nu ne pese de poftele lui, ci să le mai ucidem cu postul.

De aceea sunt oprite de la căsătorie următoarele categorii de oameni:

1. a. Nebunii; b. Îndrăciți; c. Bătuțorii; d. Slabii de minte, cei cu boli lămurite.

2. Rudeniile de sânge până la gradul opt. (Verii de-al IV-lea grad îți îngăduie pravila bisericească, dar am văzut și la depărtarea asta copii însemnați cu păcatul amestecării de sânge și cu sănătatea zdruncinată pentru totdeauna).

3. Cei prea deosebiți cu vârsta. Depășirea cea mai mare ce poate fi îngăduit este de apte ani. Ce trece peste aceasta dovedește patima desfrâării care se răzbuie. Vădușia vă duce.

4. Vârsta îngăduită pentru fete: de la 18-20 ani, iar pentru băieți spre 25 de ani. Adică o vârstă la care s'ar priceapă pe ce cale mergi cum trebuie să mergi. Și încă de ceva trebuie să se aștepte o vârstă mai mare oare: ca să se vadă pe cât e cu puțin toate înclinările dintre cei doi tineri, care numai cu vârsta se arată. Așa se întâmplă înainte de căsătorie sau o purtare, iar după o oarecare vreme răsar alte purtări (stricăciuni), pentru care bucuros ai fi căutat tovarășul vieții în altă parte iar urmarea e divorțul.

5. Căsătoriile fete cu sfatul, cu sila părinților, care socoteau averea - patima lăcomiei - n-au dus la sfârșit bun. Avera, toată s-a împărțiat.

6. Cercetați ce purtări au avut părinții, cei patru bunici, străbunicii, căci achi nu sare departe de butuc (trunchi).

7. Nu începeți căsătoria cu păcatul, căsili în Taina lui Dumnezeu, în Lăveți avea împotrivă. Până la cununia Bisericii, toți sunt datori a păstra fecioria nestrăcată, și fete și băieți. Celui ce crede în Dumnezeu și în posturile și are un duhovnic, îi este cu puțin aceasta. Celuilalt (adică celui ce nu vrea să înseama de Dumnezeu și de legile Bisericii), nu i-a fost cu puțin întâi, nu-i va fi nici apoi..

De aceea, cei ce robesc la patimi trebuie să dovedească întâi depășirea de toate patimile și să ajungă la credința lucrătoare, apoi să întemeieze căsătoria, căci altfel numai înmulțesc răul în lume și între oameni, mai osândind și pe alții împreună cu dânii. Iată de ce trebuie fecioria nestrăcată și o aibă feciorii.

Faceți bine și înieși postosteniiv trupul și nu azvârleți ... este Dumnezeu, care ajută pe toți cei ce zic: „Doamne, ajută-ne!”. Întăriiv cu Sfânta Împărăție, și nu se poate și nu se poate.

Cei ce vor începe senzualismul înainte de căsătorie, chiar cu partenerul sau partenera, greu vor plăti acest păcat, cu atât mai mult cu cât nu s-au mărțurisit înainte de căsătorie, ca să-și ia iertare de la Dumnezeu.

Să vă doriți copii de la început, din tinerețe, până ce părinții nu s-au hodorogit de grijile vieții și de alte păcate, căci sunt mai ageri și de mai mult nădejde în viață. Copiii de la bătrânețe părinților sunt mai stinși, pare că lipsește vlagă din ei și duc o viață chinuită, pentru că au moțenit o zestre slabă. Căci viața și a este o cheltuire neîndurată, și dacă mai e și cu greșeli, le dai ca povară copiilor. Totuși se poate ajunge până la 12 copii fără cusur, ceea ce va veni vremea și fie o datorie.

Nici abuzul, nici refuzul.

„Împlinirea oricui instinct al firii e însoțit de o pl. cere. Omul, numai omul, din toate vieuitoarele, vrea să despart funcția biologică a instinctului în două: vrea să separe rostul instinctului de pl. cerea ce-l însoțește, alegându-i pl. cerea și refuzându-i rostul”. Asta se aplică instinctelor primare: de înmulțire / reproducere și de supraviețuire (mâncare, bucură, odihn ...).

Pl. cerea, c. utat numai pentru ea înșăși, cheamă repetarea din ce în ce mai deasă a actului, până ce ajunge la distrugerea sistemului nervos. Mai mult chiar: ea aprinde organismul și-l împinge până dincolo de posibilitățile sale funcționale; ea provoacă frângerea oricărui cenzur morală și-l duce supărat până la doaga nebuniei.

În conviețuirea c. s. toriilor nu-i bun nici abuzul, nici refuzul. Abuzul atinge pe soț, refuzul pe soție, dar și pe soț. Cum aceasta? Așa-i făcut omul de Dumnezeu: bărbat și femeie într-un singur trup. Cu cunoștințele contemporane de biologie, de endocrinologie și de neurologie putem înțelege clar acest lucru.

Ți-ai dovedit că desfrânarea, sau risipirea de orice fel, omorâ milioane de celule nervoase. Sistemul nostru nervos, ca să servească solicitărilor vieții în bune condiții, are nevoie de o bună și corectă funcționare a glandelor noastre endocrine. Glandele acestea sunt în număr de 7-8, pe toată verticala staturii noastre.

Ne oprim puțin la cele sexuale. Aici-i aici! Aici au fost lăsați oamenii fără nicio cunoștință exactă. Ba li s-au spus multe minciuni și fiecare a fost lăsat în voia lui, cu greșelile și ereziile sale. S-o luăm fugitiv cu puțin biochimie endocrină.

Sexele (bărbat și femeie) se caută la maturizare unul pe celălalt, trecând peste orice barieră, ale oricui. Totuși e bun (foarte bun chiar) și puțin în minte și cât de cât cunoștința pozitivă a faptului acesta, a continuității vieții [prin naștere].

Constituțional, natura bărbatului are o glandă în plus față de femeie: **prostata**. Această glandă, cu rol dublu (endocrin și exocrin) spune foarte multe și importante lucruri în iconomia vieții și în interpretarea corectă a foarte multor neplăceri în familie. Pentru clarificare, trebuie spus și numele produselor de biosinteză ale glandelor: hormonii.

Aceștia sunt substanțe de biosinteză, produse de glande și versate în circuitul intern al sângelui, cu ajutorul cărora circulă prin tot organismul, ei având rol în activitatea și activarea sistemului nervos, deci a tuturor organelor, în scopul de a menține organismul întreg și în bune condiții de viață internă și externă.

Iată din tainele prostatei: aceasta sintetizează substanțele active ale acidului glutamic, substanțe absolut necesare sistemului nervos, atât al bărbatului cât și al femeii. Dar nu le prepară decât bărbatul! Aici este explicația, fundamental biologic, în temeiul căreia femeia este atârnată toată de bărbat. Fără substanțele lui endocrine, ea se degenerază: nervos, mintal, etc. Aici începe să se înleagă de ce au urmări nefaste și abuzul și refuzul.

Dacă aceste substanțe extrem de valoroase pentru economia vieții în bune condiții a sistemului nervos (în interior) sunt risipite (în exterior) pe plătina cerească de care nu te mai saturezi - atunci încep să apară urmările. Celula nervoasă este singura din organism care nu se mai reface. Abuzul și gubele te pe bărbat de necesarul de substanțe glutamice a sistemului nervos (15 miliarde de neuroni) și încep fenomenele de carență nervoasă, care pot ajunge până la slăbirea totală a funcției mintale. S-au văzut atâtea cazuri de tâmpenie a minții și a pierderii totale a memoriei, fără să fie și alte boli în organism. Respectivul era suprasolicitat, iar el s-a predat. Urmările sociale se înleagă.

Refuzul și gubele te pe femeie. Unul din refuzurile obișnuite este acela „întemeiat” pe stăvilirea numărului de copii. Modalitatea aceasta este viciul „onaniei” cu femeia. Păgubesc amândoi - păgubă biologică ce se resimte în sănătatea amândurora.

Minirea, trierea, ferirea (sunt unul și același viciu), ducă în mod normal la o nervozitate și la o nemulțumire unul față de altul, pe care natura în nevinovăția ei caută să o remedieze. Și cum o remediază? Căutând fiecare din părți și alt partener, ca să nu falsifice conviețuirea. În fond e o rezolvare greșită, vinovată față de unitatea de dragoste a Tainei Cununii. Deci, dacă o femeie greșete cu altcineva, de vin (de trierea lor) e „ferirea” soarelui, care o împinge la gestul căutării altuia care să fie corect cu natura. În majoritatea cazurilor de necredință a femeii e de vin soarelui, că nu și-a umplut casa de copii. Deci, cine fuge de copii, fuge de responsabilitate. Și unde fuge? În iresponsabilitate. Când însuși îi ieșir spunderea de a rodi copii, Stăpânul vieții îi va ajuta să ai și ce le da de mâncare și-i va asigura și cinstea căsătoriei.

În constituția biologică a femeii e pusă obligativitatea nașterii a 3-4 copii, în ordine naturală. Mai mult chiar, o altă constrângere de care trebuie înțeles seama e **foliculina**, hormon toxic și cancerigen care se neutralizează abia de la 3-4 copii în sus. Este toxic la nivelul creierului, dând continuu dureri de cap și foarte intense; cancerigen la nivelul sânelui sau uterului (fibroame uterine).

De celelalte acestui hormon nu este scapare decât de la 3 - 4 copii în sus, cu sarcinile în mod natural, cum apar ele normal. Acest ordin natural al sarcinii e singura cale care asigură sănătatea copiilor.

Salturile peste sarcini, lep d rile de copii, indiferent cu ce metode i din ce motive, ating s n tatea copiilor ulteriori, dac mai vin.

Dar chiar dac nu mai vin al ii, legea divin pedepse te i retrospectiv, pe cei f cu i cronologic (n. ed.: pe cei n scu i în ordine natural). A adar, în îns i constitu ia endocrin a femeii e pus obligativitatea na terii de mai mul i copii. E chiar condi ia de mântuire a femeii dup cum i-a descoperit Dumnezeu Sfântului Apostol Pavel. So ul care nu vrea copii nu trebuie luat, e un criminal camuflat al so iei sale. Nu e din turma lui Hristos! Abia de la 3-4 copii în sus, f cu i în ordinea natural în care apar, se neutralizeaz ac iunea toxic i cancerigen a foliculinei. Practica confirm aceasta. Sunt mame cu 10-12 copii f cu i, care tr iesc i ajung la vârsta de 80 de ani, s n toase, în destul putere, f r s le doar capul sau s fi fost bolnave.

Femeile mai p timesc i de crizele climateriului (menopauz), de la 50 - 52 de ani. Când via a lor de pân aici a fost corect i conform cu natura, tulbur rile acesteia trec aproape neobservate. Echilibrul endocrin e asigurat de normalitatea convie uirii i a roadelor f cute pân aici. În cazul viciilor de convie uire, perioada aceasta e adev rat nebulie.

Tot în treac t pomenesc de ac iunea toxic a alcoolului. Dac 6 grame de alcool la litrul de sânge e capabil s sudeze o mul ime de spermatozoizi câte doi, cap la cap, f r s le tulbure via a, atunci ce vom zice de be ivii notorii?

Toxicitatea tutunului duce la cazuri excesive, dar nimeni [dintre fum tori] nu vrea s tie de caren a organic pe care o are sau chiar de atrofierea func ional ... Alcoolismul, be ivitatea bunicilor apar în nepo i ca tulbur ri i insuficien e nervoase pân la nivelul de epilepsie. Be ia e mare pacoste care se înscrie genetic în patrimoniul ereditar i duce treptat, dar sigur, la degenerarea omului din neam în neam, duce la degenerarea neamului.

3.2. DESPRE NECAZURILE OAMENILOR

Fragmente din cartea - P rintele Arsenie Boca, *Despre durerile oamenilor vol 1: din înv țaturile P rintelui Arsenie Boca*, ed. Credința Str mo easc , 2003

Nou , toate necazurile ne vin de la gre eli, nu de la Dumnezeu. El numai le îng duie, i spal cu ele vinov iile noastre. Oamenii îns tare greu pricep, c isp irea prin necazuri dovede te, nu p r sirea lui Dumnezeu, ci milostivirea Lui. Ba, chiar prin aceea tim c are Dumnezeu grij de noi, dac vom avea necazuri.

Fiind atotbun și în elept, ne poartă de grijă și ne spală, cu milostivire, ori vrem, ori nu vrem, ori pricepem acum, ori vom în elegeri pe urmă. Căci: „Dumnezeu este îndelung răbdător și mult milostiv, dar nepedepsește nimic în zădărnici” (Naum 1, 3). El așteaptă o vreme să vadă, ne grăbim noi cu pocăință de bunăvoie sau nu? Învațăm din necazurile altora, sau așteptăm să ne spargem și noi capul de ele?

Lucrul care îi arde pe toți oamenii este pocăința - pocăință - pe care o trimite Dumnezeu, ori vrem, ori nu vrem. De aceea este bine că să ne pocăim de bunăvoie, să nu așteptăm să ne trimită Dumnezeu pocăință prin necazuri de tot felul, căci pricinile pentru necazuri sunt pe cătele noastre. Deci, dacă pe tine necazuri în viață, află că ai făcut greșeli. Necazurile sunt mâna întinsă a milei lui Dumnezeu către noi.

I. Betele ugurii trupului

Din trei pricini se îmbolnăvește trupul:

1. De otrăvuri din lipsa postului. Carneea este o otrăvuri și se mistuie tot cu ajutorul unei otrăvuri care este fierrea.
2. Din naștere, pentru că fie mama sau tata nu a fost trează când s-a zămislit copilul. Femeilor, fugi de bărbat și ca de foc când sunt amețite de băutură.
3. Din desfrânare, pentru că trecem sura cuvenită și încep să-și doar spatele, spinarea, alele, slăbesc nervii, devin iu și irascibili. Toate acestea, pentru că nu și-au înfrânat poftele (puterile). Este tocmai ca bogatul care s-a răcorșit. Așa și trupul care și-a mâncat toată vlagă.

Cine nu se leapădă de carne va fi încolțit de mânie și desfrânare. Războiul stomacului însuși este primul război pe care l-a pierdut omul și prima biruință a diavolului. Și cu el nădăruiește că tige și pe oameni și și desface de Dumnezeu. Și știți că, de nu-și vor trage de seamă oamenii, diavolul va birui.

Iată de ce strigăm, să audă toți: ‘napoi la post, căci fără de post ne merge rău!’ Iată cât de rău: cine nu se leapădă de carne și de grăsimi repede va fi încolțit de mânie și de desfrânare, celelalte două laturi ale lăcomiei stomacului. Să vedeți cum: mâncarea de carne (și mai ales mâncat cu împingerea necurată a poftelor) ca să se facă sânge, are nevoie de fier, care este otrăvuri – veninul nostru.

Fierrea aceasta topește carneea și grăsimile întocmai cum topește soda și nina, când fac femeile să pună. Fierrea este o otrăvuri tare. Dacă sporește mâncarea de carne, sporește și otrăvura cu care trebuie topită. Și atâta sporește, cât nu mai încapă în bica ficatului și atunci simți dureri la cap și la pieptului, căci stă bica să crească de plin.

Fierea cât nu încape umbl prin sânge de sus în jos fără rost, otrăvit cum e, atacă nervii, îi slăbește. De aici vine nerbdarea, de aici vine nervozitatea, de aici mânia, din fierea care atacă nervii. Aici e cheia: de ce se supără unii aia de uor din nimicuri, din fleacuri, și doar de suprare? Pentru că li-e plin sângele de fier și li se rup telefoanele – că aia le zice la nervi – și cea mai ușoară vorbă îi aprinde și-i chinuie grozav și ei la rândul lor îi chinuie pe alții.

Deschide-i ușa, ca să audă și cei de afară! Deschide-i-o bine. Dar deschide-i și voi toți uși sufletelor voastre, ca să intre duhul luminii, ca să auziți și să nu vă aflați numai auzitori, ci și împlinitori! Postul aduce înșănătoșire. În mâncarea de carne mai sunt și alte primejdii, o mulțime de otrăvuri care încăldrâm casa de pe noi. Acelea aduc: bolile de inimă, durerile de răunchi, de ficat și altele. Toate se termină duiesc de la sine înlăturând pricina care le-a adus, curând sângele prin post. Căci toate bolile sunt cu puțin dacă sângele este otrăvit.

Vrei să te înșănătoșești, fă calea întoarsă. Deci luați aminte la ce mâncați, căci uite aia pedepsește Dumnezeu nesocotirea postului cu boli, și încă unele fără leac, cum de pildă e cancerul... Paralizia sau slăbănoșirea unei jumătăți de trup tot din nesocotirea postului se trage. De obicei cu paralizie pedepsește Dumnezeu pe toți nesătui de avere. Ea poate fi moștenire. Și-atunci, dacă simiți acest lucru, ai putea-o ocoli sau stinge postind foarte mult. Nesătui de avere și-au făcut socoteala greșită, zicând că dacă postesc nu mai pot alerga și lucra. Ei au crezut sfatul vicelan al dracului iubirii de avere, deci au făcut o socoteală greșită înaintea lui Dumnezeu.

De aceea, toți harnicii să ia aminte și să înpost, ca nu cumva după mult alergătură să vină o vreme să trebuiască să stea la pat tot restul vieții. Dar și aceasta de li s-ar întâmpla, tot milă de la Dumnezeu să o socotească, deoarece le dă prilej de a cumpăni și de a-și cunoaște greșeala. Căci Dumnezeu nu pedepsește spre moarte, ci spre întoarcere. Căci trupul nu plătește nimic când din el scoți nealță rea.

Sfinții au scos cu totul altceva: sfințenia a Duhului Sfânt. Prin urmare, cine nu plătește postul și se va aprinde în gură para mănăiei, de unde începe toată vrajba, iar în trupul lui vor încolți boli peste boli.

II. Vrajba în cas

Ascultăți pricinile pe care le au și apoi ce să facă ca să nu le mai aibă. Vrajba în cas vine din păcate. Toate își au izvorul în păcate.

1. Neapărat vine vrajba în cas dacă căsătoria s-a început cu stângul, adică cu desfrânarea.

2. Mai vine, apoi, dacă soții trăiesc în căsătorie nelegitimă, sau fără cununie bisericească. Este un prim păcat, pe care toți îl plătesc cu vrajba.

De aceea, toți trebuie să intre la cuminenție și să se legiuiască dacă sunt a a.

3. Din curvii nemrturisite, fcută înainte sau după c s torie. Astfel au intrat într-o cas nouă cu o pecete dracească pe trupul și pe sufletul lor și, pentru că nu s-au mrturisit, acel păcat are să se spargă casa, tocmai pentru că n-au omorât pe diavolul care este cel care face acest lucru.

4. L comia de avere a unui părinte când și-a mrturat fata sau și-a c s torit feciorul. O asemenea c s torie nu învine, pentru că s-a făcut cu o lucrare a diavolului. De vei mrtura fata ta numai pentru avere, c s toria lor va sfârși cu vrăjba sau cu spargerea casei aceleia. Prin urmare, cuminții și părinților cu sfaturile când vei mrtura fetele sau vei însura feciorii.

5. Nepotrivirea de vârstă. Sunt părinți care își mrturtesc fetele la 14-16 ani, iar la 18, 19 ani fata lor este văduvă sau divorțată și încă cu copil. Aceasta din cauza nepotrivirii de vârstă, căci ce poate face o fată a tânăr în fața unui bărban, om în toată firea? Această diferență mare de vârstă este un păcat înaintea lui Dumnezeu. Și din cauza aceasta, casa aceea nu învine că se sparge și în aceste cazuri părinții trebuie să recunoască că au dat un sfat prost.

6. Din negrija de suflet a celor din casă, din negrija de spovedanie, de Sfânta Împărtășanie și de rânduielile Bisericii, care sunt poruncile lui Dumnezeu. Fiindcă dacă nu le păzesc pe acestea, le păzesc pe ale diavolului, și astfel nu pot să aibă liniște.

7. Din petrecere fără post. Cei ce se umplu de mânie sunt cei plini de fiere, care se înmulțesc în corpul omului atunci când mănâncă mult carne și nu postește. Plini de fiere fiind, se umplu de mânie și astfel își sar în cap unii la alții. Așa, pentru o vorbă cât de neînsemnată, pentru o bucată de lemn ce nu e la locul ei, îi sare în cap celuilalt.

8. Și o ultimă pricină este desfrânarea soților. Dar soții cum desfrânează, când sunt legiuiți? Așa bine, căci nu mai în seamă de miercuri, de vineri, de zilele postului și de sărbători. Nu mai în nici o rânduială. Și bate Dumnezeu nerânduiala ca să se facă rânduială.

III. Paguba din curte, paguba în agoniseala voastră

lat pricinile pentru care Dumnezeu trimite pocănia asupra avutului nostru.

1. Unii din stăpâni le drăcuiesc și atunci și nu se mire dacă li se împlinesc cuvântul spus, căci Dumnezeu după cuvântul lor.

2. Lucrează Duminică. Că dacă Dumnezeu n-a lucrat Duminică, nici ie nu își este îngăduie să lucrezi și dacă vei lucra, vei pierde nu numai ceea ce ai lucrat Duminică ci și ceea ce ai lucrat în cursul săptămânii. Și nu ascultă de sfatul nimănui când este vorba de cinstirea Duminicii. Fiecare își are socoteala lui, tu însuși ai un suflet. Căci va veni vremea să ceri apă cu bilet [perioada lui satana].

3. Ii mai are pagubă cel ce se uită la agoniseala sa ca la ochii din cap. Ii-a lipit inima lui de lucruri pieritoare. Pentru altceva a dat Dumnezeu inima, nu ca să-ți împotmolească cu gunoiul lumii, ci ca să-ți îndrepească spre Tatăl, Cel din ceruri. Pe El să-L iubim, de El să ne lipim inima, ca ci neasemnată este plata pe care ne-o dă Dumnezeu, fa-ți de cea dată de lume. De aceea nu-ți lipi inima ta nici de propriii tăi copii, ca ci de-ți poți durere în cele iubite peste măsură, cine te va mângâia?

4. Ai cumpărat din mână rea, din mână păcătoasă, din mâna care a furat sau de la unul care a curvit. De aceea, mai înainte de a o amesteca cu ale tale, dă-ți puțin apă sfințită, cu fân, ca ci să-ți iei, pe catele trecătoare asupra pământului pe care-l calci și asupra vitelor.

Când a fost izgonit Adam din Rai, Dumnezeu a blestemat pământul: *„Pentru că ai ascultat de glasul femeii tale și ai mâncat din pomul din care i-am poruncit: «numai din acela să nu mănânci, și ai mâncat dintr-înșul», blestemat să fie pământul întru lucrurile tale! Întru necazuri vei mânca dintr-înșul în toate zilele vieții tale! Spini și pământuri îți va rodi și te vei hrăni cu iarba pământului! În sudoarea feței tale îți vei mânca pâinea ta, până când te vei întoarce în pământ din care ești luat; ca pământ ești și în pământ te vei întoarce”* (Facerea 3,17-19). Iar femeii i-a zis: *„Voi înmulți mereu necazurile tale și suspinul tău; în dureri vei naște copii și spre bărbatul tău va fi întoarcerea ta și el te va stăpâni”* (Facere 3,16)

5. Cineva se învine de vrăjii asupra ta, iar tu nu ai ocrotirea lui Dumnezeu asupra ta. Cineva lucrează cu diavolul asupra ta și asupra vitelor tale și atunci și tu tânjești și vitele tale. De ce pot lucra aceste puteri? Pentru că tu n-ai ocrotirea lui Dumnezeu. Și ca să nu mai poți lucra duhurile rele, cură-te și trupul tău prin post, faste tănăie, pune-ți o Sfântă Cruce în curte și roagă-te lui Dumnezeu să te ocrotească.

6. Mai poți avea necazuri și din cauză că, în curtea în care stai tu, sau pe pământul pe care-l lucrezi apăsă jurmintă, blesteme sau nedreptate: să luați seama, să nu tăiați o brazdă din pământul care nu este al vostru, ca ci aduce moarte, dar se mai poate să ai asupra curții și alte păcate. Poate că ai cumpărat această curte cu bani muncii într-o vreme când poate trăiai în desfrânare. De acești bani, de i-ai muncit, nu te vei putea folosi, ca ci și asupra lor atârni și apăsă pe catele de atunci și te urmărește Dumnezeu până în pânzele albe. Pentru ce? Pentru că nu te mântuiești, pentru că îi erpii în sân și Dumnezeu lasă să te muște.

7. Apăsă blestemele părinților sau ale altuia asupra casei tale și asupra ta sau, ce este și mai des, copiii lepădați și îngropați aici, acolo. Ba în gunoi, ba lângă o altoaie. Și lepădarea copiilor este păcat strător la cer.

8. St pâniile au p cate nem rturite din tinere e sau mai pe urm i nu le-au isp it, c nu-i destul s le spui sub patrafir, trebuie s le i isp e ti, de bun voie. De aceea vine b taia lui Dumnezeu asupra voastr , peste tot, pe câmp, peste vite i peste tot lucrul mâinilor voastre.

IV. Copiii îndr ci i, neascult tori, necredincio i i desfrâna i

To i p rin ii lua i aminte, i ceilal i de asemenea fi i cu b gare de seam ca s nu c de i în astfel de gre eli. Copiii îndr ci i vin din urm toarele pricini:

1. P rin ii nu au p zit postul i nu s-au putut înfrâna de la poftele trupe ti i a a au c lcat zilele i timpurile neîng dute care sunt: Miercurea, Vinerea, Duminica, s rb torile de peste an i posturile întregi. To i copiii care rezult sunt neascult tori i înd r tnici, pentru c nici p rin ii lor nu au ascultat de poruncile lui Dumnezeu de a p zi zilele sfinte. Întreba i-v cugetele i v vor spune ce este îng duit. Astfel, îi ve i vedea plângând i ve i plânge i voi i a a ve i isp i p catul în care i-a i z mislit. Desigur c v doare, dac nu le-a i fi f cut nici nu v-ar fi durut.

2. Mamele nu s-au p zit pân la cur enie deplin i a a se nasc copii plini de bube i pot muri. i dac în vremea aceea tata a mai fost i beat, se na te un copil care va fi sl b nog fie cu mintea, fie cu trupul, fie cu amândou . i iat cum vei avea pocania de la Dumnezeu cu propriul t u rod.

3. În vremea sarcinii nu te-ai p zit de b rbat, de aici mul i copii se nasc mor i sau mor de tineri sau dac tr iesc alunec în curvie, pentru c s-a întip rit pecetea curveasc pe ei înc din pântecele mamei lor. Se g sesc acestea în Sfânta Scriptur , c ci toate prin câte trece mama, în vremea celor 9 luni de sarcin , fie bune, fie rele, se întip resc i în copil. Când va cre te mare, toate îi vor r s ri în cale.

Roadele curviei p rin ilor se v d, ca în oglind , în comportarea copiilor lor: fetele cu fusta scurt , sau cu buricul gol; b ie ii i b rba ii cu belciuge în urechi.

„Dar care din voi se roag când sunte i îns cinate: Doamne, d -mi un copil bun, cuminte, care s -ți slujească Ție; pentru Tine Doamne? Care din voi a i citit în timpul sarcinii Acatistul Maicii Domnului i alte c r i biserice ti? Voi zice i c n-ave i timp s v ruga i. Cere i la Maica Domnului i la Domnul Iisus Hristos i v vor da. Dac nu face i rele, v iese i copilul a a cum îl dori i.” Dac are cineva minte sigur va lua aminte i se va îndrepta.

.....

Dumnezeu vrea să-i ajute pe toți, dar nu toți primesc purtarea Sa de grijă. Așa se face că sunt oameni pe care n-au necazuri. Pe aceia i-a lepdat Dumnezeu.

Căci tiindu-le firea, precum că nu au leac și nu pricep nimic din ocârmuirea Sa, îi lasă în pace pe catele lor. Aceia sunt cei de care zice David în Psalmul 72, c: „*N-au nici o suferință până la moarte și s-au plini de sănătate; cu oamenii la osteneală nu iau parte, și nu sunt supuși la batjocură ca ceilalți oameni. Râd de toată lumea și grăiesc de sus. Iată, necredințioșii huzuresc în lumea aceasta și-i adună bogății*”. Așa că mulți din neștiință „râvnesc soarta (pe mântușia) necredințioșilor, vă zădărnicișii propășirea pe care o au”, dar când înțeleg „sfințitul pe care o au” - iar aceasta le vine numai când intră la „Altarul Domnului” - abia atunci nedumerirea li se împarte. Căci la Altarul Domnului, unde „se află ascunse toate comorile cunoștinței și ale înțelepciunii” (Coloseni 2, 2-3), în Iisus Hristos adică, ei află că „Pentru vicleșugul lor îi pune Dumnezeu pe care-i alunecoase și-i lasă să cadă în prăpastie și ajung la pustiire” (Ps. 72, 3-19).

Nu fericiți, așadar, pe cei care n-au necazuri în lumea aceasta. Căci, cunoscându-i Dumnezeu că n-au minte să-l înțeleagă voia, nu le mai rănduiește o ispită, în lumea aceasta, ci osândă în cealaltă. Iată de ce, Dumnezeu preamiosul și când osândește la iad tot milostiv se dovedește că, ca un mai înaintător din veci a toate, nu le trimite necazuri pe potrivă pe catelor lor, căci mândria lor, cea peste măsură de mare, nu răbdă nicidecum ispită prin umilință. Dimpotrivă, încercarea lui Dumnezeu de a-i spăla prin ispită cea furtivă de voie, lor li s-ar întoarce tocmai pe dos. Căci ei, iubind mai tare mândria și slava de artă a lumii acesteia decât smerenia și supunerea lui Dumnezeu, tocmită nebună a minții lor îi aruncă în deznădejde, din care fac cel mai mare și mai de pe urmă pe care în lumea aceasta: sinuciderea, sau omorârea de sine. Ori toate celelalte pe care ce le-ar putea face omul, adunate la un loc, sunt mai mici decât acesta singur. De aceea, din milostivire mai presus de înțelegere, pentru mulțimea neputinței lor, nu-i bagă Dumnezeu în cuptorul smereniei, căci nu pot să răbde, ci vor merge în osândă, dar nu în osândă cea mai mare, ca ucigașii de sine.

3.3 DESPRE LUPTA ÎMPOTRIVA PIEDICILOR DIN CALEA MÂNTUIRII

Capitolele 3.3 – 3.9 conțin fragmente din cartea - Părintele Arsenie Boca, *Fericirea de a cunoaște calea*, ed. Credința Stramosească, 2006

Pe o asemenea mărșă CALĂ, nimeni nu poate merge singur de nu va veni în obște Bisericii și să fie dus de mână, de mâna nevătărată a Mântuitorului, prin Preoții, ucenicii și văzuți în fiecare rând de oameni. Deci, în calea Duhului, nu poți merge fără ucenicie la duhovnic.

Mulțimea ispitelor, vicleniile potrivnicului nevăzut, războindu-ne prin lucrurile sau oamenii văzuți, oricând ar putea scoate pe ucenicul Domnului din calea mântuirii și să-l răstăcească, dacă duhovnicul n-ar avea meșteșugul, tăria și puterea de la Dumnezeu, ca să împroști mereu și strice lucrăturile potrivnicului.

Pricepem prin urmare că ucenicul sau credinciosul este dator cu ascultarea din dragoste către duhovnicul său, căci fără darul acestuia este cu neputință izbăvirea de necazuri și mântuirea. De aceea au zis Sfinții, cine vrea să se mântuiască cu întrebarea și călătorească. Aceasta pentru că oricine - luați aminte - care s-a hotărât să iasă din calea păcatelor, sau gălceava fără delegilor, se va trezi, deodată, că și se ridică împotriva trei vrăjmași: unul după altul: lumea, trupul și diavolul.

1) „LUMEA” este primul vrăjmaș și prima piedică în calea mântuirii. Prin „lume” se înțeleg oamenii necredincioși, lumea celor ce din toată viața s-au unit cu sfaturile dracilor, lumea pentru care nu s-a rugat Mântuitorul (Ioan 17, 9). E gura satului, gura vecinului și de multe ori gura și faptele celor din casă cu tine (Matei 10, 36). Oamenii aceștia ai lumii au o ciudată „rușine de a fi buni”. Bun tateea ta îi arde și se trudesce să te scoată de vină cu tot felul de ponoase.

Aceștia, sau lumea, îți iartă orice ticloșie ai face, oricât ai fi răpătat cu sufletul, dar nu te iartă nicidecum să le-o iei un pas înainte și să te faci mai bun. Lumea este veacul viclean (Galateni 1, 4), placul oamenilor (Efeseni 6, 6) și slava de artă (I Ioan 2, 16). Gura lumii grăiește te așteaptă pânitorului ei (I Ioan 5, 19), diavolul. De aceea avem poruncă: Nu iubi lumea, nici cele din lume: pofta trupului, pofta ochilor și trufia vieții, care nu sunt de la Tatăl (I Ioan 2, 15-16).

Cine vrea să biruiască prima piedică în calea mântuirii, „lumea”, are la îndemână aceste trei: **răbdarea, iertarea și rugăciunea.**

Cu **răbdarea** suntem datori, pentru că mai înainte de a veni la ostenele mântuirii sau la calea lui Dumnezeu fără ceașcă și noi ale „lumii”, înmulțim pe căte, și ne-am băgat datori iar acum trebuie să plătim cu durere cele ce le-am făcut atunci cu plăcere. Deci acum trebuie să plătim ale noastre cele de atunci, ca pentru răbdare să dobândim mântuirea de la Dumnezeu.

Pe urmă, cine vrea să biruiască „lumea” este dator cu **iertarea**, oricâte necazuri ar plăti de la oamenii lumii, ca unul ce te căfăraș și stău legați într-o robie străină, în întinericul necunoștinței de Dumnezeu și de ei înșiși. Iar în al treilea rând, cine biruiască lumea, **se roagă** Tatălui în ascuns sau în gând pentru orice fiu al lui Dumnezeu, oricât de rea purtare ar avea, și oricâte rele și-ar face.

Cci rbdarea rului, iertarea frailor i rugciunea în ascuns au putere înaintea lui Dumnezeu i pentru ele biruie El i schimb spre bine pe cel ce te necje te. Iar cu acestea, te-ai fcut pricin de mântuire pentru fratele t u din „lume”. Cci zice Scriptura: „*Pân la o vreme va r bda cel cu îndelung r bdare i pe urm i se va r spl ti lui cu bucurie...*”. „*Nebunul îns roag pe Dumnezeu s -l miluiasc ; dar venind mila nu o prime te, fiindc n-a venit precum a vrut el, ci precum Doctorul sufletelor a socotit c e de folos. i de aceea se face nesimitor i se tulbur i uneori se r zboie te aprins cu dracii, alteori hule te pe Dumnezeu; astfel, ar tându-se nemul umit, nu prime te decât bâta*”.

În rugciunea cu gândul s fii smerit, s -i aduci aminte de gre alele tale, i zi: „*Doamne, iart -i vorbele i mie faptele!*”! Cci asupra smereniei des vâr ite, vrjma ul nu poate nimic; i f când a a ori de câte ori împrejurarea o cere, dar i când nu o cere, cu ajutorul lui Dumnezeu, treci cu bine peste prima piedic a vrjma ului pe care i-o ridic prin fra ii t i din lume, mai slabi de înger.

Cine are darul s u „*Duhul dragostei, al r bdr ii i al gândului smerit*”, în vreme ce se lupt dup lege (II Timotei 2, 5), iar legea e dragostea, poate vedea lucruri minunate. A a de pild , noi nu tim tainele lui Dumnezeu, pe cine mântuie te din lume i pe cine osânde te:

- dac se va mântui cel ce se s lb t ce te asupra ta, atunci prin rbdarea ta, iertarea din inim (Matei 18, 35) i rugciunea ta îl va birui Dumnezeu, i cu smerenia ta va alunga dracii dintr-însul;

- dac , îns , fratele acela mai are de chinuit în robie str in sau î i va pierde sufletul, atunci la purtarea ta cea dup Dumnezeu r utatea lui va cre te i des vâr ite se va s lb t ci împotriva lui Dumnezeu.

2) „TRUPUL” cu firea lui stricat i cu iubirea de sine este al doilea vrjma sau piedica a doua.

Când diavolul, du manul cel mai înver unat al omului, se vede b tut la prima piedic , „lumea”, cea mai u oar ce o ridic în calea robilor lui Dumnezeu, le ridic piedica a doua, adic : propriul lor trup, cu firea lui stricat prin **viciile trupului i cu iubirea de sine**

Se tânguire trupul ca s te milostive ti de el, o tânguire viclean a stric ciunii, care nu trebuie ascultat ci scoas i firea fcut iar i curat . De aceea P rin ii i-au zis trupului: **vrjma milostiv i prieten viclean**. Trupul, n r vit în vremea negrijei de mântuire cu patimile i poftele care l-au desfrânat i l-au scos de sub conducerea min ii - sau au scos mintea de la conducere - se r scoal împotriva sufletului i se înt rât pân i împotriva lui Dumnezeu:

„Deoarece pofa c ronii este vr jm ie împotriva lui Dumnezeu, fiindc nu se supune legii lui Dumnezeu, i nici nu poate” (Romani 8, 7). A a se face c fiecare ducem un necredincios în spate, trupul de pe noi. De la starea asta i pân la a face trupul nostru s fie templu al Duhului Sfânt e de lupt , uneori toat via a.

Instinctul (sexual), ce exist în diferen a dintre b rbat i femeie, dac e ascultat, satisf cut, te împinge s rupi z gazul rânduiei i te îndeamn s ie i afar de cale, c ci pentru instinct, rânduiala e o tiranie. Instinctul rupe z gazul rânduiei i te îndeamn s ie i dintr-o ascultare care i se pare ca un lan , sau temni ; aceasta este situa ia de lupt între trup i suflet, între bine i r u, pe terenul min ii i inimii noastre.

Cu cât e ti mai luptat de acest instinct cu atât e ti mai r zvr tit. R d cina (r ului) este energia tinere ii care nu vrea s mearg pe o CALE mai presus de fire, i când e for at , atunci azvârle, începe s judece, critic , oc r te, cârte te cu nemul umire i a teapt b trâne ea. i tocmai aceast b trâne e, a teptat astfel, e a doua natur a n ravurilor de pân acolo, aceea i mare gre eal .

Firea trupului fiind surd , oarb i mut , nu te po i în elege cu el decât prin **osteneal i foame**. Iar acestea, conduse dup dreapta socoteal , nu d uneaz . Acestea îl îmblânzesc i-l fac supus lui Dumnezeu, acestea scot dracii poftii i ai mâniei din trup.

Foamea îmblânze te fiarele. Toat lupta aceasta, îns , nicidecum s nu se duc f r îndrumarea unui duhovnic iscusit, care tie m sura, trebuin a i putin a fiec ruia dup vârst , s n tatea r mas i dup t ria ispitelor - de i postul pe muli i-a f cut s n to i. A a cere dreapta socoteal . Cei ce s-au gr bit f r sfatul dreptei socoteli, to i au întârziat sau au pierdut.

Cealalt parte de piedic ce ne-o ridic vr jma ul în noi în ine e **iubirea de sine**, „primul pui al diavolului”, cum o numesc Sfin ii P rin i (Sfântul Maxim M rturisorul). Împotriva ei ne-a cerut Mântuitorul s ne hot râm pentru lep darea de sine, zicând: *Oricine voie te s vie dup Mine, s se lepede de sine, s - i ia crucea sa în fiecare zi i s -Mi urmeze Mie* (Luca 9, 23). Lucrul acesta îl poate face numai cel ce s-a desf cut din toat dragostea lumeasc i a str mutat puterea dragostei c tre Dumnezeu. Cu alte cuvinte: pe cel ce l-a ajutat Dumnezeu s ias din lan urile dinafar ale iubirii de lume, îi ajut s ias i din leg turile dinl untru ale iubirii de sine.

Ca s treci cu bine peste piedica a doua, a viciilor min ii, despre care credeai c e ti tu însu i, spore te Dumnezeu dragostea Sa pentru tine i spore te i dragostea ta de Dumnezeu pe m sura piedicii din cale.

Fiindc , într-adev r, pre uirea p tima a trupului, adic iubirea trupeasc de sine numai dragostea aprins a lui Dumnezeu o poate scoate, i des vârit s-o fac scrum, prin umilin ele cu care o arde.

Iat de ce, cu ajutorul dreptei socoteli, trebuie stins trupul, ve tejit floarea lui în lumea aceasta iar faptele lui omorâte (Romani 8,7).

„Cine va voi s - i mântuiasc sufletul, îl va pierde; iar cine- i va pierde sufletul s u pentru Mine i pentru Evanghelie, acela îl va mântui” (Marcu 8, 15). Sufletul are i el o parte p tima care atât s-a n r vit cu via a cea trupeasc , încât sufletul multor oameni n-ar mai vrea s le moar trupul, a a s-au învoit i s-au legat de tare cu pl cerea de lumea aceasta. Ar vrea s le fie via a ve nic în lumea aceasta. Sufletele acestea se pierd. Parc auzim cuvintele bogatului: „Acum, suflete, ai multe bun t i adunate pe mul i ani, m nânc , bea i te vesele te. Iar Dumnezeu i-a zis: Nebune! În această noapte voi cere de la tine sufletul t u. i cele ce ai preg tit ale cui vor fi? A a se întâmpl cu cel ce- i adun comori sie i i nu se îmbog e te în Dumnezeu.” (Luca 12, 19-20).

În elesul bog iei? Nu s r cia te mântuie te, nici bog ia nu te osânde te; i precum nici bog ia nu te mântuie te, a a nici s r cia nu te osânde te, ci precum ai sufletul i fa de bog ie i fa de s r cie. E ti s rac i zorit cu gândul dup avu ie, iat c nu te mântuie te s r cia. E ti bogat, dar desf cut cu inima de bog ia ta, iat c nu te primejduie te bog ia ta.

Deci, ca s ne mântuim trebuie s pierdem înclinarea sufletului cea lunecoas spre împ timirea cu lumea i trupul, care toate aici r mân. Sunt al ii care- i cur esc sufletul de patimi prin multe osteneli, c i sufletul are patimile lui: **p rerea de sine, slava de art , mândria**, iar când scap de aceste bucurii mincinoase i-i d ruie te Dumnezeu adev rate bucurii duhovnice ti se îndr gostesc de propriul lor suflet, c iat se face curat, i ei sunt înc în lumea aceasta. i sufletele acestea se sting i se pierd.

Bucuria neînfrânat , chiar pentru darurile cu adev rat duhovnice ti, te poate face s ui i c înc n-ai ie it cu totul din împ r ia ispitelor.

Sufletul care se mântuie te este acela care nu mai tr ie te pentru sine ci pentru Dumnezeu. Toat via a lui, toat dragostea lui e Dumnezeu, care îl face s uite de sine, iar când revine în lumea aceasta, se ur te pe sine.

3) „DIAVOLUL” e piedica a treia în calea întoarcerii noastre Acas . În calea mântuirii sau a întoarcerii Acas , mai d m de o piedic : de vr jma ul mântuirii - diavolul însu i, de puterea r ului în persoan . El, în mândria lui, nu poate r bda s fie b tut.

Dacă a fost bătut când se lupta cu noi din afară prin gura lumii, dacă a trebuit să fugă rușinat - după zece ani de lupte dintr-un trup și suflet, vine în persoană să se războiască cu noi, vine cu toate puterile dracilor și să ne dea război. De acum începe războiul cu mintea, războiul minții omului cu mintea cea viclenă, războiul nevzut, spre care să nu îndrăznească nimeni de n-a fost chemat de Dumnezeu. Atâta cât trebuie să ție și lupte oricine care vrea mântuirea, va afla când va fi cuvântul despre războaiele diavolului cu sufletul.

Deocamdat să ne mulțumim a tăcărăm asupra diavolului avem aceste 3:

- Numele Domnului, și Numele Maicii Domnului; despre care zice Sfântul Ioan Scărilor că: „*Armă mai tare în cer și pe pământ nu avem ca numele lui Dumnezeu*”.

- A doua armă împotriva diavolului este Sfânta Cruce (I Corinteni 1, 18). A întreba pe cei ce nu au Sfânta Cruce, cu ce semn vă apărați de diavol? N-au semn, că nu-i lasă diavolul să-l facă. Semnul Crucii îl numește Biserica: „*Armă nebăruită asupra diavolului, crucea Ta ne-ai dat-o nouă*”.

- Iar a treia apărare este smerenia sufletului, când în ceasul tulburării tale zici din adâncul inimii: „*Pentru că catele mele mă timesc acestea, Doamne, izbăve-te-mă de cel rău*”, și fii inimă bună către Dumnezeu, orice gânduri rele ai avea, mă luându-ți mintea. Vede Dumnezeu osteneala ta și nicidecum nu te va lăsa.

Fiind diavolul că **măncările, avuțiile și slava** sunt cele trei între care se frământă toate cele omenești, cu acestea a ispitit și pe Domnul în pustie ca doar-doară Îl va prăvăli și pe El în prăpastia pierzării, ca pe tot omul. Însă Iisus Hristos, întrupat în om adevărat, a băruit pe diavolul ca om, iar nu ca Dumnezeu; căci cu puterea de Dumnezeu, ca fulgerul l-a aruncat din ceruri.

Acum a vrea ca, de aici, să vă ridică puțin mintea la prețul pe care-l aveți voi, să vă ridică mintea la valoarea pe care o aveți îngropată în arina trupului vostru, și pe care, rogu-vă să o dezgropați și să o scoateți la lumină, ca să faceți lucrările lui Dumnezeu, ca să fiți odihniți, nu muncitori chinuitori (ai lui Dumnezeu).

„*Cel ce are poruncile Mele și le păzește pe ele, acela este care Mă iubește pe Mine; iar cel ce Mă iubește pe Mine va fi iubit de Tatăl Meu și-i voi iubi și Eu și Mă voi arăta lui. Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi pe el, și vom veni la el și loca-lă dănsul vom face*” (Ioan 14, 21,23). - E limpede.

Acum fraților, controlați-vă ce duh este în voi? Dacă vă este teamă să-l mărturisim pe Hristos, atunci sunteți fricoși din Apocalipsă. De aceea e trimis Duhul Sfânt, ca să ne tânguiască de frică.

ti i cui îi este fric ? Celui care are conștiința încărcată . Cum s-
ie im din fric ? -„*Dragii mei, folosiți-vă de cuvântul lui Iisus*”, „Lăua i Duh
Sfânt”. Duhul Sfânt este cel care te curăță și te păstrează atunci când ceri
iertare, că pe nimeni n-a refuzat Dumnezeu dacă omul s-a smerit. Lucrul
acesta se face în fața preotului. Veni în fața preotului (prin Taina Sfintei
Spovedanii) cere iertare de păcate! De la Iisus avem acest Duh Sfânt, dar
(noi, preoții) nu putem ierta păcatele celor ce nu ne-o cer, celor ce nu vin la
spovedanie. Nu putem ierta păcatele în absență; nu putem ierta păcatele
prin poartă. Când și s-au iertat păcatele în chip legal, așa cum e rânduiala
Bisericii, atunci ai ieșit din frică .

Acum altceva: Bogașii de seamă că sunt două duhuri: **Duhul lui
Dumnezeu și duhul satanei** - duhul mândriei și cel al părerii de sine, care
te ridică împotriva lui Dumnezeu. Dacă omul nu bagă de seamă, se
întâmplă că și cu o grădiniță se umple de mărșăniș, se umple de păcate. Și
atunci bietul om începe să se îmbolnăvească la suflet, la minte și se
apropie de doaga nebuniei. Aceasta-i „*binefacerea*” pe care i-o dau
păcatele.

Biserica e oprită să se ruga pentru cei ce cu voia lor s-au dat
satanei. Vede-i, omul în prostia lui vrea să fie al „*lui*” și zice: „*să fiu al...,
să mă ia...!*” și satana se folosește de omul prost. Nu vrea să-l încălce și de
păcate, că cu cât te lași mai mult, cu atât te trezești mai neputincios la
vreme de necaz. Și atunci, în loc să zici: „*Doamne, ajută-mă!*” îți umblă prin
cap gânduri să te omori, să te pierzi, să nu te mai poți scăpa (scoate) nici
sfântii lui Dumnezeu. „*Cheamă-mă pe Mine în ziua necazului tău și te voi
scoate în Mărei Proslăviri*” (Ps.49, 16). Nu mai chemați pe dracul, pe bat-
crucea, căci dacă tot pe el îl chemați, el vă va ajuta și tot el vă va aduce
risipă și moarte.

Potrivnicul (diavolul) e îngăduit să ispitească trupul și sufletul cu
păcerile patimilor: senzualitatea, lăcomia, luxul, slava de artă, ispita puterii
sau a măririi trecătoare, a mândriei sau aroganței, cu patima proprietății,
sau poate ispiti omul făcându-l să intre în contextul unei concepții de viață
diametral opuse Revelației. Toate patimile dezvăluie o concurență pe
bunurile lumii acesteia încât oamenii se vând unii pe alții dușmani de moarte
și ajung la crime și războaie.

Când cineva nu e liber de păcat, să nu pună vina pe altcineva. Să
nu pună vina nici pe stat și nici pe împrejurări, ci pe sine însuși, pe lipsa
tăriei sale în credință, pe lipsa dragostei sale față de Dumnezeu. Că
întotdeauna, cei ce au trăit în păcat au pus vina pe alții. Aceștia s-au mereu
cu cârteala pe buze.

A-ți fi viața mai curată, a te elibera de păcat, o poți face în orice
vreme. Nu te oprește nimeni, creștine, să te faci mai bună, mai curată, mai
cuminte și cu minte!

„Odat oamenii l s-au plâns lui Dumnezeu c tare o duc greu cu necazurile, cu lipsurile i cu p catele. - Drept a i spus fiilor c o duce i greu cu p catele. Deci dac o duce i greu cu ele, nu le mai face !” Omul se roag de Dumnezeu s -l scape de necazuri, iar Dumnezeu se roag de om s - i schimbe purt rile. Socoti i i voi, care de cine s asculte întâi? Toate necazurile noastre, noi ni le-am pricinuit cu p catele noastre i ele sunt urm ri i plat îndesat pentru p cate; i asta pân vom în elege pentru ce ne vin i ne iau de nas, ca s ne s tur m odat de ele.

Ceea ce urmareste Dumnezeu în tot chipul, e mântuirea sau întoarcerea noastr duhovniceasc spre El i Acas , chiar dac mai r mânem i în viața aceasta. Oamenii îns , legați în ne tiință, scurtți la minte i slabi în credință, urm resc viața p mântesc , i toat mândnirea lor e pentru trup (Sirah 41,14). „*Cel ce nu prime te necazurile care îl dep rteaz de patimi, acela fug de ceea ce nu trebuie s fug*”. Drept aceea, pân nu vom ajunge de aceea i p rere cu Dumnezeu despre viața noastr p mântesc , precum i despre cealalt , de pe celalalt t râm, nu vom avea lini te în suflet, nici unii cu altii, nici s n tate în trup i nici în orânduirea omeneasc . Trebuie s ne plec m înțelepciunii atot tiutoare a lui Dumnezeu, Care, în tot ce face, numai bine face, ori pricepem aceasta, ori n-o pricepem. Când ne plec m capul i vrem i noi ce a vrut Dumnezeu, în clipa aceea c p t m lini tea sufletului orice ar fi dat peste zilele noastre. C ci El e St pânul vieții i al morții, de El ascult zidirea i de El se teme

3.4. DESPRE R ZBOAIE I ÎNȚELEPCIUNEA OMENEASC

Când nu mai r spund oamenii la chemarea dragostei lui Dumnezeu, dau de asprimea drept ții Sale, c ci spre pedepsirea r ut ții îng duie r zboaiele. Atunci viața oricui se afl în primejdie de moarte i a celor de acas , i a celor de pe fronturi. S cercet m, între marginile îng duite, pricina aceasta, care pe multi îi spal în iroaie de lacrimi:

1. Gândul de ajutor în darea r spusului e voința lui Dumnezeu ca toți oamenii s se mântuiasc i la cunostința adev rului s vie. Drept aceea, Dumnezeu, Cel milostiv întru drept ții, pe cei neb g tori de seam sau potrivnici - dar totu i oameni cumsecade – abia sub starea de primejdie îi înduplec s vrea i ei ce vrea Dumnezeu, adic mântuirea, singurul lucru cu adevarat de trebuință.

2. Al doilea gând de ajutor e s primim de mai înainte ca bun ceea ce orânduie te i face Dumnezeu i s ne bucur m de hot rârea Lui, tiind c nimic nu se întâmpl f r voia lui Dumnezeu, chiar dac nu pricepem aceasta.

3. Iar gândul al treilea e c în suferințe f r de voie s-au mântuit cuvio ii, tot a a i în suferințele r zboaielor mult mai mulți se mântuiesc pe fronturi, decât s-ar fi mântuit acas . Obi nuit, lumea crede c mor în r zboaie cei r i i scap cei buni. Este i nu este a a, pentru c numai singur Dumnezeu știe și ține socoteala fiec ruia. Unul din sfinți a zis: „Caprele, eu sunt, iar oile, Dumnezeu le tie.” Pe urm numai Dumnezeu singur tie – i precum tie i face - dac pentru cineva e mai de folos viața sau mai mult îi folose te mutarea din viața aceasta. Apoi Dumnezeu, în atotputernicia Sa, folose te i pe cei r i, pe necredincio i, pe cei f r de nici un Dumnezeu, chiar i pe draci îi îng duie, ca printr-în ii s aduc la mântuire pe cei de mântuit.

A a bun oar , cineva, înc rcat de p cate, cum l-au pov țuit cei trei vrajma i ai s i, ajunge la strâmtoare i nevoie mare; acestea îi mai topesc trupul, îi mai subțiaz mintea, i a a d de Dumnezeu, ca de singura sc pare a sa din primejdie, i acum se roag lui Dumnezeu pentru prima dat i poate ca niciodat . Deci, cu prilejul târcoalelor morții în jurul vieții sale, Dumnezeu în atot tiința Sa, v zându-l c s-a îndreptat pe calea bun pentru toate zilele lui pe care le-ar mai avea dac ar fi cuminte, în chip nev zut i minunat îl scap de moarte sigur . Dac îns îl tie c mai târziu va avea o poc ință și mai bun , îl va mai îng dui printre mai multe i grele primejdii, sc pându-l din fiecare - c ci necazurile spal petele p catelor de pe haina noastr nev zut - i mai târziu îl scoate din topitoarea suferințelor, fie spre viața cea f r de trup, fie întorcându-l spre viața p mântesc , ca pe un înțeleptit.

Pe cei ce îns n-au statornicie în bine, ci iar i s-ar întoarce la rele, uitând f g duința ce au f cut-o la strâmtoare, pe unii îi scoate din viața cea de art , atunci când – dupa tiința lui Dumnezeu - au ajuns la cea mai bun poc ință din viața lor, ca în aceea s se socoteasc în vecii f r de sfâr it. Ace tia a a-s mai de câ tig pentru mântuire, primindu-i Dumnezeu cu cât de cât poc ință. Pe cei ce, trecuți prin suferință, au câ tigat înt rire i statornicie spre bine, i printr-în ii tie Dumnezeu c ar dobândi mântuirea i a altora, pe ace tia îi scap i-l întoarce iar i acas . De cumva iar i se dedau stric ciunii i îngr m dirii de p cate, iara i îi cheam la coal . i a a face, de câte ori trebuie i cu toți câți trebuie.

Cu cei r i i, dupa tiința lui Dumnezeu, f r de întoarcere, printre alte ne tiute taine are i aceste dou socoteli:

1. Sau îi pierde în grab , în chip n praznic, ca s nu- i mai înmulțesc relele i a a mai u or s se osândeasc ;
2. Sau c , prin r utatea lor, vrea s r spl teasc , s isp easc , s întoarc sau s mântuiasc pe unii din cei de acas , mai z bavnici la poc ință, sau înd r tnici la sfatul i rug mintea celor buni.

Iar pe al treilea fel de oameni, pe cei buni, prin darul lui Dumnezeu, îi scoate din viața cea de art :

- fie tiindu-i că ar avea să cadă mai târziu, tinzându-și la fărâșele mâinilor lor, și a-și îngreunează sau chiar își pierd mântuirea, de aceea îi cheamă mai devreme, până nu schimbă în răutate, nerăutatea lor;

- fie că, plămăduți fiind de Dumnezeu, și-a pus la încercare și i-a aflat Lui-și vrednici precum scrie: Înțelepciunea lui Solomon, cap. 3:

1. *Sufletele dreptilor sunt în mâna lui Dumnezeu și nu se va atinge de dănselor munca.*

2. *Părușă-și în ochii celor nepricepuți că dreptii sunt morți cu desigur și ireală irea lor din lume e o mare pedeapsă .*

3. *și mergerea lor de la noi sfârșită, iar ei sunt în pace.*

4. *Chiar dacă în fața oamenilor au îndurat munci, nădejdea lor e plină de nemurire.*

5. *și puștin fiind pedeșiți, mare răsplătire vor primi, că Dumnezeu și-a cercat pe dânsii și și-a aflat Lui-și vrednici.*

6. *Ca aurul în topitoare, și și-a lămurit și ca pe o jertfă de ardere întreagă , și și-a primit.*

7. *Strălucirile vor în ziua răsplătirii.*

Iar dacă sunt câte unii răfără leac și nu pot ține nimic din necazurile oamenilor, trebuie că și-a lăsat Dumnezeu și-l lasă să se descurce în rele, ca să și ia osândă veșnică , precum și-a spus în cele pentru Saul.

O altă taină a lui Dumnezeu e și aceasta. Nu pedepsește toată răutatea tuturor, aici și numai de câțiva; precum nici nu slăvește bunătatea tuturor, aici și numai de câțiva. Că dacă ar face așa, atunci și oamenii ar face binele de frică ; mântuirea ar fi de milă , iar nu o faptă a libertății și a dragostei. Apoi, dacă repede ar pedepsi toată răutatea, Dumnezeu ar fi un fricos, un neputincios, micșinat la om și omenească , sau cel mult îngerească , și ar da să înțelegem că se teme de răutate și și-aprins până la răutate, cum fac oamenii. Că tocmai pe faptul că îngăduie răutăților și și face de cap, și-l lasă pe oameni neînfricați de pedeapsă în praznic , ne dovedește atotputernicia Sa, veșnic liniștită asupra răutății, atotputernicie sub ocrotirea că reia, prin virtutea credinței, și și liniștită și noi primind palmele și și sculările răutății ca pe niște măruri ale neputinței aceluia în fața atotputerniciei lui Dumnezeu, Care ne întinde-te cu liniștea Sa.

Că nu pedepsește răutatea numai de câțiva, cu aceasta și și întinde (răutatea și) ispită puternică , și și descurce și ea spre pedeapsă sigură în ziua judecării. Iar dacă , totuși, uneori pedepsește în praznic vreodată răutatea, o face ca să și mai pună frâu răutatei și și între oameni, și și mai ales ca să și nu scadă în credință începătorii și și nu se piardă cunoștința răsplătirii după fapte.

Deci, ori c r splate te, ori c nu r splate te, fie binele, fie r ul, acela i lucru dovede te: c vine o r splat sigur i ve nic , i c biruie te binele asupra r ut ții. Apoi, prin r bdarea multora ne tiuți de oameni, atotputernicia i dreptatea lui Dumnezeu sf râm mereu porțile iadului, cu puterea Bisericii v zute i nev zute.

Iat de ce toat grija i rug ciunea s ne fie, s -i primeasc Dumnezeu în loca urile dreptilor pe cei ce ne-o iau înainte, sc pând cu orânduire dumnezeiasc din învelitoarea vieții celei de arte. Unul dintre slujitorii lui Dumnezeu, tânguindu-se de îngustimea vederii i strâmtimea credinței oamenilor, c socotesc numai cele de aici, zice c : „**Oricât ni s-ar p rea de neobi nuit, dar adev rul acesta r mâne, c ne-a trimis Dumnezeu în lumea aceasta, ca s înv țăm a ne lep da de ea i s o c ut m pe cea adevarat**”.

Pentru iubitorii de Dumnezeu nu este durere, nu este primejdie - afar de p cat - i nu este moarte, ei trebuie fericiți i urmați cu aceea i lep dare de sine i de viață, oricând vremea ne-ar cere-o.

3.5. DESPRE M RTURISIREA I ISP IREA P CATELOR

M rturisirea i isp irea p catelor - sunt lucruri diferite. Iat cum avem p catele:

1. - unele m rturisite, adic spuse înaintea lui Dumnezeu, sub patrafir la preotul duhovnic, i altele nem rturisite. Pentru p catele m rturisite c p t m canonul de poc in . De obicei canonul sau pocania e chiar leacul p catului aceluia. i fiindc cuprinde într-însul o osteneal oarecare, fie pentru trup, fie pentru suflet, osteneala aceasta se nume te isp ire; iar fiindc pe tine te mustr cugetul i de aceea ai alergat la spovedanie s cape i lini tire, sigur c vei primi cu bucurie i pocania (canonul). De aceea aceast osteneal dup care ai venit de bun voie, se cheam isp irea de bun voie.

Mul i v-a i m rturisit p catele voastre i totu i cugetul v mustr . Oare de ce? De aceea, c ori nu a i primit leacul dup m rimea r nii, ori c l-a i primit, dar nu l-a i f cut. i v mai mustr cugetul chiar i dup ce a i împlinit toat poc in a i dup ce ve i fi isp it p catul acela, pentru c mai sunt i p cate nem rturisite, i pân ce nu le ve i m rturisi pe toate i nu ve i isp i de bun voie toate, nu ve i putea avea pace cu pârl ul vostru. C ci cugetul nostru când ne mustr pentru p catele noastre, s ti i c e glasul lui Dumnezeu în noi. Dacă noi am fi cum trebuie, glasul acesta al lui Dumnezeu în noi ne-ar înv a tainele lui Dumnezeu i ne-ar r pi în Rai înc pe p mânt fiind, dar nu poate de mul imea i de greutatea p catelor noastre. De aceea ne tot mustr .

Cugetul e veriga lui Dumnezeu și de Dumnezeu pus în noi, de care așaga Dumnezeu mila Sa și ne atrage la Sine. Ne-ar cuprinde Dumnezeu cu totul și ne-ar înmbrăca în lumină, însă nu găsește în noi loc curat de care să ne cuprindă decât această singură verigă. Nu tânjim noi spre Dumnezeu, cum tânjește Dumnezeu spre noi. Pe noi dragostea lui Dumnezeu ne arde. Până când încercăm mai puțin să ne desfacem de ele, dragostea lui Dumnezeu spre noi nu este foc arzător, iar apucându-ne de ispășirea păcatelor, ni se face bucurie și pace și lumină dumnezeiască. Dragostea arde relele. Fericit e cine o are!

2. - Cu păcatele nemrturisite are Dumnezeu altă socoteală; tot socoteală milostivă, însă pe noi ne ustură. Fiind Dumnezeu răstăgănată noastră, nu ne lasă să rămânem în întunericul necunoștinței, ci ne trimite necazuri sau pocănie (canon) fără voie. Asta-i ispășirea de nevoie: dureri, pagube, vrajbe, tulburări, copii slabi și orice altă suferință care ne îndoaie cerbicia.

Ispășirea de nevoie e, de obicei, mai aspră decât ispășirea de bunăvoie, pentru că păcatele nemrturisite sunt mai grele decât cele mrturisite. Cu toate acestea, tu, în neștiință, te poți împotrivi rănduiriilor lui Dumnezeu și ceea ce îți trimite Dumnezeu spre ispășire să strici și să întorci spre mai mare osândă, căci toate le poate Dumnezeu fără tine dar ca să te mântuiască din lumea aceasta nu vrea fără tine.

Hotărâvi astăzi și mrturisiți-vă și cele nemrturisite ale voastre cad; acelea-s verigile diavolului în care îți prinde el cârligele. Luați seama că dacă nu vom rupe de la noi lucrurile diavolului, nu vom scăpa de ghearele iadului. Aceasta-i mâna neagră a satanei care ne ia de minte și nu ne îndreptămează, ba, dimpotrivă, sălovim cu ochi milostiva mână a lui Dumnezeu.

Îndată după mrturisirea omului, vine de la Dumnezeu iertarea vinovăției: „*i Domnul a ridicat (acum) p. catul de deasupra ta - zise Nathan - i tu nu vei muri*”. Înțelegem de aici, că atâtă vreme cât ținem păcatele nemrturisite, ascunse cu voia, atâtă vreme atârnam pedeapsa lor asupra noastră, ca o sabie care stă să cadă peste viața noastră. De îndată însă ce mrturisim păcatele și vinovăția, primejdia morții o înlătură Dumnezeu de deasupra noastră.

Ispășirea păcatelor

E bine să luăm aminte însă și mrturia prorocului David, precum că îndată după mrturisirea păcatelor la preot, Dumnezeu ridică pedeapsa păcatului, totuși ispășirea o faci, și de multe ori înduri încercări ani de zile în viață. Să fim în ele: ispășirea nu-i pedeapsă, ci coală, lumină la minte și milă de la Dumnezeu. Care suferință e? De n-ar avea, n-am învăța nimic.

Precum pl cerea e dasc lul p catelor, a a durerea e dasc lul în elepciunii, iar din odihn înc n-a ie it ceva de folos.

Asta e legea nestr mutat a drept ții lui Dumnezeu, care aduce peste capul t u ce ai adus i tu peste capul aproapelui t u. Ce-ai facut, ți se va face; ce-ai zis, ți se va zice; cu ce încarci pe altul, ai s duci i tu.

Când dreptatea lui Dumnezeu se întoarce asupra noastr , a sosit vremea de plat sau isp irea. Isp irea nu e o pedeaps de la Dumnezeu ci o înțelepțire, o îndreptare mai aspr . Iar fiindc dreptatea lui Dumnezeu mereu ține cump na între fapt i r splat , putem vorbi chiar de legea isp irii, ca de-o lege milostiv prin care ne cur țim de petele faptelor rele. În vremea isp irii, când vin asupra noastr strămtor rile, daca le r bd m de bun voie, neumblând cu ocolirea, atunci ne ajut Dumnezeu, iar nevrând s primim cele ce vin peste noi neînțelegându-le, nu ne ajut Dumnezeu, de i ar fi vrut.

Toat slujba aceasta a l muririi ucenicului în ale duhului, în ale acelor nev zute legi, de unde vin peste oameni toate cele v zute, n-o poate face decât duhovnicul, c ruia i s-a dat me te ugul, cuno tința i puterea ca s ajute omului, s vrea i el leacul ce i-l vrea Dumnezeu.

Dumnezeu ne iart u or, îns noi, fiind u uratici cu firea i scurti de minte, trebuie s câ tig m iertarea lui Dumnezeu, cu osteneal sau cu nevoință mult . Vinov ția ne-o iart Dumnezeu, îndat dupa m rturisire. Cu n ravul p catului îns , trebuie s ne lupt m noi, uneori, toat viața. Aceast vreme de am r ciune, care ne învață minte ca s nu ne mai întoarcem la cele dintâi, e chiar vremea isp irii. C ci isp irea ne învață cel mai bine calea lui Dumnezeu. S nu uit m îns , c una e isp irea omului care s-a m rturisit i alta e isp irea omului care nu s-a m rturisit. Unul e luminat la minte, lini tit i câstig din nou nevinov ția; celalalt e întunecat, înd r tnic i mai r u se afund . Unul e ascult tor de duhovnic, asta-i u ureaz isp irea (r bdarea încerc rilor); cel lalt nu ascult de nimeni, ceea ce-i face îndreptarea cu neputință.

Totu i, de ce îng duie Dumnezeu a a palme în calea dreptului? Pentru c nu este alt cale de sfințire i pentru c înaintea lui Dumnezeu nici cerul nu este destul de curat (Iov 15, 15), iar sfințire f r umilire nu exist . Nou , celor p c to i i grei la pricepere, numai pe calea oc rilor ne aducem aminte de p catele noastre tiute sau uitate, ca s ni le cunoa tem i s ni le m rturisim. Dac ne-am cunoa te cât suntem de p c to i, ne-ar fi mult mai u oar isp irea, dar dac nu ne cunoa tem p catele, ni se pare, în ochii no tri, c suntem drepti i nu r bd m cele ce vin peste noi, cu rânduiala lui Dumnezeu.

Drept aceea, când auzi pe oricine f cându-te tob de oc ri i blesteme, nu te pripi cu mintea i nu s ri cu gura, r spunzându-i cum nu trebuie, ci zi ca David: „*Pentru p catele mele, Domnul i-a poruncit s m blesteme, dar pentru n p stuirea oc rii, va avea Dumnezeu mil de mine*”.

S zicem c , dup p rerea ta, ai avea o viață bun , dupa voia lui Dumnezeu, soție i mam cumsecade, i totu i, a a din senin, la o întâmplare oarecare, un vecin, sau propriul t u copil sau soț s -ți ard obrazul zvârlindu-ți vorbe grele: pr p dito, uciga o, hoațo... iar tu, ne tiindu-te de vin cu nici una din acestea, i nepricepând ce se lucreaz la mijloc, se poate întâmpla s sari ca mu cat de arpe, cu i mai grele vorbe, ap rându-te i îndreptându-te, iar pe cel ce te cearc , ap sându-l, ucigându-l cu mânia.

Nu e bine, nu te gr bi, ci socote te precum trebuie: poate c nu ți-ai m rturisit asupra ta vreo gre eal mai veche, cu propriul t u soț, iar soțul t u îți aduce aminte acum, într-un uvoi de mânie, f r s tie c p catul r bufne te odat , oricât uitare s-ar fi a ternut peste el. Poate c i copilul strig în ocara sa vreun p cat de-al parinților, de care (copilul) trebuie cruțat, fie cu fapta, fie cu gândul. Poate c , pentru vreun gând r u asupra vieții sale, el, la vreme îți aduce aminte, sub form de necuviință, gre eala ce era s o faci asupra lui. Uitase i s ți le m rturise ti, s te dezlegi de vina lor i, iat , ți se aduc aminte. C prin cei mai apropiați primim arsurile cele mai cur țiitoare, tiut fiind c nu este nedreptate la Dumnezeu. Iar pe de alt parte, poate ca puține zile mai avem i, din îng duirea lui Dumnezeu, se r stesc la noi cei ce ne-au îndemnat la p cate (diavolii), i, prin vreo oarecare gur slab , ne strig pe înțeles vinov țiile noastre, pe care înc m rturisirea i lacrimile noastre nu le-au ters din potloagele lor.

Drept aceea, cu lumina cuno tinței fiind, în necazuri bucurați-v ! C ci celui l murit în c ile lui Dumnezeu, tot ce i se întâmpl , spre mai mult lumin i se face, ori pricepem, ori nu pricepem aceasta. Grija noastr s fie de a nu strica ce ne tocmete Dumnezeu.

Deci de unde începe sl b nogirea omului ?

De la socoteala trufa a min ii. l se pare ei c e mai bine s nu se conduc dup poruncile lui Dumnezeu, ci dup capul ei, mai bine zis dup p cat. Iar p catul d cu omul drept în plata p catului cum ai da cu oi tea-n gard. Tot minte slab dovedesc i aceia ce nu vor s vie la tergera p catelor; aceia n-au ce a tepta t m duirea bolilor. Ajut doctorii, dar min ii îi ajut Dumnezeu. Dac oamenii i-ar potrivi purt rile dup poruncile lui Dumnezeu, care sunt poruncile firii, i n-ar face din legi f r delegi, ar ocoli, ar preveni toate pacostele necazurilor; dar a a, drept în ele- i sparg capul; i apoi umbl plângând...

Oare de ce vin oamenii a a de în sil la spovedit ?

Fiindc tiu c li se cere lep darea de p cate; ori lor le plac mai mult p catele decât înfrânarea de la ele. Toat tinere ea ta o dai dracului, i vezi pe urm c ai ales r u. Dar întrebare dac - i mai r mân zile s le dai lui Dumnezeu i întrebare dac - i mai prime te o gr mad de hâmburi, în loc de un vas frumos, cum puteai s fii. Aspre vorbe. sta e r spunsul la întrebarea de ce nu vin oamenii la spovedanie în prim vara i vara vie ii lor: î i dau vloga s-o sug arpele !

Alt pricin care te împiedic de la spovedanie e c judeci preo ii;

E ti nemul umit de preot; - iar de care-ai fi mul umit i-e fric . La unul nu te las p catele lui, la altul nu te las p catele tale. Orice duhovnic - indiferent de bog ia, s r cia, cultura mai pu in , sau chiar i s r cia moral - este reprezentantul lui Dumnezeu, trimisul lui Dumnezeu, i credincio ii n-au nici un motiv de a-l ocoli.

F r darul minunilor între oameni ne putem mântui, dar far darul preo ilor, al iert rii p catelor, nimeni nu se mântuie te. Ce n-a dezlegat preotul pe p mânt, a a r mâne: nedezlegat i în Cer. i preotul nu te poate dezlega dac nu vîi s - i m rturise ti p catele, dac nu- i dai silin a de-a te dezlega de n ravurile tale rele.

Iertarea p catelor nu înseamn c le spovede ti mereu i le iei de la cap t - c iar i le vei spovedi. Cre tinismul mai e i chestiune de refacere a voin ei. Ne trebuie bun voin a voastr - ca s-o facem voin si t rie de caracter. Nu-i suficient pentru o adev rat poc inta nici p rerea de r u pentru p catele f cute, nici p r sirea lor ci este de neaparat trebuinț i **M rturisirea p catelor i practicarea poruncilor.** Cele mai importante în privinta Spovedaniei sunt condițiile iert rii p catelor:

- p rerea de r u pentru aceste p cate i hot rârea de a nu le mai repeta;
- 1m rturisirea s fie sincer i complet iar preotul s dea dezlegarea p catelor;
- împlinirea canonului (epitimiei) primit de la duhovnic.

M i, eu iubesc pe aceia care se spovedesc de ase ori pe an: câte o dat în cele dou posturi mici (ale Sfintei Marii i ale Sf. Ap. Petru i Pavel) i de câte dou ori în cele dou posturi mari. Pe aceia eu îi iubesc.

Prin urmare, s v poc ii i s nu mai p c tui i. S alerga i la spovedanie curat i la Sfânta Împ rt anie, c ci altfel nu vine ocrotirea lui Dumnezeu asupra voastr i asupra avutului vostru. Nu uita i îns , c postul este poarta, iar patrafirul este u a. Iar, cu acestea, vine ocrotirea vie a lui Dumnezeu, f r de care nu putem face nimic. «*M rturisi-voi Domnului f r delegea mea i îndat a ridicat pedeapsa p catului meu*» (Psalm 31).

3.6. DESPRE M SURA DARULUI - TALANTULUI DE SUS

„Cine nu se leapă de sine, nu poate să vină după Mine” (Luca 9, 23). Cine nu poate să întrebe și nu se poate pleca sfatului unui părinte duhovnicesc, sau nici măcar nu-l caută, nu-L găsește pe Iisus.

Dacă totuși vrea să se încredințeze urma lui Dumnezeu, fiind înșelată cu inima și mintea întinate de mândrie și păcate de sine, deși de încredințarea ei. De aceea s-au rânduiește duhovnicii, să cumpără neascădușurile ce străbat prin oameni, să cunoască sursele fiecărui păcat, și încotro îl înclină cumpăna.

Încă de mult mărturisirea Proorocului Iordanului că: „Nu poate un om să ia nimic, dacă nu i s-a dat lui din Cer” (Ioan 3, 27). Dar tot așa a zis și cei în eliași. Cum să prindem în eliașii de găta? Foarte ușor de prins. Cei ce cu adevărat au darul de la Dumnezeu, vin la duhovnic să întrebe, pe când cei în eliași nu vor să vină și se încredințează mai presus de orice. Ei nu mai știu că fără smerenie nu dai de Dumnezeu, ci de încredințarea lor; fără întrebare, nu intri pe poartă și sari pe aiurea și cu tâlharii te socotești. Răvna fără întrebare și păcatele (de sine) saramură.

„În puterea darului ce mi s-a dat, spun oricui, care este între voi, să nu năzuiesc mai sus decât i se cuvine să năzuiesc, ci să cugete cumpănit, fiecare, precum Dumnezeu i-a împărțit măsura credinței.” (Romani 12, 3).

În fiecare păcat a închis Dumnezeu chemarea către tot rostul și lucrul, pe care, la vreme, le va avea între oameni. Astfel: Efeseni, cap. 4: „11. El a dat pe unii ca să fie Apostoli, pe alții Prooroci, pe alții binevestitori, pe alții păstori și învățători.”

El unește cele înverșurate, El ne măsoară darul, El ne cheamă la lucrul în viață, El pe fiecare în parte ne ajută - dacă nu uităm să-L chemăm - iar spre desvârșirea obștei, El luminează slujitorii.

Sunt, între cei trimiși de Dumnezeu, și oameni ce au darul să vadă dincolo de zare, să audă graiuri și cuvinte mai presus de fire. Dar aceștia la vreme de mare însemnătate pentru ei, când li se deschide ochiul vederii și urechile auzirii celor de dincolo, să nu întârzie a căuta povăruirea unui duhovnic, ce are să le ferească inima și mintea de bucurie străină, și care îi va ocroti cu dulcimea smereniei.

Că dacă nu fac așa, cu tot darul de sus, pot cădea pradă încredințării. Iată cum: Darurile lui Dumnezeu ascunse întru noi, noi nu le ținem dar satana le vede, și, ca un tâlhar vicelan, pândăte vremea darului de sus să se deschidă în viața noastră, și de nu-l va afla acoperit de smerenie și drept socoteal, vașterel, ca pe un jgheab, pustiirile lui pe față și lui Dumnezeu.

Deci, de i-a dat Dumnezeu un dar, asigur -l cu întrebarea i ocrote te-l cu smerenia, i cu atât mai vârtos nu ie i din sfatul unuia dintre neb ga ii în seam slujitori ai lui Dumnezeu. „Cu cât e ti mai mare, mai mult te smere te, i înaintea Domnului vei afla Har”, zice în eleptul (Sirah 3, 18). C ci de n-ai îndemânarea aceasta, atunci darului vederii tale i se va ar ta un hristos mincinos i urechilor tale le va gr i satana, care se va da pe sine „Hristos” i te va am gi des vâr it.

Iat pe scurt pricinile pentru care Predania Bisericii r s ritene se fere te de vedenii i- i fere te i fiii, întrucât acestea nu sunt neap rat trebuitoare mântuirii, i, des vâr irea la care suntem chema i, las în urm orice vedenie.

.....
În fiecare om este închis o m sur a lui, dup cum ne asigur i Sfântul Pavel (Romani 12, 3), peste aceasta s nu treac nimeni, dar nici s nu se leneveasc nimeni s-o ajung . Ar tarea i împlinirea în firea noastr a tuturor darurilor na terii noastre de sus, din Duhul Sfânt, e ceea ce numim des vâr irea cea la m sura fiec rui ins. Fiecare e înzestrat i trimis s îplineasc un rost al lui Dumnezeu între oameni. Dezvelirea i în elegerea acestui rost sau destin, ascuns în noi, în fiecare, dup atot tiin a de mai înainte (Romani 8, 29) a lui Dumnezeu, nu poate fi dezgropat f r cuno tin a i luarea aminte a unui duhovnic iscusit, care are grija i me te ugul s înl ture din tine voia ta cea nepriceput , ca s poat avea loc voia cea bun a lui Dumnezeu, care este ascuns în tine. Duhovnicul, sau stare ul, ajut i dezv luie toate inten iile lui Dumnezeu din fiii s i, d ruite lor dup m sura credin ei ce vor avea s-o aib .

De aceea to i nevoitorii trebuie s - i g seasc duhovnic, deoarece în cele duhovnice ti tot ce nu e din pov uire orânduit i sub ocrotirea smereniei, duce la în elare i la mai mare r t cire, decât îns i patimile. „Prin tiin a lui, dreptul, sluga Mea, va îndrepta pe mul i” (Isaia 53, 11).

Prin acea prietenie a lui (a duhovnicului) cu Dumnezeu, despre care nu ne mai tocim, el va întoarce sau va atrage voia omului la voia lui Dumnezeu, vrând i tu, ce vrea Dumnezeu. Atunci va fi în noi ascultarea care era în Hristos Iisus (Filipeni 2, 8), i dreptul, sluga lui Dumnezeu, va întoarce dragostea omului la dragostea lui Dumnezeu, iubind i tu ce iube te Dumnezeu; atunci va fi în noi sim irea care era în Iisus (Filipeni 2, 5). Duhovnicul va întoarce i mintea noastr de la atâta umblare pustie în afar , i o va face scaun al lui Hristos-Dumnezeu, în care sunt ascunse toate comorile cuno tin ei i ale în elepciunii (Coloseni 2, 3).

La aceste st ri îns nimeni s nu încerce s ajung singur, c ci nu va ajunge, sau va ajunge r u. Toate darurile închise în destinul nostru sunt îngr dite cu suferin e i numai la atâtea daruri ajungem, prin cât mul ime de suferin e putem r zbi cu bucurie.

Numai atâta bine putem face, cât suferin putem ridica de pe cel în suferință. Numai atâta mângâiere putem aduce printre oameni, câtă am ruciune putem să bem în locul celor ce vrem să-l mângâiem. Atâta strălucire va arăta iubirea de Dumnezeu și de oameni în noi, sau atât de puternice vor fi mila și adevărul în noi, cât să văpaie de urz înfruntăm bucuria și pentru Dumnezeu și oameni. Și așa mai departe.

Convertirea talentelor este un mare talent. Înzestrările lui Dumnezeu nu sunt date ca simple ornamente de care să ne bucurăm numai noi.

Când și-a găsit Dumnezeu vreo treabă pentru Împărăția Sa între oameni, ai isprăvit toate obligațiile lumii... Cel mai frumos dar pe care îl putem face lui Dumnezeu este să ne dăruim Lui, pe noi înșine, toată viața... Creștinismul nu e numai o afacere de duminică, ci e o strădanie de toate zilele.

E bine de știut și aceea că darurile lui Dumnezeu dau o mare putere de a suferi, cu seninătate, orice potrivnicie în calea darului, și răbdându-le cu liniște, toate piedicile cad pe rând, printr-o nevăzută rânduială dumnezeiască.

Un destin în eles

Pribegim mulți ani în viața noastră murim un rost în lume. Unii pribegesc fără rost, fără întărire. Alții îl căutăm toată viața fără să-l găsim sau fără să-l găsim.

În alegerea prin destin, rosturile pe care le-a ascuns Dumnezeu în viața fiecărui om și pe care omul trebuie să le descopere la rândul său între oameni. În fiecare însă este și o intenție a lui Dumnezeu, care prin om trebuie să devină creație.

În creștinism omul este ridicat până la cinstea de colaborator al lui Dumnezeu, iar această colaborare e destinul. Talentele (talentele) - sunt înzestrările acestei colaborări ale lui Dumnezeu cu omul.

Lucrând în sensul înzestrărilor, lucrezi în sensul destinului tău. Omul e neliniștit cât vreme nu tie ce vrea Dumnezeu cu el, ce vrea Dumnezeu de la el.

Viața (pe mântuiește) nu e un scop în sine ci numai un mijloc, e numai cadrul unui destin sau e în cadrul unui destin.

Mulți se tem de cuvântul destin, ca nu cumva să însemneze predestin, prin urmare, să se trezească într-o doctrină fără libertatea voinței, deci fără conceptul specific creștin al responsabilității ultime.

Cum să nu răspunzi de ce și-a dat Dumnezeu? Și cum să nu răspunzi dacă n-ai făcut ce și-a dat de făcut?

Oamenii nu tiau cu ce rbdare i îndârjire a înzestrat Providen a pe Copila ul acesta, Iisus, C ruia l-a încredin at marea misiune a mântuirii oamenilor. De atunci nu mai este între oameni destin mai mare decât al lui Iisus. Iar Iisus i-a asociat la acela i destin al S u pe to i ucenicii S i din veacuri.

A fi gura Lui, a fi inima Lui c tre orice nec jit al lumii, a face din via a ta via a Lui. A a cum i Sfântul Pavel î i interpreta destinul - „*Mie a vie ui este Hristos, iar a muri (pentru El), este dobânda*” (Filip. 1,21). De atunci Iisus d omului i toat energia Lui divin . Iisus este un destin întruchipat. - Cine-L ajunge, tie ce are de f cut!

3.7 DESPRE NEVOIN ELE DES VÂR IRII

Porunca des vâr irii s-a dat înc prin Legea Veche evreilor (Levitic 11, 44-45), dar cu deosebire s-a dat prin Legea Nou , cre tinilor (Matei 5, 48). Des vâr irea i sfin enia sunt cele ce m soar apropierea sau dep rtarea noastr de Dumnezeu. De aceea, în trei cete se rânduiesc osta ii r zboiului duhovnicesc, în: **1. chema i**, **2. ale i** i **3. Credincio i** (Apocalipsa 17, 14), sau cu alt numire: **1. încep tori**, **2. spori i** i **3. des vâr i i**.

Dar s-a ales o ceat de cre tini care g sesc înl untrul lor îndemnarea sau chemarea numai spre via a duhovniceasc , ca singurul rost vrednic de via . Ace tia sunt c lug rii. Precum când merg la oaste, oamenii lumii las toat grija de acas , ca s nu-i încâlceasc în vremea ost iei, a a i nevoitorii mântuirii las toat grija lumii, pentru Împ ratul Cerurilor.

Dac la intrarea în via sunt de ajuns poruncile i sângele Mielului, pentru ajungerea des vâr irii, îns , sfaturile evanghelice ni se fac porunci. Printre acestea, cea dintâi e lep darea de lume. Cine se leap d de lume nu mai st în cump n între pre ul lumii întregi, (de i-ar da-o cineva toat în st pânire pân la sfâr itul veacului), i între pre ul sufletului, cur it i str lucit de slava lui Dumnezeu în via a de apoi. Fa de slava aceea, ale lumii de aici toate sunt gunoi (Matei 16, 26; Ioan 2, 17).

Lep darea de lume e o convingere pe care po i s o ai i în mijlocul lumii stând, precum po i s n-o ai i în mijlocul pustiei petrecând. Dar cei ce se mântuiesc, to i trebuie s o aib .

.....
Lupta încep torului este lupta izb virii de patimi; straja aten iei la por ile sim urilor, ca s nu intre pruncii vavilone ti, care f cându-se b rba i, ar fi mai greu de scos. Deci, cum se arat aceia s -i i loveasc de Piatr ca s nu ajung cu ei pân la lupt . N vala de gânduri s nu descurajeze pe încep tori; toat grija s -i fie, s nu primeasc gândurile.

A nu avea gânduri e tot a a de cu neputin , ca i a crede c po i opri vântul. Cu orânduire dumnezeiasc , vin i vremuri f r furtun .

Încep torii pot s vad cum numele Mântuitorului îi izb ve te de asuprirea momelilor vicleanului - ceea ce-i îndatoreaz cu o mare smerenie înaintea lui Dumnezeu, tiind c se lupt Dumnezeu în locul lor.

Partea încep torilor este NEVOINȚA de a usca izvoarele patimilor din p mântul inimii, precum i grija de a nu se sui cu mintea în v zdahul p rerii, c ci acolo bat furtuni mari i se rup arpile min ii.

Fiindc de multe ori e atras mintea dincolo i, furat de vraj cum e, u or poate fi mu cat de bucuria str in . Sfin ii P rin i ne atrag luarea aminte s ne împotrivism acestei r piri a min ii, pentru c dincolo, mari i multe sunt primejdiile, în care încep torii pot s - i frâng mintea. Încep torii trebuie s stea cu mintea de straj la por ile sufletului, ca s nu intre foc str in în cetate.

Vremea nevoinei pentru unii e mai scurt , pentru al ii mai lung , pentru unii mai u oar , pentru al ii mai grea, i pentru foarte mul i ține toată via a. Iar pentru cei ce nu judec pe nimeni, Mântuitorul zice c f r nevoin într întru Împ r ie (Luca 6, 37).

F r uscarea izvoarelor rele, f r scoaterea din r d cin a patimilor - iar locul s fie ars cu lacrimile de poc in - f r netezirea scurm turilor pe care le-au f cut porcii patimilor: dealuri i v i, nu e chip de a primi pe lisus i a ajunge în ceata a doua a lupt torilor, a celor spori i. Ceata încep torilor st sub fericirea s r ciei des vâr ite.

Nimic n-a mai r mas de care s le mai fie inima prins (din cele de aici), nici de ei în i i.

Cât despre patimi, singura lor avu ie, prin nevoina cea de bun voie, au risipit-o i au ajuns s raci de avu ia aceea i s-au f cut ca un crin în pustie.

3.8 DESPRE GÂNDURI I VICLENIILE LOR

Gândurile vin în minte de la fire, de la Dumnezeu i de la diavol.

De la fire sunt cele numite: foamea, setea, frigul i celelalte.

De la Dumnezeu sunt gândurile cu grij de suflet, de luminarea lui, de aducerea omului întreg, curat înaintea lui Dumnezeu, precum i aten ion rile con tiin ei i altele asemenea.

De la diavolul sunt pl cerea de a face r u, de a uita de Dumnezeu, precum i toate pasiunile. i o alt caracteristic a lui este c sile te omul la toate extremele care-i sunt peste putere.

Mintea, nu creierul, trebuie s tie s deosebeasc ce vine de la Dumnezeu, sau de la fire, sau de la diavol. Cu mintea trecem prin mormânt dincolo, ea nu-i supus mor ii.

Dar diavolul încurc lucrurile și altfel, le strâmb ! Strâmb și cele ale firii, îmbiind firea la toate denaturările și exagerările ca să o uzeze și să o înnebunească după tot felul de plăceri egoiste.

Strâmb și cele ale lui Dumnezeu. Dacă mintea nu ia aminte, diavolul face cu omul cum face cu sectarii. Trage în greșeală pe om și nu asculte de orice rănduială ci numai de mintea din capul lui, în care el, diavolul, e profesor.

Ce interesează aici, cu deosebire, e ce face diavolul cu instinctele primare ale omului, cum le degradează, cum le exagerează ... prezentându-le ca drepturi la ceva - „*minimind că asta-i libertatea lui*” (gen drepturile omului trâmblate de comunitatea europeană). Că asta-i el (omul) și altceva nimic. De cumva omul crescând află că mai are și minte și suflet, le umflă de mândrie, de aroganță, de suficiență de sine, de neascultare și îndrăgănit.

O altă caracteristică a diavolului e că este cel mai mare psiholog pe capul omului, obsedând mintea chiar și în vis cu „învățăturile lui”. Obsesiile sexuale, de pildă. Acestea sunt gânduri care ciocnesc la cap până îl biruie și îl duc la învoială pe bietul om neatent, îl duc la fapt și îl arunca în păcat. Plăcerea mincinoasă și de-o clipă a căderii în păcat devine cleiul memoriei și se face deprindere care de acum va cere o repetiție continuă și omul pierde stăpânirea de sine și merge în calea păcatului până la istovire prin moarte și nu moarte bună ci moarte a minții mai întâi - că a fost prima de vin. Nevrozele, psihozele sunt efectul denaturării acestui instinct primar al firii în câteva generații succesive dar pot apărea și într-o generație dată. Deci omul condus, fără să-și dea seama, de diavol a declanșat exploziv un instinct al firii. Astfel deci, a slăbit firea minții, a slăbit stăpânirea de sine, a acoperit muștrarea de conștiință, care acum ea face explozie și gândește mintea slăbită o alungă în schizofrenie, în paranoia și în alte nenorociri nervoase.

Calea călugăriei nu e după fire; ea e mai presus de fire, ca atare cere o putere în plus. Se înlege că e o putere mai presus de fire de la Dumnezeu dar și o capacitate biologică de rezistență față de psihologicele obsesii, a tensiunii firii sau a povârnișului denaturării.

Când au zis ucenicii Mântuitorului într-un context: „*Nu e bine a se însoți omul cu femeie*”, iar Domnul Hristos, Autorul omului, le-a răspuns: „*Cuvântul acesta nu-l pot cuprinde decât aceia care rora le este dată*”

Cum dată? Dată în conștiința lui genetică, mai înainte de a fi vreuna din zilele lui pe pământ. Dată ca destin cu ajutorul orânduirii speciale, a unor gene... în cromozomii săi specifici xx sau yy, ca tensiunea lor cea după fire să poată favoriza convertirea iubirii fizice - pentru o singură persoană, opus sexului - în iubire duhovnicească universală pentru toți oamenii oricum ar fi ei.

Potrivnicul (diavolul) e îng duit s ispiteasc trupul i sufletul cu pl cerile patimilor: senzualitatea, l comia, luxul, slava de art , ispita puterii sau a m ririi trec toare, a mândriei sau aroganței, cu patima propriet ii, sau poate ispiti omul f cându-l s între în contextul unei concep ii de via diametral opuse Revela iei. Toate patimile dezl n uie o concurență pe bunurile lumii acesteia încât oamenii se v d unii pe al ii du mani de moarte i ajung la crime i r zboaie.

Iubirea de oameni e înfrânt de egoisme antagonice sau demonice. Oamenii pot înnebuni dac r mân sau ofteaz cu exclusivitate numai pentru via a de acum i de aici.

Libertatea lor cu care sunt împodobi i de crea ie, nefolosind-o sub îndrumarea lui Dumnezeu ajung în cea mai demonic robie i omul e pierdut cu voia i cu mintea lui.

Deci, de ce e îng duit devierea i potrivnicul? Ca s se vad încotro înclin libertatea duhului nostru i de acea direc ie s aib parte în veci. „*lat , pus-am înaintea fe ei voastre apa i focul, via a i moartea; spre care ve i întinde mâna, pe aceea ve i avea-o*” (Isus Sirah 15, 16-17; Deut. 30,16).

Numai între contrarii se des vâr e te iubirea.

Gândurile lui sarsail î i pierd puterea când sunt spuse, denun ate la preot. Mai greu este cu neajunsurile ereditare esute în fire. La obâr ie i acestea tot pe cel viclean îl au la r d cin . Sunt neputințe ereditare de care greu scapi, ba de unele din ele nu scapi.

Exemplu: alcoolismul bunicilor, str bunicilor, se soldeaz în urma i cu un creier mai slab. Descenden ii acestora merg pân la al treilea neam. Sfânta Scriptur pomene te i de al patrulea neam..., de-al cincilea neam nu mai spune nimic, dovad c s-a stins neamul acesta.

Orice l murire luminat nu poate înlocui celulele nervoase distruse de alcool. Sunt deci i imposibilit i de lupt cu poverile ereditare. Pe înainta i s -i iert m i cu asta îi ajut m la judecat .

Pentru slav de art munci i mult, mai mult ca pentru smerenie. Face i mai bine i îmbun t i i locul cât pute i mai mult dar nu pentru a fi laud ci pentru a v însemna sufletele voastre.

Cum pute i s crede i când primi i slava unii de la al ii i slava care vine de la Dumnezeu n-o c uta i? „*Nu pute i sluji la doi domni*” i la cel cu slav de art i la cel cu slav adev rat . Gândi i-v bine!

Cel mai bun semn c în noi nu exist nici m car un început de dragoste pentru Dumnezeu este greutatea de a-l sluji lui Dumnezeu, când nu vrem s ne îndeplinim deloc datoriile noastre privitoare la El.

Cineva i-a spus lui Avva Agaton: „Mi s-a dat porunc , dar îndeplinirea poruncii e legat de necazuri; vreau s îndeplinesc porunca, dar mi-e fric de necazuri”. B trântul i-a r spus: „Dac ai fi avut dragoste, ai fi îndeplinit porunca i ai fi biruit necazurile”.

S nu-mi spui c -L iube ti pe Dumnezeu, acestea nu sunt decât simple cuvinte, arat dragostea cu fapta.

Nimic nu poate înlocui lipsa iubirii (de Dumnezeu), dar iubirea înlocuie te toate neajunsurile.

Iube te (pe Dumnezeu) i vei proceda cu dreptate în orice prilej. Acest principiu duhovnicesc te va înv a cum s procedezi în toate împrejur rile.

Nu va lumina candela f r untdelemn, nici rug ciunea nu va lumina duhul f r iubire. Fumul de t mâie nu se va ridica f r foc, nici rug ciunea nu se va ridica la Dumnezeu f r dragoste. Iubirea de Dumnezeu toate le întoarce în mijloace pentru mântuirea i fericirea noastr .

3.9 DESPRE DUMNEZEU I OM SAU RA IUNE I CREDIN

Toat lumea e atârntoare de Autorul ei. Lumea lucrurilor atârnt de Dumnezeu f r s tie. Noi, cre tinii, tim.

Chiar dac nu vrem, tot atârntm, fiindc spre deosebire de toat lumea lucrurilor, noi, oamenii, aici în trup, înc nu avem înf i area noastr definitiv . Noi suntem în lucru. i de aici vine c sim im neajunsurile noastre, necunoscutele i tensiunile noastre spre des vâr ire.

Pozi ia omului în crea ie e unic , suntem f pturile lui Dumnezeu, omul e un rezultat al crea iei divine, dar suntem i realizarea noastr .

Din cauza acestei st ri de lucruri se aude adesea constatarea tragic ca: „n-am f cut nimic” în via . Aceasta e constatarea c n-ai dat vie ii tale sensul sau destinul ei. Noi nu suntem numai lucruri ca s mergem în virtutea legilor necesit ii; noi mai suntem i fiin e spirituale, înzestrate cu con tiin i ca atare mergem în virtutea legilor libert ii.

Ca atare c utam adev rul i ca atare Îl c utam pe Dumnezeu.

La por ile sufletului omenesc Dumnezeu Î i înceteaz st pânirea: îi vrea iubirea. Aici El vrea s fie primit din ini iativa noastr . Prin urmare, la împlinirea sensului sau destinului nostru în crea ie suntem a tepta i de Dumnezeu ca f pturi ale Sale, con tiente de rudenia noastr cu El.

Pentru orientarea noastr în lumea v zut ni s-a dat credin a i un om ca model: Iisus. Noi trebuie s realiz m în noi această icoan divin : stilul de a fi al lui Iisus. F r acest fel de a fi, care atârnt de toate deciziile noastre de fiecare zi, i de fiecare clip , te consta i un om f r sens, un om f r hran în fața haosului care caut s te soarb în tragedia nefiin ei - una din defini iile r ului.

Propriul tu destina teaptă de la tine decizia acestei transpuneri a ta în chipul lui Dumnezeu, transpunerea în felul de a fi al lui Iisus în lume.

Iată în ce vreau să vă antrenez: în declanșarea mecanismului religios al sufletului.

Sufletul Îl recunoaște pe Tatăl Său și se alipește. Dar fiind închis într-un trup, care aparține lumii acesteia, sufletul se alipește și de lumea din afară; crezând că într-această lume poate găsi liniștea sa. Dar nu și-o găsește; de aceea, toată nevoia vieții culgare este această rațiune de a fi: să nu lase sufletul să se alipească mai tare lumii văzute decât lui Dumnezeu. Că nu suntem din lumea aceasta și nu trebuie intuit „aici” dragostea noastră.

Fiindcă Dumnezeu e Duh, iubire și adevăr, și nu-L putem „vedea”, pentru că nu oferim imaginației, cinematografului noastre, nimic, de aceea avem impresia că credința în Dumnezeu e un risc sau un pariu al rațiunii.

Fapt este că credința e o continuă asceză rațională, fiindcă Dumnezeu este alt natur decât existența creată și cunoașterea lui Dumnezeu ne cere și pe noi, în întregime, într-un alt mod de a fi. Cunoașterea lui Dumnezeu, cine vrea să o aibă și nu este liniștit până n-o ai - antrenează în ea ființa noastră întreagă, cu toate rădăcinile ei în existență. Suntem irezistibil mânași spre această cunoaștere metafizică a lui Dumnezeu și ca atare ferim de neajunsurile noastre de oameni.

Iată tragicul și smerenia cunoașterii noastre.

Din cele de până aici rămâne de reținut că întreaga noastră ființă trebuie sfinită, pentru a ne putea apropia de Dumnezeu. O cunoaștere teoretică a lui Dumnezeu are și dracii, (ba și mulți teologi) dar aceasta nu-i sfîșie te. Dumnezeu face parte din destinul omului și este neliniștit sufletul nostru până nu se odihnește într-un Dumnezeu.

De aceea, când lipsește preocuparea de mântuire, ființa noastră e în pierzanie, care și ea, pierzania, am găsit-o cu o „*odihnă*”.

Ne-a adus Dumnezeu din neființă la ființă, dar să ne mântuiască nu poate fără noi.

Drept aceea, în tot felul ne cheamă că să-L cunoaștem ca Tatăl și pe noi întregi alții ca frații și fiii acelui și Părinte.

Căci toate le poate Dumnezeu fără tine dar ca să te mântuiască din lumea aceasta nu poate fără tine. Nici tu nu te mântuiești fără mâna lui Dumnezeu și nici Dumnezeu nu te ridică dacă nu-l întinzi și tu mâna ta. Destul îți este că te cercetează mereu și atât de mult te roagă!

Cine nu vrea să se mântuiască? Sunt cei ce ascultă de o vrajă vrăjmească, care îi scoate din cale și, cu poftă pieritoare, îi încălcește în lume.

Vraja aceea, a păcatului, cu vremea le sălbe te mintea și în a a fel le-o întoarce, încât ajung să zică binelui și răului bine și din fiii lui Dumnezeu se fac vrăjmașii lui Dumnezeu. Vremea li se gătește, lumina minții li se stinge... și așa îi prinde noaptea - moartea - răzmeriții de Dumnezeu și neîntorși Acasă.

Dar s-a pogorât din Ceruri Samarineanul milostiv, Iisus Hristos. El e Cel ce ne-a făcut datori și simțim: ce suntem, cine ni-s Părinții, de unde venim, ce-i cu noi pe-aicea și într-o lume cu viclene primejdii, cum să ne purtăm, cine ne cheamă Acasă și cine ne întinde momele? Că de la cărma minții atârnam încotro pornim și unde să ajungem.

N-ar trebui decât să-L recunoaștem tot și pe Dumnezeu ca Tatăl și ca noi tot și îi suntem fiii, potrivit cu această cunoștință, să ne orânduim viața. Până nu recunoaștem că avem îndoit fire și îndoit viață: una pământească și alta cerească, fără de sfârșit și începând de aici, până atunci tot pe afară ne înținem de rostul la care vrea Dumnezeu să ne ridice.

Trebuie să simțim, tot și supușii Împărației, că suntem făpturi cerești, trimise vremelnice în corturi pământești spre o mare probă și anume: să vedem și să se vadă încotro înclinăm cu inima și mintea, și înspre ce înclinăm, aceea să avem pentru totdeauna. Dacă nu zăim spre Dumnezeu, pe El Îl moțenim și viața veșnică și astfel ne întorcem Acasă, iar dacă înclinăm spre firea pieritoare, vom pieri de la fața lui Dumnezeu și cu cel rău vom petrece fără de sfârșit. Căci noi suntem pieritori cu firea pământească, dar nemuritori cu firea cerească; veșnicia noastră însă de noi atârnam unde s-o petrecem.

Împărația cerurilor nu este pentru pășari, ci pentru oamenii care trăiesc „ca păsările”, mai desprinse de pământ și firea pământească, trăind mai după firea lor cerească, trăind mai „în grija lui Dumnezeu” decât în grija vieții. Păsările acestea sunt „vulturii” care se vor aduna ca să judece lumea (I Corinteni 6, 2), când pământul va fi stârv.

Nimic nu poate înlocui lipsa iubirii, dar iubirea înlocuiește toate neajunsurile. Căci firul iubirii ridică fiii spre cerescul Tatăl, și pogoară pe Tatăl, Fiul și Duhul în fii. Iar pe fii, Dumnezeul iubirii îi leagă întreolalt ca să fie una, ceea ce când se împlinește, minunează lumea, și o sălbe te să cunoască pe Dumnezeu din fii, căci fiii uni și în iubire trăiesc în El și arată în lume capătul pământesc al Împărației cerești. Aceasta e pe scurt voia Tatălui și rugăciunea Fiului, să prindă și societatea omenească în aceeași iubire Treimic.

3.10 CELE MAI FRUMOASE CUVINTE ALE P RINTELUI ARSENIE BOCA EXPLICATE DE P RINTELE TEOFIL P R IAN

Fragment din cartea - P rintele Ioan Gâsca, *P rintele Arsenie Boca, mare îndrum tor de suflete din sec. XX – O sintez a gândirii P rintelui Arsenie în 800 de capete*, ed. Teognost, 2002 (paginile 12-44 i 183-188)

P rintele Arsenie a fost un om cu o capacitate sufleteasc deosebit i cred c P rintele, orice ar fi fost, ar fi fost un om deosebit. Adic dac era inginer, nu era un inginer comun; dac era profesor, era un profesor excep ional; dac era un doctor, era un doctor deosebit. El a avut o înzestrare nativ deosebit i când l-am cunoscut eu, în '42, avea 32 de ani i deja avea un nume mare. Cum a ajuns la aceasta P rintele nu a spus niciodat , însa eu, personal, cred c a avut o înzestrare de la Dumnezeu pe care dac nu o ai nu po i fi niciodat ceea ce a fost P rintele Arsenie. Apoi el a studiat mult, nu numai Teologie, ci a studiat i art , a f cut coala de Belle Arte, sec ia pictura, a f cut i ceva Medicin , cuno tea i chestiuni de medicin , i toate acestea la un loc i-au dat capacitatea de a lucra ca un om bine înzestrat i cu o cultur bine pus la punct.

Cândva st team în fa a unei icoane f cute de P rintele Arsenie la Bucure ti pentru m n stirea noastr , o icoan cu Adormirea Maicii Domnului, care se g se te acum în Muzeul m n stirii noastre. St team în fa a acestei icoane i o prezentam unui cadru universitar de la Sibiu, i zic: „*Eu cred c P rintele Arsenie este un geniu*”. i respectivul spune: „*Asta înseamn c are o cultur perfect i înc ceva*”. i zic eu: „*Nu tiu dac are o cultur perfect , dar sunt sigur c are înc ceva*”. Asta a fost P rintele Arsenie.

Avea o putere de sintez deosebit , o putere de intui ie i o putere de a cunoa te totdeauna esen ialul într-o chestiune. Când îi puneai o problem , el imediat avea r spunsul. i de la el au r mas i cuvinte scrise, în manuscrisele lui. De pild , când l-am întâlnit eu pentru prima dat , mi-a i spus un cuvânt, o formul . Zice: „*M , nu to i din lume se pr p desc, nici to i din m n stire se mântuiesc*”. Deci avea o posibilitate de a formula ceva.

Sau zicea P rintele c : „*Cea mai lung cale e calea care duce de la urechi la inim*”, adic de la informa ie la convingere. i zicea P rintele c : „*Mustrarea învinge, dar nu convinge*”, sau c : „*Bobul lui de grâu se preschimb în t ciune, iar el se crede grâu nedrept it*”.

Din câ i oameni am cunoscut eu lucr tori în Biseric , P rintele Arsenie a fost unic. Unic prin gândirea lui, prin stilul lui de lucru.

a) Dragostea lui Dumnezeu pentru cel mai mare păcătos este mai mare decât dragostea celui mai mare sfânt fa de Dumnezeu.

Părintele Arsenie a zis o vorbă că lumea asta de mare – ba mai mare decât lumea asta! – și anume a zis așa: „*Iubirea lui Dumnezeu fa de cel mai mare păcătos îi mai mare decât iubirea celui mai mare sfânt fa de Dumnezeu*”. Nu poate iubi un sfânt pe Dumnezeu, că ar fi sfântul de mare, că iubește Dumnezeu pe cel mai mare păcătos; și-l așteaptă; și vrea să-l primească; și aleargă înaintea lui, după cum citim în pilda cu fiul risipitor, unde se spune că tatăl nu l-a așteptat pe fiul care se întorcea; l-a așteptat într-un fel, dar când l-a văzut că vine, nu l-a mai înțeles locul: a alergat înaintea lui, ca să-l primească, și-l îmbrățișeze, și-l sărute, și-l ajute, și-l așeze iar în starea din care a plecat. Pentru că din inima lui, fiul n-a plecat niciodată! El a rămas în inima tatălui, așa cum rămânem noi în inima lui Dumnezeu, în inima Mântuitorului nostru Iisus Hristos, în inima Maicii Domnului, oricât de departe am fi, oricâte rele am face. Până trăim în această viață Dumnezeu nu ne părăsește. Noi putem să părăsim pe Dumnezeu, dar Dumnezeu nu poate să ne părăsească pe noi.

Cu o astfel de afirmație, Părintele ne dă încredere în bunătațea lui Dumnezeu, în iubirea lui Dumnezeu fa de noi, păcătoșii, căci se afirmă în rugăciunile de dezlegare ale sfintei noastre Biserici, că mila lui Dumnezeu este tot atât de mare, tot atât de infinită, cum este de infinită ierminirea Lui, de vreme ce se spune: „*Că precum este ierminirea Ta, așa este mila Ta*”. Cuvântul spus de Părintele Arsenie, în formularea de mai sus, ne aduce aminte și de ceea ce spune Psalmistul, prin cuvintele acestea: „*Cât e de sus cerul deasupra pământului atât de mare e bunătațea Lui (a lui Dumnezeu) spre cei ce se tem de Dânsul. Cât de departe e Răsăritul de Apus, departe-a de la noi fărdelegile noastre. Cum miluiește un tată pe copiii săi, așa miluiește Domnul pe cei ce se tem de Dânsul*” (Psalmul 102, 10-13).

b) Să-ți ferești capul de frig și de prostie!

Este un cuvânt care merită să fie știut și urmat, el putând fi de folos tuturor celor ce nu iau aminte la ei înșiși, tuturor celor care vor să braveze și nu se gândesc la urmările pe care le pot avea, spre rușinea lor, niște atitudini care nu sunt destule de bine gândite și controlate. Să luăm, deci, aminte la cuvântul de mai sus și să-l împlinim în cele două laturi ale lui.

c) În mîntea strămbă și lucrul drept se strămbă.

Așa obișnuiesc să spun Părintele Arsenie, care urmarea pentru oameni o mîntea dreaptă și lucruri drepte și îndreptare spre mîntea cea bună.

Valoarea acestui cuvânt o intuiesc toți cei ce îl aud, și asta se întâmplă des, căci noi îl aducem înaintea vizitatorilor și închinătorilor noștri, mai ales atunci când au prilejul să vadă o pictură a Părintelui Arsenie reprezentând Adormirea Maicii Domnului, pictură în fața căreia se opresc cu admirație mulți dintre cei ce vizitează Mănăstirea Brâncoveanu de la Sâmbăta. Mintea se strâmb în urma patimilor și se îndreaptă pe mârșă curățirii de patimi. Când mintea se îndreaptă, vede lucrurile drept, deci așa cum sunt ele. „*În mintea strâmbă și lucrul drept se strâmb*”. Asta le place mulțimii, am băgat de seamă că le place. Când le spun că Părintele a zis că „*în mintea strâmbă și lucrul drept se strâmb*”, oamenii râd în general. De ce râd? Pentru că îmi dau seama că așa este. Numai că e greu să îți cântărești mintea strâmbă.

d) Cea mai lungă cale este calea care duce de la urechi la inimă.

Cea mai lungă cale este calea care duce de la urechi la inimă, adică de la informație la convingere. Oamenii de informație religioasă sunt mai mulți decât cei ce au convingeri religioase. E necesară informația, care adeseori se face prin auzire. Dar a rămâne la informație înseamnă doar a fi la începutul drumului, „la urechi”. Până la inimă mai e o cale lungă, „cea mai lungă cale”.

e) Muștrarea învinge, dar nu convinge.

Este și aceasta o cugetare la care e bine să luăm aminte. Are și muștrarea rostul și puterea ei, dar ea, ca și constrângere, doar învinge, însă de convins nu convinge. De la învingere până la convingere e o cale lungă, poate tot atât de lungă, cât cea de la informație la convingere, cât cea de la urechi la inimă.

f) Un suflet trist este un suflet cu luminile stinse.

Cuvântul acesta ne aduce aminte de un cuvânt asemănător, cu circulație mai ales în lumea din Apus: „*Un sfânt trist este un trist sfânt*”. Părintele a fost întotdeauna pentru optimism, pentru bucurie, credința noastră fiind „*izvor de bucurie*”, cretinismul fiind „*religia bucuriei*”. Domnul Hristos le-a spus ucenicilor Săi: „*Aceștea vi le spun, că bucuria Mea să fie întru voi și că bucuria voastră să fie deplin*” (Ioan 15, 11).

g) Bobul lui de grâu se preschimb în t ciune, iar el se crede grâu nedrept it.

A a caracteriza P rintele Arsenie pe omul care se abate de la cele bune i care nu caut i nu prime te îndreptarea, ci î i explic el mai bine cele pentru sine condamnând pe cei ce vreau s -l îndrepte. Începutul oric rei îndrept ri este s - i recuno ti gre eala.

„Când gre eala s-a f cut în tine a ezare i adev r”, când o ai ca deprindere i o mai i justifici, atunci „nu mai e gre eal , ci e p cat de moarte”. Într-o astfel de situa ie, cel ce se crede a fi drept, f r s i fie de fapt, nu mai e bob de grâu, ci doar t ciune.

h) Ajuta i-m s v pot ajuta.

Asta înseamn c nu cel care vrea s te ajute te ajut cel mai mult, ci tu e ti cel care po i s fii ajutat. Dac e ti deschis spre ajutor te poate ajuta omul de lâng tine i omul superior ie; dar dac nu-l recuno ti superior, ba, dimpotriv , îl judeci i-l calci în picioare, atunci nu te poate ajuta, pentru c omul este fiin a care poate zice nu, i zice nu!

i) Dac tot trebuie s suferim, m car s nu suferim zadarnic.

Pentru a putea folosi suferin a spre binele s u, omul trebuie s cread c suferin a are un sens pentru el, chiar dac pe moment nu în elege. De fapt, cel care în elege i tie cum s suporte suferin a, nu mai sufer .

j) S ai în alegere față de neputința omenească.

P rintele Arsenie, Dumnezeu s -l odihneasc , mi-a spus cândva un cuvânt; de fapt, nu mie, ci unui p rinte, pe atunci student la teologie, un cuvânt pe care eu îl socotesc cel mai important cuvânt pe care l-am auzit de la el din câte tiu c le-a spus i le-a scris, anume: „S ai în alegere fa de neputin a omeneasc ”.

k) M , nu to i din lume se pr p desc, nici to i din m n stare se mântuiesc.

Când l-am întâlnit eu pentru prima dat , mi-a i spus un cuvânt, o formul . Zice: „M , nu to i din lume se pr p desc, nici to i din m n stare se mântuiesc”. Deci, avea o posibilitate de a formula ceva.

l) Nici abuzul, nici refuzul.

În leg tur cu sexualitatea în familie, P rintele Arsenie zicea: „Nici abuzul, nici refuzul”.

m) Fiecare dintre noi ducem un necredincios în spate.

Zicea P rintele Arsenie referindu-se la trup: „*Fiecare dintre noi ducem un necredincios în spate*”.

n) Na te i-v sfin i!

P rintele Arsenie îi îndemna pe oameni să nască sfinți. Bineînțeles că pentru a naște sfinți trebuie să fii sfânt sau trebuie să tragi de tine spre idealul sfințeniei. Când începem să ne ocupăm de noi înșine, putem să ne cunoaștem, să aflăm negativele noastre, să cunoaștem încercările date de alții și pus în noi, să o rezolvăm; dar aceasta cere timp și osteneală.

o) Cu mine de două ori trebuie să se întâlnească omul...

P rintele zicea că de două ori trebuie să se întâlnească omul cu el: o dată când îi spune că a doua oară la moarte, să-i spună dacă a făcut ce i-a spus. Foarte corect! Ce rost are să merg, cum merg unii, ca să-i spun unul, ca să-i spun altul, ca un cuvânt de folos, că nu îți va da... și apoi adună la cuvintele de folos și nu împlinesc nimic!

p) Oxigen, glicogen, somn, să-i p strezi hormonii și să ai concepție de viață creștină.

A trecut pe la mine un tânăr care a fost la P rintele Arsenie. Și fiind eu că a fost la P rintele Arsenie, zice: „*Mai, ce i-a spus P rintele Arsenie?*”.

Și tânărul acela spune: „*Ții ce mi-a spus? Oxigen, glicogen, somn, să-i p strezi hormonii și să ai concepție de viață creștină*”.

Se cunoaște că P rintele a învățat medicina și că de fapt el își dădea seama că omul este și trup, nu e numai suflet. Eu am dat un îndrumar pentru suflet. P rintele vine și dă ceva pentru trup și zice:

- Oxigen. Ce înseamnă asta? Aer cât mai bun, să trăiești în aer cât mai bun.
- Glicogen: să ai o hrană rațională, căci numai așa poți să ai un echilibru organic. Să ai glicogen, adică zahăr din ficat. Cum? Printr-o hrană rațională, nici mai mult nici prea puțin.
- După aceea somn. Sunt unii care spun că e destul că lăgărului să doarmă un ceas. Dacă m-a întâlni cu acela care a spus asta, i-a spune că nu are dreptate. Ții de ce? Pentru că somnul e o binecuvântare de la Dumnezeu și P rintele i-a dat seama de lucrul acesta. De curând, am găsit în volumul XI din Filocalie că trebuie să dormi cel puțin ase ore, e mai rațional Sfântul Varsanufie decât cel care a scris în Pateric că e destul să dormi numai un ceas. Și P rintele Arsenie zicea că cel puțin ase ceasuri de somn continuu. Cel puțin, adică înseamnă și mai mult.

Bineîn eles, nu vreo zece ceasuri, cum dorm unii acuma, vara, se culc pe la zece și se scoală la doua zi tot pe la zece. E cam prea mult.

- Al patrulea punct: să nu pierzi strezi hormonii, adică să nu faci risipă de energie sexuală. Și Părintele și noi care spovedim, întâlnim oameni din rîmă și prin abuzuri și, de aceea îndrăznim să spunem: fii atent și, nu faceți abuz, nu faceți risipă de energie sexuală.
- și al cincilea punct: să ai concepție de viață creștină, adică să nu umbli după alte concepții de viață, tiu eu, yoga, zen și altele. Concepția de viață creștină, cât o avem, ne statornicește în gândul și dorința de a ne ridica mai presus de fire, de a îndumnezei firea, prin harul și îndurările și iubirea de oameni a lui Dumnezeu. Tocmai de aceea folosim și resursele firești, câte le avem la îndemână: aerul (aerul bun), hrana rațională, somnul și energia vitală, pe care nu vrem să o risipim pe plăceri, ci vrem să o canalizăm spre binele nostru material și spiritual. Așa dorea Părintele Arsenie, care a formulat îndreptarul de viață, pe care l-a predat tinerilor și oricui care vrea să-și amintească la el.

q) Tu ești tu noi

Pe o pictură făcută de Părintele Arsenie cu Judecata de Apoi este scris: „Tu ești tu noi”, ca și când ar spune faptele oamenilor: Fii atent că tu cum ești acum, să-ți cedești tu noi, tu ești tu ceea ce ai făcut, tu ești tu ceea ce ai gândit, tu ești tu ceea ce ai vorbit, tu ești tu ceea ce ai simțit, tu ești tu ceea ce ai citit. Tu ești tu noi. Noi ne-am alcătuit în tine. Cartea vieții tale ești tu însuși.

- r) Cine-ți mai mic în ochii tăi, acela-ți mai mare în ochii lui Dumnezeu.
- s) Omul se roagă de Dumnezeu să-l scape de necazuri și Dumnezeu se roagă de om să-și schimbe purtările. Socotește acum, care de cine să asculte mai întâi?
- t) Credeți că veți intra după moarte în Împărăția în care nu ați trăit pe pământ?
- u) Domnul Hristos a fost răstignit cu spatele pe crucea materială și cu fața pe crucea spirituală.
- v) Creștinismul nu e numai o afacere de duminică, ci e o strădanie de toate zilele.
- w) Pantalonii la femei - mult mai grav ca lipsa de basma la rugăciune.

Nunta fiului de împărat – pictură – Biserica Drăgănești

3.11 RUG CIUNI PRIMITE DE LA P RINTELE ARSENIE BOCA

Preluat din cartea - P rintele Arsenie Boca, *Fericirea de a cunoa te calea*, ed. Credin a Str mo easc , 2006

Rug ciune de diminea , scris de P rintele Arsenie:

Doamne Iisuse Hristoase, ajut -m ca ast zi toat ziua s m lep d de mine însumi, c cine tie din ce nimicuri mare vrajb am s fac i astfel, înând la mine, s Te pierd pe Tine.

Doamne Iisuse Hristoase, ajut -mi ca rug ciunea Preasfântului T u nume s -mi lucreze în minte mai mult decât fulgerul pe cer, ca nici umbra gândurilor rele s nu m întunece, c ci iat p c tuiesc în tot ceasul.

Doamne, Ceta ce vii în tain între oameni, ai mil de noi, c umbl m împiedicându-ne prin întunerice. Patimile au pus tin pe ochii min ii, uitarea s-a înt rit în noi ca un zid, împietrind în noi inimile noastre i toate împreun au f cut temni a în care Te inem bolnav, fl mând i f r hain , a a risipind în de ert zilele noastre, umbri i i dos di i pân la p mânt.

Doamne, Ceta ce vii în tain între oameni, ai mil de noi i pune foc temni ei, aprinde dragostea în inimile noastre, arde spinii patimilor noastre i f lumin sufletelor noastre.

Doamne, Ceta ce vii în tain între oameni, ai mil de noi, vino i Te s l luie te întru noi, împreun cu Tat l i cu Duhul T u cel Sfânt. C ci Duhul Sfânt se roag pentru noi cu suspine negr ite, când graiul i mintea r mân neputincioase.

Doamne, Ceta ce vii în tain între oameni, ai mil de noi, c ci nu ne d m seama cât suntem de nedes vâr i i i cât e ti de aproape de sufletele noastre i cât ne dep rt m noi prin p catele noastre.

Ci lumineaz lumina Ta peste noi, ca s vedem lumina prin ochii T i, s tr im în veci prin via a Ta.

Lumina i Bucuria noastr , slav ie! Amin.

(primit de la **Gheorghe Moraru** i **Maica Eftimia Ciungan**, m n stirea Hurezu)

Mi-a spus c de sus ne va ajuta mai mult decât de jos i s -l chem m a a: „*Preot monah Arsenie, trimite-mi duhul t u paznic i d -mi s n tate i lini te. Dep rteaz de la casa mea necazurile i suferin ele, c ai Duh Sfânt*”. (**Chi Aurelia**, 93 ani - com. Boiu, jud. Mure)

Rug ciune a P rintelui Arsenie (ridicând ochii min ii c tre cer): „Milostive Doamne, Care vrei ca to i oamenii s se mântuiasc i s ajung la în elegerea adev rului, fie voia Ta, miluie te i mântuie te pe robul lui Dumnezeu... [numele]. Prime te această dorin a mea ca pe un strig t de dragoste poruncit de Tine. Amin”. (Maria Matronea - Sibiu)

Nou ne-a spus c cea mai puternic rug ciune este „Doamne, lisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluie te-m pe mine, p c tosul”. (Gheorghe Silea - Sâmb ta de Sus)

CUPRINS

	pag
CAPITOLUL 1 – INTRODUCERE	
1.1. CUVÂNT ÎNAINTE	2
1.2. ÎN LOC DE INTRODUCERE	3
1.3. AUTOBIOGRAFIE	3
1.4. VIAȚA ȘI ACTIVITATEA PR. ARSENIE BOCA	7
CAPITOLUL II - M RTURII DESPRE PR. ARSENIE BOCA	
2.1. M rturie de suflet a Maicii Stare e a M n stirii Bic, jud S laj	10
2.2. M RTURII DIN ȚARA FĂGĂRAȘULUI	19
2.3. NOI M RTURII DESPRE P RINTELE ARSENIE	34
CAPITOLUL III - DIN SCRIERILE P RINTELUI ARSENIE	
3.1. DESPRE C S TORIE ȘI VIAȚA DE FAMILIE	48
3.2. DESPRE NECAZURILE OAMENILOR	55
3.3. DESPRE LUPTA I PIEDICILE DIN CALEA MÂNTUIRII	61
3.4. DESPRE R ZBOAIE ȘI ÎNȚELEPCIUNEA OMENEASCĂ	68
3.5. DESPRE M RTURISIREA I ISP IREA P CATELOR	71
3.6. DESPRE M SURA DARULUI - TALANTULUI DE SUS	76
3.7. DESPRE NEVOIN ELE DES VÂR IRII	79
3.8. DESPRE GÂNDURI I VICLENIILE LOR	80
3.9. DESPRE DUMNEZEU I OM SAU RA IUNE I CREDIN	83
3.10. CELE MAI FRUMOASE CUVINTE ALE P RINTELUI ARSENIE BOCA EXPLICATE DE P RINTELE TEOFIL P R IAN	86
3.11. RUG CIUNI PRIMITE DE LA P RINTELE ARSENIE BOCA	94

BIBLIOGRAFIE - Toate drepturile asupra textelor aparțin autorilor, site-urilor și editurilor, copierea lor în această lucrare este cu scop informativ, fără interese comerciale sau de altă natură, broșura fiind gratuită.

- 1) Părintele Arsenie Boca, Cuvinte Vii, ed. Charisma, 2006
- 2) Ieromonah Arsenie Boca, Căderea împărăției, ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, 1995
- 3) Părintele Arsenie Boca, Autobiografie
- 4) Cismileanu Ioan, Mărturia din Țara Făgărașului despre Părintele Arsenie Boca, ed. Agaton, 2004
- 5) Cismileanu Ioan, Noi mărturii despre Părintele Arsenie Boca, ed. Agaton, 2005
- 6) Părintele Ioan Gâscă, Părintele Arsenie Boca, mare îndrumător de suflete din sec. XX – O sinteză a gândirii Părintelui Arsenie în 800 de capete, ed. Teognost, 2002
- 7) Părintele Arsenie Boca, Fericirea de a cunoaște calea, ed. Credința Strămoșească, 2006
- 8) Părintele Arsenie Boca, Despre durerile oamenilor vol 1,2,3,4: din învățăturile Părintelui Arsenie Boca, Credința Strămoșească, 2003-2004
- 9) Părintele Arsenie Boca, Pravila albă. Sfaturi pentru cei căsătoriți, ed. Agaton, 2006
- 10) Tinerii, familia și copiii neșcuți în lanțuri, Editura Pelerinul, Iași

BROȘURA SE DISTRIBUIE GRATUIT / ISBN ISBN 978-973-0-30783-2

Asociația SOS “Sprijin-Ocrotire-Speranță”   **Părintele Grigore MARCHI**
Tel: 0784-212.682 / office@pro-romanesc.ro   grigore.marchis@yahoo.com
www.sos.pro-romanesc.ro   www.catedrala-turda.ro

Dacă doriți susține tipărirea și distribuirea gratuită în toată țara și în diaspora română a broșurilor și cărților publicate de asociația noastră, vă rugăm să depuneți donațiile dvs. în contul:

Asociația SOS “Sprijin-Ocrotire-Speranță”

IBAN RO22 BTRL RONCRT 0335 69 1401 – B. Transilvania Turda

- 1) Prima mea carte de rugăciuni și învățături creștine – pentru copii și tineri - broșură A6 – 64 pag - 2017
- 2) Apărătorii ai credinței și gliei străbune – file din culisele istoriei neamului meu – broșură A5 - 96 pag - 2018
- 3) Viețile Sfinților Români – file de pateric românesc – carte A4 – 300 pag - 2019
- 4) Din învățăturile Părintelui Arsenie Boca – colecție de scrieri și mărturii – broșură A5 – 96 pag – 2019

